

**tuổi
ngọc**

**MỘT
CHÚT
MÙA
THƠ**

**CHẠP
PH**

**NHỮNG
NGƯỜI
THƠ
MƠI**

**NHỮNG BÀI THƠ
HAY PHỔ NHẠC**

**TUỔI
BƯỚM SÂU**

BIẾT 1 BIẾT 10

**KY
SU**

ANH CHI YÊU DẤU

**tuần báo
của yêu
thương**

CHỦ NHIỆM CHỮ BÚT :

VŨ MỘNG LONG

QUẢN LÝ :

ĐẶNG XUÂN CÓN

THƯ KÝ :

ĐINH TIẾN LUYỆN

PHÁI VIÊN :

PHẠM ĐÌNH THỐNG

T U Ā N B Á O R A N G Ā Y T H Ứ N Ā M

Tòa soạn, trị sự : 286 Công Lý Saigon III

Nhà in, địa chỉ liên lạc : 9B15 Thánh Mẫu, Chí Hòa

Hộp thư : 1146 Điện thoại : 40822

V Ā N

rồi mưa sẽ qua thành phố này
về lối xưa
bọt nước trắng
dưới giàn hoa tím
phương trời dăm dăm
chỉ còn một chút nắng
chuyện loài đã tràng
một chút hương xưa

TỪ HOÀI TẤN
ĐỖ THỊ HỒNG HIỀN
NGUYỄN QUỐC HIỆP
DIỄM PH.
NG. CẦM
AN
CẦM CHUÔNG
LÊ NGUYỄN

T H Ơ

huy tướng. nguyên đẳng hà. phạm khánh vũ. phan nhã uyên
uyên. trầm thủy du. lynch thanh thảo. tôn nữ thu dung. ngữ luân.
ngy sơn. nguyên tâm thương.

TRUYỆN DÀI

một chút mưa thơm
anh chi yêu dấu

MƯỜNG MẦN
ĐINH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
biết một biết mười
bệnh mới lớn
những bài thơ hay phổ nhạc
ký sự : những con đường sắt...
giới thiệu những cây bút tuổi ngọc
chạp phở
tuổi ngọc và bạn ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
NGUYỄN THẾ
NGUYỄN TUẤN ANH
NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG
PHẠM CHU SA
TUỔI NGỌC
TỔ HỢP KIẾN
TÒA SOẠN

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

tuần lễ từ 03-5-73
đến ngày 10-5-73

số 100

năm
thứ
hai

giá 80đ.

CHÀO MỪNG NHỮNG CON SỐ 100

Còn số 100 ở ngoài bìa kỳ này được kẻ thật lớn, thật rạch rỡ để chào mừng những con số 100 kế tiếp. Và cũng để sửa soạn cho một chu niên mới, Tuổi Ngọc hai tuổi. Năm lên hai của Tuổi Ngọc coi bộ gay go dữ. Chủ nhiệm ốm đau sau công việc. Thư ký tòa soạn mệt mõi cả mắt. Quản lý xanh mắt chạy liên, anh em tòa soạn tăng cường làm việc gấp hai. Những khó khăn bắt buộc phải có trong giai đoạn này. Tuổi Ngọc đang vật lộn với giá giấy, với giá nhà in để hàng tuần đều đặn gửi tới tay bạn ngọc một số báo mà yên trí được phần nào không bị nửa đường đứt gánh, nửa đường phải dứt tình nghĩa với bạn ngọc. Số 100, bạn ngọc thấy có một chút đổi mới rồi đó. Đổi mới ở những phần thường xuyên và tăng cường thêm những phần không thường xuyên. Phần Ký Sự và Phóng Sự sẽ luân phiên. Cũng như mục Những bài thơ hay phổ nhạc và mục Những người thơ mới sẽ thay đổi mỗi tuần. Riêng mục Giới thiệu những cây bút Tuổi Ngọc sẽ được thực hiện liên tục ở mỗi số. Và cũng để theo lời yêu cầu của những người làm văn nghệ ở các tỉnh, Tuổi Ngọc sẽ dành một trang báo để giới thiệu các Thi Văn Đoàn Các Nhóm, các Đoàn nào muốn được giới thiệu hãy gửi về Tuổi Ngọc danh sách đoàn viên và những hoạt động của nhóm, cùng những tuyển tập thơ văn của nhóm đã xuất bản. Ở số 101, Từ Kế Tường sẽ viết «Mưa Nguyệt Cầm» để Chủ Nhiệm nghỉ ngơi sau những ngày bệnh. Từ truyện Tuổi Bướm Sầu tằm ngưng, đợi ngày nào đẹp trời tác giả sẽ viết đoạn kết. Tuổi Ngọc mừng những con số 100 sẽ liên tiếp đổi mới. Và hy vọng sẽ có những con số 1000. Bây giờ xin bạn ngọc chúc nó một câu : chào mừng bạn, hỡi những con số 100, chúc bạn may mắn.

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC

lưu ý bạn ngọc về một âm mưu lừa bịp

Gần đây, có một số người tự nhận là đại diện của tuần báo Tuổi Ngọc, đã in thiệp «mời dự thảo» mà không đề ngày giờ và nơi chốn buổi họp, đem nhờ bán tại các trường ở Đô Thành với giá 300 đồng (hoặc hơn, tùy «lòng hảo tâm của người đóng góp»!). Những người tự nhận là «đại diện» này gồm các tên ký như: Tôn Nữ Dạ Thảo, Dương Ngọc Hằng, Võ Duẩn, Kha Thiếu Kỳ, Cao Tạ Tiến, Nguyễn Tập Khách. Được biết người chủ chốt vụ này là Nguyễn Hòa Khánh). Khi đi bán thiệp mời này, họ bảo là buổi hội thảo do tuần báo Tuổi Ngọc tổ chức.

Đây là một hành động nhằm lừa bịp một số bạn trẻ và độc giả Tuổi Ngọc. Tuần báo Tuổi Ngọc không hề tổ chức một buổi họp, hội thảo nào cả và không hề có liên hệ gì đến «những người trẻ» này và mọi hành vi của họ. Tuổi Ngọc trân trọng lưu ý tất cả bạn Ngọc đừng để bị mắc mưu lừa bịp

của họ. Tiện đây Tuổi Ngọc cũng xin nói thêm là, ngoài những nhân viên Tòa Soạn Tuổi Ngọc không cấp phát thẻ nhà báo hay cử ai đại diện cả. (Bạn Ngọc đề ý một chút nơi Thiệp Mời sẽ thấy ngay kẻ hở thật to trong trò bịp này. Đó là họ không đề ngày giờ và địa điểm «buổi họp» và cũng không dám ký một tên nào mà ký rất nhiều tên khác nhau dưới chữ đại diện).

Tuổi Ngọc kêu gọi các bạn đã lỡ tự nhận là «đại diện» Tuổi Ngọc nói trên, với linh thần phục thiện của tuổi trẻ hãy chấm dứt ngay hành vi bất chính ấy, bằng cách liên lạc để hoàn lại số tiền bán thiệp mời cho các độc giả Tuổi Ngọc đã lỡ tin sự «đại diện» của các bạn. Hiện Tuổi Ngọc có giữ một số «thiệp mời» này, nếu các bạn còn tiếp tục hành động nói trên, bắt buộc Tuổi Ngọc sẽ phải đưa đơn truy tố các bạn ra trước công lý. Riêng các bạn ngọc đã lỡ mua các «thiệp mời» trên, hãy tìm gặp người bán trực tiếp để đòi lại số tiền. (T.N)

phần nào thôi nhờ quý vị tí

Nói đến Truyền hình Việt Nam, băng tầng số 9 là phải nói rõ ràng dài dài thành một « phôi ơ tống » mới đủ thâm thía. Kỳ này, kỷ niệm số 100, Tuổi Ngọc chỉ đảo mắt một vòng nhìn tổng quát thôi. Những kỳ tới hứa hẹn sẽ viết thành truyện dài Ti vi, kiểu truyện dài Nhân dân tự vệ.

Người bạn Mỹ đã khăn gói lên đường hồi hương, mang theo cả cái băng tầng số 11. Buổi tối bây giờ chỉ có một cách giải trí duy nhất là mở băng tầng số 9, vì «độc chiếm thị trường» nên có lẽ mấy ông phụ trách đài này không cần phải cải tiến gì cả. Trái lại càng ngày càng tệ hại hơn và xem thường khán giả ghê quá. Diễn hình là những chương trình nhạc...kiểu thời trang nhạc tuyên chân như cơm nếp nát. Quanh đi quần lại vẫn từng ấy gương mặt ca sĩ, từng ấy bài ca rẻ tiền nặng mùi. Nhất là chương trình của hai ông Văn Phụng và Trần Văn Trạch. Văn Phụng, là một nhạc sĩ nổi tiếng và là một nhạc sĩ có tài, ai cũng biết. Nhưng chương trình của ông...nặng tình cách gia đình quá, lại dở trò phỏng vấn trời mưa trời gió các ca sĩ gà nhà. Những câu phỏng vấn chẳng ra ngô ra khoai gì cả, người phỏng vấn cũng như người được phỏng vấn cứ cười ồm ồm với nhau. Khi hát dứt, mỗi ca sĩ đều được tiếng vỗ tay rào rào tán thưởng nhưng là tiếng vỗ tay thu sẵn trong băng. Khán giả chán phèo cái trò ấy thế mà ông Văn Phụng vẫn lĩnh bơ.

Ông Trần Văn Trạch là một « quái kiệt », điều này có lẽ chỉ đúng ở một thời. Bây giờ ông đã hết thời rồi, không còn có thể chọc cười khán giả được nữa, dù là lớp khán giả « Bình Dân »

như tên chương trình của ông. Ông Trần Văn Trạch cũng như ông Văn Phụng gặp nhau ở một điểm : Khoát trò phỏng vấn. Ông Trần Văn Trạch có một người thường xuyên đề phỏng vấn, đề kể truyện vui không ai cười nổi (dù đó là nghề của ông), là ông... Trái Dừa. «Chú Ba» và «Cháu» nói đủ thứ chuyện từ bên Tây cho tới bên Tàu. Những chuyện nhạt như nước ốc, ngượng nghịu một cách rất khó coi. Vì tình trạng bây giờ, người ta ngồi ra đường phố vào buổi tối. Nền phương tiện giải trí duy nhất trong gia đình là Ti-vi. Xem Ti-vi để tìm ít phút thoải mái trước khi ngủ nhưng càng bị bức mình thêm với những chương trình đầu voi đuôi chuột như vậy, khán giả nghĩ là mình bị bịp và bị xem thường. Nhờ hai ông Văn Phụng và Trần Văn Trạch một tí. Nếu hai ông đã «hết thời» xin nhường «thời» lại cho người khác, không gì khôi hài cho bằng một người cứ cố níu kéo lại cái thời của mình và bắt mọi người khác phải... chiêm ngưỡng, thưởng thức. TẦN VƯƠNG)

phần thưởng đức hạnh khôi phục truyền thống học đường

Ủy ban Vận động Lâm thời tặng phần thưởng Đức Hạnh của cụ Trọng Nghĩa Đặng Hữu Nghĩa, tức «ông già Lễ Nghĩa Liêm Sĩ» vừa gửi tâm thư đến những vị từ thiện miền Nam Việt Nam nêu ý kiến về việc thành lập Phần Thưởng Đức Hạnh hàng năm theo kiểu phần thưởng Đạo Đức mệnh danh Montyon mà Hàn lâm viện Pháp quốc vẫn tặng phát mỗi năm cho công dân nào được nhìn nhận là lương thiện, có sự nghiệp đạo đức đáng kể. Đồng thời, trong thư này, Ủy Ban cũng kêu gọi sự hưởng ứng và hỗ trợ của các vị Mạnh Thường Quân về vật

chất nhằm tạo được một ngân quỹ dùng kể khả dĩ cung cấp được phần thưởng hàng năm cho công dân Việt Nam xứng đáng về đạo đức, được khởi sự bằng những giải thưởng dành cho học sinh bậc trung học, lấy lên là Phần Thưởng Đức Hạnh. Riêng năm nay Ủy Ban đã thu góp được một số phần thưởng giá trị để trao tặng học sinh lớp 12 của một số trường tại Thủ đô được nhà trường chọn lựa là có hạnh kiểm tốt nhất trường. Phần thưởng gồm có hiện kim và kỷ vật (sách vở, đồ dùng học sinh) sẽ được tặng phát trong một buổi lễ long trọng để các học sinh được đề cử có thể tới lãnh giải cùng một lúc, vào khoảng tháng 6 tới đây. Đây chỉ là công việc khởi đầu (vạn sự khởi đầu nan!), ngân quỹ còn khiêm tốn và eo hẹp mà số trường thì nhiều và số phần thưởng quá ít, gần như chỉ tượng trưng mà thôi. Do đó, Ủy Ban mong mỗi sự hỗ trợ của những nhà hảo tâm dành cho công cuộc đề cao Đạo Đức nhằm lúc mọi người đang lo tái thiết quốc gia về vật chất và tinh thần và «Khôi phục Truyền Thống Học Đường». Trong bức tâm thư cụ Trọng Nghĩa có nói rõ việc phát thưởng này là một đóng góp vào công cuộc chấn hưng đạo đức:

«... Về việc chấn hưng đạo đức, chúng tôi xin thành kính góp ý kiến khiêm tốn như sau đây: Ngoại trừ những phương pháp giáo hóa, huấn dụ, treo gương sáng v.v... nay đem ra áp dụng lịch cực phương cách khuyến khích bằng khen thưởng nặng về tiền bạc. Đại cương kế hoạch sẽ có việc

hàng năm xét tìm ra, trong dân chúng, chú ý đến giới bình dân, già hay trẻ nam hay nữ, người nào nổi tiếng về đức hạnh để ngợi khen công khai, và trao tặng tương lục cùng với tiền bạc (một số đáng kể). Cách thức ca tụng ngợi khen phải khéo làm sao vừa tránh khỏi va chạm đến lòng khiêm tốn người thừa hưởng, vừa phát sinh được tiếng dội vang lừng rộ khắp trong dân gian. Lễ phát thưởng sẽ được tổ chức hết sức trọng thể...»

Tuy còn ở trong giai đoạn vận động nhưng việc làm ủy ban đã được dư luận báo chí và đa số những người hàng lưu tâm tới vấn đề đạo đức mà hầu như đã bị bỏ quên từ lâu cò vớ. Phần cuối bức tâm thư, cụ Trọng Nghĩa viết: «Được biết Quý vị hằng tha thiết quan tâm đến nền Văn Hóa Đạo Lý nước nhà, chúng tôi trân trọng mạo muội kính gửi đến Quý vị bản thuyết trình này cùng với lời tâm huyết chân thành của chúng tôi, khẩn thiết kêu gọi lòng công ích nhiệt thành của Quý vị, cầu mong Quý vị vui lòng giúp cho biết ý kiến, và bằng mọi cách, tùy phương tiện sẵn có, cò xúi rộ khắp giúp cho. Nhờ đó Việt Nam ta sẽ mau đến lúc vẻ vang vì cũng biết chăm lo Chấn Hưng Đạo Đức, như các nước khác, cũng biết noi gương sáng của tiền nhân...» Địa chỉ liên lạc: 16612 Lý Thái Tô Saigon III. Điện Thoại 95165 Tuổi Ngọc loan tin này với nhiều phần khởi. Và cầu mong Ủy Ban thành công mỹ mãn. Lễ Nghĩa Liêm Sĩ còn Quốc Gia Dân Tộc còn.

(PHẠM ĐỊNH)

HUY
TƯỚNG

TƯỜNG
VY
TRĂNG
HUYẾT
DỤ

tặng Nga và Hạnh

Màn thu nhỏ chưa về, em có thấy
Chút làn phai vừa rụng ở trong hồn
Ta di nặng hai bàn tay em vẫy
Cuối chân trời gợn gợn bóng mây buồn

Ồ em ạ, Tường Vy trắng huyết dụ
Ngã vào lòng ướt ngáp giấc hoang sơ
Ta nghiêng xuống lưng cong hồn dã thú
Cõi vô cùng giọt lệ rớt trong mơ

Và đêm nọ, cỏ cây hồ tinh khiết
Trên đồi cao em đứng với riêng ta
Ồi gió thổi sương bay tràn bát nguyệt
Ngập hồn ta nhung nhớ, khô đan, và...

Đêm đã kín hai bàn tay em chụm
Triệu vì sao dầy dựa sợ chia ly
Ta dần biết, trời ơi rừng đêm đỏ
Đã nồng hương mây trắng ngát xiêm y...

Ồi một triệu bông hoa còn trong nụ
Như chút tình khờ dại ép trong thơ
Ta viết mãi lên màu trắng huyết dụ
Của đêm nào đồi vắng ngậm hương mơ

Vàng em ạ, buổi kia bàn tay mộng
Của đất trời vừa đặt xuống tim ta
Là một thuở hồn bay theo lá cỏ
Nghe ngàn sao biếng rụng giữa bao la

Em có thấy, chao ôi rừng đêm đỏ
Ngậm đầy trăng lê buốt ở trong sương
Và thôi giữa hồn ta xanh biếc cỏ
Nghìn bông hoa thơm ngát ý mê cuồng...

HUY TƯỚNG

CHỈ CÒN MỘT CHÚT NĂNG ● AN

Nắng chiều đã nhạt, ngoài khơi vài cánh buồm phất phất, màu xám như tro nổi bật giữa một vùng nước xanh rì.

Trên bãi cát, nơi giao nhau giữa biển và nước có hai người, dĩ nhiên là một trai và một gái. Một đôi nhân tình? Hẳn là đúng, nhưng không phải. Ta hãy nghe cách xưng hô của họ.

— Biển đẹp không ?

— Xí òm.

— ? ...

— Biển sóng phải to mới đẹp, mới có bụi nước chớ.

— Mà không sợ sóng to kéo cả hai xuống biển sao ?

Những con còng bắt đầu ngạc nhiên. Chúng dừng lại.

— Điều ấy không có gì, sóng to tao chạy vụt lên kia. Đưa con gái dơ tay chỉ về phía nhà thờ.

Thật lạ, chúng ta không thể hiểu họ là gì, họ đều đã lớn, vừa lớn. Nghĩa là ở cái tuổi mà mỗi người đều có mi nhon riêng của họ. Nếu họ vừa quen nhau thì sẽ gọi bằng tên, họ ngồi xa nhau và rất khó gặp họ ở đây, Nếu họ là chị em ? Là anh em ?

Bây giờ cả đến những con sò, những con ốc và cả những cây rong biển đều lắng tai nghe họ. Bởi vì họ chỉ thì thầm :

— Chiều nay mày có hai giờ sử địa ?

— Không phải, giờ công dân của ông Tự.

— Và bây giờ mày ngồi ở đây.

— Tại mày, nếu không có mày giờ này tao đang ngồi tại trường Võ Tánh.

— Tại tao ? Còn lâu, đó là tại mày muốn chớ.

— Sáng mai hai giờ sau rảnh không ?

— Có lẽ, nhưng tao phải về không đi được, má tao biết rõ thời khóa biểu mà.

Họ hò hẹn ? Phải rồi. Nếu thế họ là gì ? Nếu không là nhân tình. Nhưng một đôi nhân tình không thể xưng hô kỳ lạ như vậy.

— Kia, có một con còng gió.

— Sao nó nhìn mình lạ vậy.

Đưa con gái đưa tay bắt lấy, con còng không chạy, nó ngạc nhiên quá đến nỗi không cất bước. Những đám rong bắt đầu nao động, chúng cãi nhau về hai người làm nổi lên những bọt nước và chú cá con sung sướng tấp táp, lặn lặn.

— Này, cầm lấy con còng.

Thằng con trai đưa tay, nhưng thay vì cầm lấy con vật, hắn lại cầm lấy tay bạn mình. Con còng rớt xuống đất và lúc bấy giờ nó mới hết ngạc nhiên và chạy như... gió.

Những con sò thì cười to vì bản mặt cô bé, nó đỏ như, hình như mắt cô chồm chớp, tay cô run run (điều này đáng lẽ chỉ cậu trai mới biết, con sò làm sao biết được nhưng thật sự là như vậy) và cô gái nói thật khẽ :

— Bỏ ra mau.

— Không, ngoan cố đó.

— Bỏ ra mau rồi về, thấy chưa ? Chỉ còn một chút nắng.

Cả hai đều đứng dậy và bây giờ người ta mới thấy những quyền vớ :
Họ ngồi lên nó. . .

AN

SỐ TỚI KHỎI ĐĂNG

MÙA NGUYỆT CẨM

TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT CỦA

TỪ KỂ TƯỜNG

**ĐÁNH DẤU MỘT THỜI LÃNG MẠN ĐÃ QUA VÀ MỘT MÙA MƯA
SẮP TRỞ LẠI.**

NGUYỄN THẾ

Tú Tài I tráng niên

Năm nay có lẽ chức đặc biệt kỳ thi Tú Tài I tráng niên dành cho những người trên 18 tuổi không? Các năm tới?
(PHƯƠNG THỦY — Biên Hòa)

Không thấy Bộ Giáo Dục đề cập gì đến việc tổ chức kỳ thi đặc biệt Tú Tài I tráng niên cho những người trên 18 tuổi trong niên học 1972 — 73.

Và theo chiều hướng sự cải tổ giáo dục hiện nay thì chắc sẽ không có việc tổ chức những kỳ thi đó trong tương lai, vì chứng chỉ học trình lớp 11 đã thay thế cho văn bằng Tú Tài I rồi.

Sao em ham thi thế? Lỡ thi rớt năm ngoài thì chuẩn bị sang năm thi Tú Tài II, năm nay nghỉ khỏe có hơn không?

ngày tây, ngày ta

Xin cho biết ngày mồng 8 tháng 12 năm Canh Dần là ngày nào dương lịch.

(LIÊN — Dĩ An)

Năm âm lịch bao giờ cũng được chỉ danh bằng hai chữ, một chỉ hàng CAN, một chỉ hàng CHI. Thí dụ năm Canh Dần thì CANH chỉ hàng CAN; DẦN chỉ hàng CHI. Cứ 60 năm thì cả CAN lẫn CHI lại cùng gặp nhau. Chẳng hạn như năm 1900 nhằm năm Canh Tý, 60 năm sau (1960) lại có năm Canh Tý. Vậy đề khởi lăm, bạn đọc

lưu ý cho biết tuổi hoặc năm dương lịch, khi muốn đổi ngày âm lịch ra ngày dương lịch. Thí dụ: ngày 3 tháng 5 năm Canh Tý (năm nay 73 tuổi hay 13 tuổi) là ngày nào dương lịch?

Trường hợp hỏi kỳ này chắc là Canh Dần năm nay 24 tuổi. Nếu đúng thì ngày 8 tháng 12 Canh Dần nhằm ngày 15-1-1951.

bằng cấp mỹ

1— Học trình của các cấp bằng này và xếp theo thứ tự từ thấp đến cao.

(CÔNG — Sinh viên CTKD)

1— Các bằng Bachelor tương đương với Cử Nhân, Master tương đương với Cao Học, Ph. D. tương đương với Tiến sĩ hay Thạc sĩ.

Số năm học để lấy các văn bằng trên không nhất định vì tại Hoa Kỳ, người ta học theo phương thức tín chỉ (credits), mỗi văn bằng muốn đậu phải lấy đủ một số tín chỉ nào đó, không nhất thiết phải học mấy năm như tại VN hay các nước theo tổ chức giáo dục của Pháp.

Trung bình thi học Bachelor phải 4 năm, Master 6 năm. Còn Ph. D. cũng như Tiến sĩ hay Thạc sĩ, cần phải có giáo sư đỡ đầu, muốn có giá trị cần phải chứng tỏ khả năng bằng những thành quả nghiên cứu, biên khảo v.v... cho nên không có vấn đề học mấy năm ở cấp này.

tò mò

1— Cho biết tiểu sử của Nguyễn Thế. Ngoài việc phụ trách mục BMBM cho Tuổi Ngọc, Nguyễn Thế còn làm gì? Hình vẽ ở khung BMBM, có phải là chân dung của Nguyễn Thế được phác họa?

2— Cho biết tiểu sử và quá trình hoạt động của ông Hoàng Đức Nhã. Ngoài chức Tổng Ủy Trưởng Dân Vận, ông còn giữ chức vụ nào khác? Phủ TUDV tọa lạc ở đâu? Nhiệm vụ của Phủ này?

CÔNG TẮNG TÔN NỮ NGỌC DIỆP
QUỲNH LOAN (Saigon)

Sao tên cháu dài dũ vậy? Đọc tên cháu thoát tiền tưởng cháu tham lam lắm, sau đọc kỹ thư lại thấy cháu của chú chẳng tham tí nào cả. Chú sẵn sàng nhường luôn cho cháu tất cả sự hiểu biết của chú chứ đừng nói gì tới 1/10 với lũy thừa vô tận nữa. Chỉ sợ cháu thất vọng vì thấy nó ít ỏi quá.

1— Đành đề cháu giận năm phút vậy, chứ kê « tiểu sử » của chú ra đây, thiên hạ cười chết.

Hình vẽ ở khung BMBM của Tuổi Ngọc là chân dung của tuổi trẻ ham chơi và ham học hỏi. Chú ước mong sẽ mãi mãi có được tâm trạng đó của tuổi trẻ.

2— Ông Hoàng Đức Nhã còn trẻ chắc cũng không hay chưa thích được kê tiểu sử ra đây đâu, mặc dù hiện nay ông đã là một nhân vật quan trọng, chúng ta có quyền tò mò tìm biết thân thế của ông.

Theo chỗ chú biết thì ông Nhã

năm nay 31 tuổi, học hết ban Trung học tại trường Yersin, Dalat, sau qua Hoa Kỳ học kỹ sư đậu Bachelor in Engineering. Về nước, ông phục vụ tại Trung Tâm Khuếch Trương Kỹ Nghệ (nay được biến đổi thành Ngân Hàng Phát Triển Kỹ nghệ) một thời gian. Hồi đầu nhiệm kỳ thứ nhất của Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu, ông vào Dinh Độc Lập làm bí thư cho Tổng Thống kiêm Tham Vụ Báo Chí Phủ Tổng Thống. Hồi cuối năm 1972 khi Phủ Tổng Ủy Dân Vận được thành lập đề thay thế Bộ Thông Tin, ông Nhã được cử làm Tổng Ủy Trưởng.

Hiện nay ngoài chức vụ Tổng Ủy Trưởng Dân Vận, ông Nhã còn kiêm nhiệm Bí Thư của Tổng Thống và Tham Vụ Báo Chí Phủ Tổng Thống (theo báo chí, ông đã tháp tùng Tổng Thống trong chuyến công du vừa qua với tư cách Bí Thư).

Phủ Tổng Ủy Dân Vận tọa lạc tại trụ sở Bộ Thông Tin cũ trên đường Phan Đình Phùng, Saigon.

Nói một cách tổng quát, Phủ Tổng Ủy Dân Vận, theo đúng ý nghĩa của danh hiệu cơ quan, có nhiệm vụ vận động dân chúng tham gia cuộc tranh đấu chung của quốc gia trong mọi lãnh vực. Công cuộc vận động đó nặng về khía cạnh tâm lý, và sử dụng mọi phương tiện thông tin, tuyên truyền như báo chí, truyền thanh, truyền hình, biểu ngữ, bích chương, bích báo, truyền đơn, tài liệu, nhạc, kịch... để làm sáng tỏ chính nghĩa quốc gia, và cảnh giác mỗi người về những âm mưu đen tối của địch.

NGUYỄN TUẤN ANH

CÁO LỖI

Vì sự sơ xuất của ấn công trong Tuổi Ngọc số 97 mục « Bệnh mới lớn » có nhiều hạt sạn lớn !

— Phản ứng Predmann Brouha xin đọc là Friedmann Brouha.

— Obamine xin đọc là Lobamine.

— Con sâu đũa xin đọc là : con sâu dưng.

— Bị gãy xương tất nhiên phải bó bột, thời gian... xin đọc là gãy xương tất nhiên phải bó bột đúng thời gian...

— Litions Sulfureuses xin đọc là Lotions SulFureuses. Glonbiron xin đọc là Globiron.

Xin chân thành cáo lỗi cùng bạn ngọc.

TRẦN THỊ NHƯ LAM (Mỹ Tho)

1— Hãy uống Génatropine và Solucamphre cho bớt mồ hôi tay.

2— Glutalam, Cervotonic, Gam-malon, Tigrinan đều là những thuốc bổ óc đáng được học sinh ghi nhớ vào mùa thi.

3— Có thể uống Actiphos Amphétamine để thức mà gạo «cua» (cours).

THUY THANH (Phong Dinh)

— Dùng thuốc mỡ Vaseline để thoa, da sẽ hết khô và trở nên mịn màng.

2— 1m57 chẳng bao giờ có thể coi là quá cao dù cháu là con gái Việt Nam. Vả chẳng cho tới nay khoa học chưa phát minh được thuốc thấp nên dù cháu muốn lùn xuống chủ cũng đành chịu không làm quân sư được.

3— Muốn cho bắp chân thon nhỏ cách hay nhất theo chú là bơi lội cho siêng.

CHÂU HÀ (Đà Nẵng)

Tennis là một môn thể thao mạnh và rất mệt nhọc vì phải chạy liên miên trên sân xi - măng và phải vụt chiếc vợt bằng tất cả sức lực. Trò chơi này giúp cho hai chân rất dẻo dai và nẩy nở nhưng sẽ làm lệch thượng chi nếu ta chỉ vụt banh bằng một tay. Cháu có thể tiếp tục chơi ở tuổi 17 hay chọn môn khác tùy ý cháu. Chú không có ý kiến quyết định.

LÊ ĐÌNH CƯ

Chứng phong mề đay (Urticaire) của cháu thật khó trị tuyệt nọc. Nhớ kiêng tôm cua biển. Tạm uống Allergina hay Phénergan và Delta Cortril.

MÃN NHU (Đà Lạt)

Khi hậu cao nguyên quanh năm lạnh lạnh nên kích thích sự thèm ăn của những người sinh sống tại vùng đó. Chính vì ăn uống được nên càng ngày càng lớn cân. Cháu là một trong những người hợp thủy thổ cao nguyên. Muốn gầy bớt phải kiêng đồ mỡ, thịt, cá, uống thêm Satietyl cho khỏi đói, hai viên mỗi ngày trong một tháng liền. Tháng sau nhớ báo kết quả cho chú nhé!

NGUYỄN VĂN SƠN (Nha Trang)

1— Chỉ có y sĩ sau khi khám xét kỹ lưỡng mới có thể kết luận cơ quan đó của cháu ở trạng thái bình thường hay không, so với các thanh niên cùng lứa tuổi với cháu.

2— Thỉnh thoảng nằm mơ... chẳng có chi đáng lo cả cháu ạ.

TRẦN SƠN (Đà Nẵng)

Hai dịch hoàn to nhỏ khác nhau có thể do nhiều bệnh gây ra. Thông thường nhất là hậu quả của biến chứng sưng dịch hoàn (Orchite) trong bệnh quai bị (Oreillons) mà cháu không để ý tới vì chuyện này xảy ra đã lâu, cũng có thể vì chứng sa ruột (Hernie) làm cho cháu tưởng nhầm là hai dịch hoàn không đều nhau. Nên đi khám ngay một y sĩ ngoại khoa vì cả hai trường hợp vừa kể đều nguy hại cho sức khỏe và cho tương lai truyền giống cũng như hạnh phúc gia đình.

NGUYỄN THỊ KIM ANH (Saigon)

1— Tạm dùng Sacnel để thoa mặt cho bớt mụn trứng cá của tuổi dậy thì.

2— Lông mi cứ lộn trở ngược về phía nhãn cầu, đâm vào mắt và gây xốn xang khó chịu như vậy chính là bệnh lông quặm (Trichiasis). Phải tới nhờ ngay một Bác sĩ nhãn khoa khám và giải phẫu mi mắt mới hết được.

BÙI THÂN VƯƠNG (Quảng Ngãi)

Chóng mặt, hoa mắt là triệu chứng của nhiều chứng bệnh : thần kinh có, tiêu hóa có, bệnh tai có v.v... Thông thường có lẽ do tim yếu, máu thiếu gây ra. Tạm dùng Camphophylline, Hépatrol và chích Hept-A-Mil. Thêm một vị thuốc an thần theo chú, sẽ đem lại kết quả tốt cho cháu. Thí dụ như : Anxional hay Épanal 5. Nhớ kiêng cà phê và rượu (la - de).

LÊ THỊ KIM ANH (Gia Định)

1—Cắt thịt dư cuống họng làm sao có thể gây mụn mặt được hở cháu? Cháu đang ở tuổi 17 vậy 90% mụn tin là các mụn mặt mà cháu phản nản chỉ là trứng cá của tuổi vừa lớn. Hãy dùng Dénisoline thoa mặt ít lâu xem sao. Nhớ ăn nhiều rau ít thịt để tránh táo bón.

Génatropine sẽ giúp cháu toại nguyện vì lẽ mờ hôi sẽ bớt dần khi không làm nặng.

3— Ở mỹ viện có bán một thứ thuốc làm rụng lông gọi là Crème Dépilatoire.

PHẠM NGỌC NI (KBC 4916)

Bơi lội thường xuyên sẽ làm tan mỡ bụng, và giúp cháu có những đường cong thân hình ưa nhìn. Tạm dùng Satietyl để giúp ta khỏi đói do đó sẽ gầy bớt.

những bài thơ hay phổ nhạc

NGÀY
XUÂN
HOÀNG
THỊ

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

Một buổi sáng sớm. Ý thức về thời gian không gian còn lơ mơ trong trí óc sau một giấc ngủ. Một buổi sáng sớm. Chỉ biết được như vậy thôi khi nghe tiếng chim kêu vội vã mấy tiếng rồi bay đi ngoài cây mận trong vườn sân nhà hàng xóm. Rồi thì chợt nghe thêm tiếng chuông đồng. Tiếng chuông vô tình khuấy động cái không gian, thời gian mơ hồ tịch mịch đó. Tiếng chuông ngân lên từ một khoảng không cao. Tỏa rộng cùng cây lá phía dưới. Những giọt sương tinh khiết hồi đêm qua còn đọng lại đầu đó chắc cũng cùng lúc với tiếng chuông mà rơi theo. Đêm qua đã hết. Một đêm thay mùa đổi giấc. Ngày mới bắt đầu. Thời tiết mới chỉ vài cơn gió nhẹ gợn gợn vào phòng. Những chiếc lá rơi lảo đảo ngoài song cửa. Lúc đó tâm hồn ta là một cái biển lớn mênh mông ngút ngàn với những trận sóng đánh nhẹ nhàng mà tới tấp. Cảm giác những cánh hoa xô đẩy nhau dạt về một hướng. Giấc ngủ chưa tàn. Đôi mắt chưa bừng dậy và lồng ngực chưa hồi sinh bằng những nhịp thở mạnh. Ta nằm đó, xuôi như dòng nước, như thời gian. Cơn mộng còn chập chờn trong căn phòng vắng. Ngoài kia, trời đất đó có một cái gì đang thay đổi cùng tiếng chim kêu, hồi chuông tan vỡ êm đêm ở một ngôi giáo đường có trường nữ sinh áo trắng. Sự lười biếng và cảm giác vô tư trước thời gian. Ta như một đáy hồ tiếp nhận hết toàn thể âm thanh mơ hồ vọng đến.

Và bất ngờ làm sao giọng hát Thái Thanh chợt cất lên. Giọng hát được nghe qua một bức tường. Khoảng cách nhỏ và lướt tới qua những đỉnh cây xanh từ phòng học của một cô bé hàng xóm. Ở đó cánh cửa phòng đã mở. Ánh đèn vàng ngái ngủ soi ra mấy chấn song xanh. Phòng ở trên cao, ngó xuống mái nhà ngói đỏ có cây mận đang mùa bông đưa hương thơm ngát trong vườn sân. Giọng hát Thái Thanh không còn lạ gì nữa. Giọng hát của thời gian và không gian. Giọng hát của thời tiết và của lòng người. Giọng hát của những giờ giấc yên nghỉ, của hồn ta chùng lại dưới chân ta. Nhưng sao hôm nay nghe như gió lướt qua những rèm cửa những màn trúc. Giọng hát

• Nhạc Phạm Duy. Thơ Phạm Thiên Thư.

như thề hơi thở vỗ về trong buồng ngực. Giọng hát như nhịp chân bước nhẹ nhàng ngoài cửa. Và bài hát xô đẩy những cánh cửa kỷ niệm mở bung ra choáng ngợp hồn ta và choáng đầy hồn ta :

Em tan trường về đường mưa nho nhỏ

Em tan trường về đường mưa nho nhỏ

Ôm nghiêng tập vở tóc dài tà áo vờn bay...

Đó là hình ảnh tinh mơ nhất của một người tình (thủa nào, thời nào. Phóng ảnh lớn nhất và đậm nét nhất của một người con gái ngày xưa nơi một cổng trường giờ tan học, ôm nghiêng tập vở tóc dài đi về trên đường mưa. Trời mưa nho nhỏ. Con mưa thơ mộng tuyệt vời của hồ hện. Thủa ấy. Ta cũng là một phóng ảnh lớn nhất. Gã thanh niên vừa mới lớn, biết yêu lần đầu. Và hình như chỉ yêu một lần đầu mà thôi. Trời đất như cũng mềm theo từng bước chân. Cây lá đổ cùng chiều. Mưa và nắng hòa lẫn, trộn lẫn vào nhau. Tình yêu ngự trị trước ngực. Tóc mưa bay trên vầng trán phẳng lặng. Mắt như mắt một loài chim buồn đại đột thích ra tắm trời mưa để ướt cánh và run rẩy ngơ ngác trên hàng dây điện cao của thành phố. Thủa ấy ta khác chỉ là một người nhặt hoa trong vườn mà em là những bông hoa rơi dưới đất. Ta cứ nhặt và hoa cứ rụng. Luôn luôn có một bông hoa rơi trước mặt mà ta không thể nào bắt kịp. Và ta cứ theo em trên đường về. Ở phía sau một khoảng cách để chỉ thấy :

Em đi dịu dàng bờ vai em nhỏ

Chim non lẽ đường nằm im dấu mỏ

Anh theo Ngộ về gót giày lặng lẽ đường quê

Em tan trường về Anh theo Ngộ về

Chân Anh nặng nề lòng anh nức nở

Mai vào lớp học Anh còn ngần ngại ngần ngại...

Tình yêu đầu tiên đó như một bông hoa trắng. Ở tận cùng trên đỉnh cao mà tỏa ngát hương xuống. Người yêu đầu tiên cũng là một hình bóng trong gương đẹp tuyệt vời nhưng ta không dám đập vỡ gương để bắt lấy. Chàng trai vừa lớn để cũng thấy mình vừa khờ dại thêm một lần nữa trước đời sống. Đó là một nơi chốn kỳ lạ khó hiểu. Tại sao sinh ra rồi lớn lên. Đến một thời nhìn thấy người con gái trước mắt hóa thành con bướm hoàng hậu, một bông hoa trắng tinh anh. Trong khi đó ta lại mặc cảm đầy lòng. Quê kệch đầy châu thân và khờ dại ừ nghẹn cả những lời nói.

Tình yêu là những đám mây kỳ ảo thấp rục rờ đời sống. Nhưng đời sống vẫn cứ là một viên đá lớn treo trên sợi giây mảnh. Ta lo sợ sợi dây sẽ đứt. Có phải khi có tình yêu ta cũng có tình yêu luôn với đời sống ? Lúc đó cái gì trước mắt ta cũng đẹp tuyệt vời, cũng mong manh dễ vỡ ? Thế nên chàng thanh niên vừa lớn đó vừa yêu với tất cả máu đỏ ở trái tim mình cũng vừa lo sợ với tất cả nhịp đập của trái tim mình. Nhưng chàng không thể tính toán gì được. Tình yêu nồng cháy cả da thịt, đè nặng lấy tâm hồn đồng thời đời sống quá lớn để chàng cảm thấy quá bơ vơ và nhỏ bé. Yêu lần đầu là yêu chứ không biết suy tính. Tình yêu sương khói đó làm nên thơ và nhạc để an ủi lòng mình, ve vuốt tâm hồn mình với những giấc ngủ mơ. Ta chỉ

chờ đợi ở một buổi gặp. Đón đưa em trên đường về. Mưa nhỏ và lúc đó lòng ta lớn. Can đảm lắm ta mới dám hái một bông hoa bên đường dúi vào tay em tưởng rằng tình yêu là một mùa hoa không bao giờ tàn.

*Em tan trường về mưa bay mờ mờ
Anh trao vội vàng chùm hoa mới nở
Ép vào cuối vở muốn thuở còn thương còn thương
Em tan trường về anh theo Ngọ về
Em tan trường về anh theo Ngọ về
Mỗi em mỉm cười mang mang sầu đời. Tình ơi
Bao nhiêu là ngày theo nhau đường dài
Trưa trưa chiều chiều Thu Đông chẳng nhiều
Xuân qua rồi thì chia tay phượng nở sang hè...*

Người ta nói «yêu nhau là không có thời gian». Đó chỉ là một cách nói. Chính thật ra khi yêu nhau thời gian mới là hình ảnh lớn nhất với một người. Nói một cách khác. Thời gian như không chịu dừng lại với ước mong của tình nhân. Thời gian đến bất ngờ nhưng không đợi. Nó cứ trôi và qua nhanh. Sau một đêm sáng mai đã đầy thay đổi. Ta đã từng biết như thế. *Chiều hôm qua cây bông giấy còn đầy hoa đỏ, sáng hôm sau hoa giấy đã rụng đầy trước sân nhà.* Ở đây, ba câu sau của một đoạn nhạc trích dẫn, người nhạc sĩ tài hoa đã báo trước cho ta biết kết thúc một cuộc tình học trò đã mở ra ở phần đầu bài hát. Thời gian được báo hiệu như một điềm gỡ, «*Xuân qua rồi thì chia tay phượng nở sang hè.*»

Và mùa hè đã qua thật. Những bông phượng đầu mùa nở đỏ rực bốn hướng trời. Choáng ngợp trên các con đường. Nổi bật lên trên các thứ hoa khác. Mùa hè. Tượng trưng cho những cơn nắng oi ả và những cơn mưa sục sùi. Buổi trưa về trên đường ta nghe tiếng ve kêu vang trên các hàng phượng già đỏ ối bông và lá xanh che thành bóng mát. Mùa hè. Cũng có nghĩa là học trò phải chia tay nhau khi cổng trường đã đóng. Trên con đường đó không còn bóng em nữa. Không còn một bóng áo trắng nào phát phời bay trong nắng, dật dờ trong chiều mưa mềm lòng thành phố. Bầy chim sẻ trong sân trường tha hồ bay nhảy trên bồn hoa, mổ nhặt những hạt phượng rơi rớt. Hoa mười giờ đã tàn úa. Chỉ còn hoa phượng. Ôi mùa phượng của học trò, của những lòng người thuở trước trải ra đầy một khoảng không. Mùa phượng chín đỏ của ta đó. Mùa phượng của những thay đổi bàng hoàng nức nở như lũ ve kia. «*Xuân qua rồi thì chia tay phượng nở sang hè.*» Ôi những mùa hạ làm bằng một thứ thời gian kinh khiếp nhất. Không gì báo trước được sau một mùa hè. Khi cổng trường mở lại. Mùa hoa phượng tàn. Lũ ve chết trên cây. Bầy chim sẻ bay vội khỏi khoảng sân đầy hoa mười giờ đỏ ối trong bồn cỏ, sẽ có những gì thay đổi. Nào ai biết được. Ta cũng như em. Đời bắt có những lần chia tay và thời gian bắt có những mùa để không hẹn gặp lại. Chàng thanh niên mới lớn ngày nào bước theo em trên đường nhỏ với tình yêu như mặt trời đỏ chói mang trước ngực sau khi đã lớn khôn trong đời

sống lòng cũng đã thấm mệt vì đời sống. Hôm nay tình cờ qua lại đường xưa khi mùa phượng đã hết công trường mở lại với màu áo trắng cũ làm choáng ngợp hồn. Nhưng em không còn nữa. Tà áo trắng xưa đã vắng, phai nhạt cùng màu nắng vàng úa của mùa thu. Những cơn mưa lớn hơn. Xóa mờ dấu tích. Em không còn *ôm nghiêng tập vở tóc dài tà áo vờn bay*. Người nữ sinh xưa đã bỏ trường mà đi. Con đường kỷ niệm cũ chỉ là một con đường vô hồn như bao con đường khác. Người tình nhỏ bé thuở đó bây giờ đã lớn. Đã có những bước chân vội vàng chứ không còn e ấp trong mưa nhỏ nữa. Đời sống là ở đó. Cướp mất, tước đoạt hết hình ảnh của đôi tình nhân học trò dễ thương xinh xắn kia. Cô học trò «có vẻ» như đã lấy chồng sau một mùa hè chia tay hoa phượng đỏ. Còn chàng thanh niên thì lòng đã thấm mệt rồi.

Rồi ngày qua. Qua đi. Qua đi

Như phai nhạt mờ đường xanh nho nhỏ

Như phai nhạt mờ đường xanh nho nhỏ

Hôm nay tình cờ đi lại đường xưa đường xưa...

Cây xưa còn gầy nằm phơi nắng đỏ

Áo em ngày nọ phai nhạt mấy màu

Âm vang thuở nào bước nhỏ tìm nhau tìm nhau

Xưa tan trường về. Anh theo Ngộ về

Nay trên đường này. Đời như sóng nổi

Xóa bỏ vết người. Chân người tìm nhau...

Hình ảnh của chàng thanh niên tình cờ trở lại trước cổng trường xưa sau một thời gian qua đi. Hình ảnh đẹp nhất của kỷ niệm ta đó. Cây xanh đã phai cùng với màu áo. Trên mặt đường buồn như còn nghe vang lại tiếng chân ngày nào. Lòng chàng thanh niên nghe như có ngàn cơn sóng nổi. Tiếng sóng âm thầm, vô tình nhưng khuấy động cả một đời người. Tiếng sóng xóa lấp tất cả vết chân hò hẹn xưa. Những ngày thơ dại tìm nhau. Tìm cái bóng hạnh phúc đã vượt bay.

Ôi con đường về. Ôi con đường về

Bông hoa còn đẹp lòng sao thấm mệt

Ngắt vội hoa này nhớ người thừa xưa thừa xưa

Trên con đường em đi về ngày cũ. Con đường như một tiếng than kéo dài chỉ còn lại mình ta. «*Bông hoa còn đẹp lòng sao thấm mệt, ngắt vội hoa này nhớ người thừa xưa thừa xưa*». Hình ảnh làm lòng ta đau nhói, cũng là hai câu ngâm ngùi nhất của bài hát. Chàng thanh niên thừa ấy bây giờ lòng đã đã đóng cửa thấm mệt. Ta thấy ngay cái đời sống mở rộng ngày xưa bây giờ cánh cửa im ỉm, xua đuổi lạnh lùng phụ bạc. Hình ảnh một bông hoa (hay của một mùa hoa) cũng tượng trưng cho tình yêu còn đầy, vẫn còn nồng nàn trong trái tim chàng thanh niên. Hai câu đó, nói lên tất cả cái cô đơn của một người trên con đường cũ. Đồng thời diễn tả tâm trạng vừa cay đắng vừa nồng nàn của một người đi tìm lại một hình ảnh đã mất. Đã bay ra khỏi hạnh phúc vàng của mình.

Xưa tan trường về Anh theo Ngọ về
 Xưa tan trường về Anh theo Ngọ về
 Đôi chân mịn mịn theo nhau bụi đỏ đường mơ
 Xưa theo Ngọ về mái tóc Ngọ dài
 Hôm nay đường này cây cao chàng gầy
 Đi quanh tìm hoài ai mang bụi đỏ đi rồi...

Bài hát kết thúc và cuộc tình học trò cũng kết thúc như thế. Không có gì rõ ràng cả. Ta chỉ đoán biết bằng cảm xúc của mình. Nhưng cuộc tình ở đây được dựng lên bằng những hình ảnh đẹp. Xinh xắn và nồng nàn. Những câu hát nhẹ nhàng nhưng buồn bã đó đúng nghĩa nhất. Phải được ghi vào những trang giấy trắng đầu tiên trong cuốn vở học trò trước một mùa tựu trường của mỗi niên học. Nhưng chắc chắn, ngậm ngùi nhất vẫn chỉ riêng với những người lòng sao thấm mệt. Bởi chỉ khi lòng mình thấm mệt ta mới dễ quay về với kỷ niệm mong nhận từ kỷ niệm một khoảnh khắc vỗ về, an ủi và rung động với những cơn mơ không thành trong đời sống.

Nhạc Phạm Duy đã làm cho thơ Phạm Thiên Thư trở thành quen thuộc, có tâm hồn và bay bổng. Điều này cũng đã thấy ở những bài thơ phổ nhạc của các tác giả khác.

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

(lặng H. cô bé 13 tuổi, ngày xưa)

trăm ngàn hạt bụi quên đời

NGUYỄN ĐĂNG HÀ

cô áo vàng thơm mộng buổi đầu
 hồn cô bên cửa thả về đầu
 xưa ai tưởng đến ngày cô lớn
 mà hẹn bây giờ, thương nhớ nhau

tôi cũng, như người ta ấy thôi
 tình đầu dám đợi lấy đôi ngày
 (sợ mai kia hết, thời xuân vội
 dẫu nói yêu người cũng ngượng mồi)

vì thế, tôi quên cả đợi chờ
 chút lòng đem gửi khắp nơi, xưa
 để khi sầu đến tôi còn lại
 một chút tình trong những hững hờ
 cô áo vàng thơm, chắc chẳng ngờ

buồn theo sông nước chảy bơ vơ
 tình tôi ba, bốn năm về trước
 cũng thấm như trời mưa, tháng tư

cô đợi làm chi, đợi mãi chi
 dẫu ai hộ giữ lại xuân thì
 riêng tôi, bướm đã buồn đôi cánh
 (bướm, đã buồn theo đúng hẹn kỳ)

như thế, còn chẳng, là lẻ loi
 tôi, trăm năm hạt bụi quên đời
 cô, trăm năm khóc cùng mưa nắng
 cô khóc vì người, hay khóc tôi)

NGUYỄN ĐĂNG HÀ

LÊ NGUYỄN

MỘT CHÚT HƯƠNG XA

LÊ CŨNG KHÔNG NGỜ MÌNH NHỚ HOÀI MỘT KỶ NIỆM như vậy. Như thể cả một đời Lê chỉ có kỷ niệm ấy thôi. Như thể rồi đây sẽ không còn gì đáng cho Lê nhớ nữa. Cho dù, với Lê, chút gì cũng có thể trở thành kỷ niệm. Với từng người, thân quen hay xa lạ; và ngay cả với cảnh vật, cây cỏ. Gặp nhau một lần, nhìn nhau một lần, một thoáng cảm xúc với chiếc lá cây bên lề đường hay với bước chân trên cỏ cũng đủ để trở thành một kỷ niệm trong đời. Thì Lê đã chẳng nghĩ đời sống là một chuỗi kỷ niệm buồn vui nối tiếp đấy sao! Nhưng có chút gì trong kỷ niệm tuyệt vời ấy, có chút gì trong buổi chiều trời mưa ấy đã giữ lại trong Lê. Nên có bao giờ Lê quên. Vâng, ngàn đời, có bao giờ Lê quên chỉ một kỷ niệm ấy thôi, với chỉ một người ấy thôi. Đến nỗi, Lê vẫn thấy bồi hồi mỗi lần nhớ lại. Lê vẫn giữ nguyên vẹn trong hồn nỗi bồi hồi khi Lê ngợp đi trong ánh mắt nhìn lạ lẫm của Nguyễn. Và, với chiếc xe nệm màu đỏ choàng, với con đường chim đàn vào chiều tối, với hai hàng sao đan kín nòng nân Lê đã cảm nhận thấy hạnh phúc đang len vào từng hơi thở, đang phả vào từng ngõ ngách tâm tư. Hẳn Nguyễn cũng nghĩ như Lê? Rằng hạnh phúc đến trong sự im lặng chính là hạnh phúc tuyệt diệu nhất. Nên nguyên ả, Lê chẳng chờ đợi ở Nguyễn một câu nói nào, một bày tỏ nào. Hãy chỉ nhìn nhau thôi. Ánh mắt đã quá thừa đề hiểu rồi. Đừng nên nói gì cả. Lê sợ những khuôn sáo của lời nói đôi khi lại làm vẩn đục thêm nỗi hạnh phúc trong veo của Nguyễn, của Lê, và của buổi chiều đầm ấm cũ. Màu đỏ rồi cũng sẽ phai, hàng cây rồi cũng thay lá nhưng kỷ niệm vẫn mãi mãi nòng nân, tha thiết. Lê muốn nạm vàng muôn ánh mắt, Lê muốn bọc nhung bao ý nghĩ trong nỗi nhớ của Lê để gửi về Nguyễn. Chắc Nguyễn cũng thấy khuôn khổ hạn hẹp của đời sống chỉ giữ được con người trong một vài khía cạnh nào đó. Như Lê.

Như Nguyễn trong ngày tháng này chẳng hạn. Còn với trái tim thì vô bến vô bờ. Nên đã có những lần Lê nghĩ về Nguyễn bằng nỗi thiết tha ngập tràn, bằng nhung nhớ không nguôi. Chắc Nguyễn cũng nhận thấy điều đó nơi Lê dù chỉ bằng ánh mắt và nỗi yên lặng không cùng? Và hẳn với Nguyễn cũng thế. Thế nào thì buổi chiều hôm ấy lại chẳng giữ lại trong Nguyễn một thoáng nhớ nhung. Thế nào thì trái tim Nguyễn lại chẳng có lần xôn xao vì ánh mắt Lê nhìn. Thì cũng không nên chối cãi điều đó. Hãy giữ lại những gì cảm nhận được ở nhau. Biết đâu đó lại là hành trang quý giá nhất khi một mai không còn bên nhau nữa. Chắc Nguyễn cũng xót xa như Lê nghĩ đến điều đó chứ? Nhưng cũng đành thế mà thôi. Như có lần Lê đã nghe Nguyễn nói rằng yêu nhau không phải chỉ ngồi nhìn nhau. Lê đã nghe và hiểu. Nhưng, Nguyễn ạ dù sao thì con người yếu đuối trong Lê vẫn không khỏi buồn khổ thổn thức. Cho dù Lê đã ý thức rằng chưa hẳn những gì mình nắm mà được. Thì chắc Nguyễn cũng không trách gì Lê, không trách gì những giọt nước mắt trong vắt muối mặn cả cuộc tình này, chứ Nguyễn? Lê biết mình yếu đuối, và Lê đã cố gắng đề ý thức giới hạn của mình. Chắc Nguyễn không thế. Vì ở Nguyễn bao giờ cũng có một vẻ cứng rắn vững chắc mà Lê nghĩ chắc chẳng có gì làm lay chuyển nổi. Cho dù đó là tình yêu. Lê cũng mong được như vậy.

Mùa mưa đã đến những ngày sau cuối. Lê ngậm ngùi khi nghĩ chắc sẽ chẳng bao giờ Lê được sống lại một lần nữa buổi chiều trời mưa xưa cũ. Đã qua rồi cơn mộng, dừng vớ nửa tình ơi. Lê đã nghe và thấy yêu câu hát này. Lê nhớ vô vàn bầu trời thật xám màu khói hương và những giọt mưa như muôn nghìn hạt lệ. Lê thêm được khóc một lần như thế. Và trong buổi chiều tuyệt vời với Nguyễn, Lê nhớ mình đã ước ao một cách khờ khạo con đường hãy cứ thật dài, đừng có đoạn đầu đoạn cuối, thời gian hãy ngừng trôi, trái tim hãy ngừng đập, Lê tham lam muốn nắm giữ ngay cái bóng dáng hạnh phúc mỏng manh thoáng trông thấy đó. Lê quên rằng cái gì rồi cũng sẽ qua sẽ mất. Như mưa rồi tạnh, như buổi chiều mưa xưa đã lùi dần vào quá khứ, như Nguyễn, như Lê gần rồi sẽ xa nhau. Nếu đời sống là thế thì cũng không nên buồn. Lê đã nhắc nhở mình như vậy. Nhưng trái tim ạ, Lê biết dù có cố gắng cứng rắn cách mấy đi nữa Lê vẫn không khỏi tê tái trong hồn. Dù sao thì Lê cũng chưa đủ sức để gạt bỏ tình cảm của mình như Nguyễn. Nên buổi chiều nay, đi

dưới cơn mưa cuối mùa một mình, Lê đã cảm nhận được nỗi cô đơn cùng với ý tưởng của một lần tiễn biệt. Tiễn biệt mùa mưa, tiễn biệt những ngày tháng bên nhau và tiễn biệt Nguyễn. Tất cả đều đang xa dần Lê. Rồi mùa mưa sẽ hết, rồi thời gian sẽ qua và rồi Nguyễn sẽ xa. Chỉ còn Lê đứng lại với nỗi cô đơn, với tình yêu và với nỗi nhớ nhung ngàn đời. Lê không chờ đợi. Nguyễn có hẹn hò gì đâu mà Lê đợi chờ cơ chứ ! Nên Lê biết, Lê sẽ phải đứng lại một mình mà dõi theo những bóng dáng thân yêu đang xa dần. Chắc là sẽ đơn độc lắm ! Nếu Nguyễn biết thế hẳn Nguyễn cũng thương Lê. Nhưng rồi có giải quyết gì được cho nhau ? Bởi dù sao thì cũng không phải vì thế mà Nguyễn gạt bỏ đi lý tưởng của mình. Lê cũng không mong như vậy. Bao giờ Lê cũng ước ao Nguyễn luôn an vui trên con đường Nguyễn chọn. Chỉ cần Nguyễn nghĩ về Lê như Lê đã nghĩ về Nguyễn, là đã quá đủ rồi. Chỉ cần bấy nhiêu thôi cho suốt quãng đời còn lại. Đó Nguyễn !

Lê cũng không hiểu mình sẽ thế nào trong ngày tháng cô đơn sắp tới. Lê sẽ kiên gan chịu đựng nỗi buồn để sống một đời với kỷ niệm, với nhớ nhung. Hay Lê sẽ trở về điểm phấn tô son lại để ngạo với nhân gian một nụ cười ? Lê vẫn chưa nhìn ra được điểm đó. Có điều, dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ vì tình yêu cho Nguyễn mà ra, cũng chỉ vì Lê đã yêu Nguyễn trên hết tất cả. Nguyễn có biết thế ? Thì Nguyễn ạ, bây giờ yêu rồi, Lê mới thấy tình yêu tuyệt diệu quá. Đến nỗi đã ảnh hưởng đến cả một đời Lê. Nhất là ở lứa tuổi vừa đủ lớn này đời sống vẫn còn mới mẻ nguyên vẹn. Nên chắc Nguyễn cũng không ngạc nhiên gì, nếu nghe Lê trả lời rằng Lê chọn tình yêu làm chủ đích cho cuộc sống ? Tình cảm con người có thể thay đổi, nhưng với Lê, tình yêu chỉ là một. Thì hẳn Lê cũng không làm khi nói rằng chẳng cần phải nắm giữ mới là được. Có phải ? Như Nguyễn, Nguyễn có cần gì phải nắm giữ Lê đâu ? Và như Lê, Lê biết chắc gì cứ ở bên Nguyễn, gần Nguyễn như thế này là giữ được Nguyễn rồi. Thôi thì cứ xa nhau như hoàn cảnh đã sắp sẵn. Nhé Nguyễn. Rồi hãy nhớ về nhau trong nỗi lặng thinh, trong buổi chiều, trong cơn mưa. Mình sẽ gặp nhau bằng ngút ngàn thương nhớ đó. Và rồi, hẳn Nguyễn cũng như Lê bây giờ, là thấy buổi chiều bao giờ cũng tuyệt vời. Hở Nguyễn ?

LÊ NGUYỄN

K

KÝ SỰ

KÝ SỰ

Khí trời luôn thay đổi để người được thờ nọ đây, để đời sống thêm phong phú. Và chung quanh ta, khi ta ngồi lại, thì mọi sự đều thay đổi, đều mới mẻ. Đi và sống là mơ ước muôn thuở của những tâm hồn trẻ. Ở đây, như một cánh cửa mới, mở tung ra để đón nhận một chút khí trời tươi ngọt đang tràn ngập. Có phải những con đường trước mắt chúng ta đang mở rộng, đang nối dài. Thì còn đợi gì, chân ta đã chôn khi ngồi mơ mộng mãi bên một khung cửa đóng kín. Đi và sống vì ghi lại. Tuổi Ngọc cũng nhường khung cửa này cho bạn ngọc, thay đổi mỗi tuần.

NHỮNG CON ĐƯỜNG SẮT HỒI SINH ☐ PHẠM CHU SA

Tôi đến nhà ga Saigon năm phút trước khi tàu khởi hành. Buổi sáng chủ nhật trời trong và hơi gió sớm mang chút hơi lạnh của sương đêm còn quần quýt trong không khí trong lành. Dãy toa đầy nhóc hành khách áo quần rực rỡ lố nhố ngoài đầu ra ngoài, chờ đợi. Chuyển đi bất ngờ. Vài tuần trước, người bạn nói với tôi, xe lửa đã bắt đầu chạy lại rồi, vui lắm, bữa nào đi Biên Hòa chơi. Nghe, với đầu óc nặng trĩu dưới cái nắng nung người của Saigon, rồi quên bẵng đi. Trước đó cũng nhận được thư người bạn ở Tuy Hòa cho biết đường xe lửa Tuy Hòa—Nha Trang đã hoạt động lại, lòng đã quá đổi nôn nao. Sáng nay, sức nhớ, vội đến sân ga cho kịp chuyển tàu đầu tiên trong ngày. Trong cái sinh hoạt mới vừa khởi động lại người ta bắt gặp những reo vui mừng rỡ trong mắt nhìn, trên môi cười của những công chức hỏa xa lớn tuổi, trong tiếng reo vui của hành khách đa số là những người trẻ tuổi nhân ngày nghỉ rời thành phố về những tỉnh ven đô bằng phương tiện rất cũ nhưng rất mới: xe lửa. Như niềm mơ ước của những người V.N. còn chút tình tự dân tộc, còn chút lòng với quê hương hơn hai mươi năm chinh chiến. Cái sinh hoạt của nhà ga Saigon từ lâu hầu như chìm lắng. Trừ trạm «đi, đến» của Hàng Không V.N. tấp nập, rộn rịp vì đường bộ bị đứt đoạn và đường xe lửa hầu như hoàn toàn tê liệt. Bây giờ nhà ga Saigon chợt khởi động dậy, hợp với cái chen chúc rộn rịp của trạm đi đến của Hàng Không Việt Nam kể cận thành một cảnh tượng vui mắt vô cùng.

« Bao nhiêu một vé đi Biên Hòa, bác? »

«Bốn chục. Lẹ lên, tàu sắp chạy rồi.»

Cầm tấm vé màu vàng trên tay tôi dọt lẹ tên toa tàu gần nhất. Toa nào cũng chật ních người. Cầm động hết sức. Tôi không ngờ người ta đi xe lửa đông vậy. Tôi thầm trách mình tệ thật. Lúc trước, toa soạn còn đặt tại 38 Phạm Ngũ Lão, phía sau nhà in giáp với sân ga. Mỗi chiều tôi ngồi làm việc trên căn gác từ 4 giờ đến 7 giờ, có khi đến tối. Đó là lúc những chuyến xe lửa trở lại. Tiếng còi tàu nào nuốt xoáy vào đầu tôi thành những mảnh vụn kỷ niệm thời thơ ấu nhảy múa trước mắt. Và tiếng còi tàu đã ám ảnh giấc ngủ từng đêm sau đó.

Tàu bắt đầu chuyển bánh. Tiếng bánh sắt chạm trên đường rầy như một thứ âm thanh của gió rít và tiếng chim. Tiếng cười đùa của những thanh thiếu niên con trai con gái như rớt lùi lại phía sau. Tôi vẫn chưa tìm được một chỗ ngồi hoặc chỗ đứng thoải mái, dĩ nhiên phải giải tỏa cặp mắt bằng những cảnh tượng hai bên đường. Đi lần về những toa phía trước, chen lấn mãi mới tìm ra được một chỗ đứng cạnh khớp nối hai toa. Tàu chạy chậm qua các xóm lao động. Nhà cửa phần nhiều cất chen chúc, lấn ra sát đường sắt và thiếu hẳn vệ sinh. Con đường sắt bị «chiếp đáp» một cách tội nghiệp. Người ta kê lu nước, đổ đặc sát nách đường sắt, có thể chạm thân tàu. Trẻ con mình mẩy áo quần nhem nhuốc hình như đã quá quen với tàu qua lại nên vẫn chơi đùa tự nhiên cạnh đường rầy. Vì lộ trình khá lạ, khác hẳn các lộ trình xe hơi trong thành phố nên ít người biết là tàu đã chạy tới đâu. Hầu hết mọi người đều lộ đầu ra nhìn cảnh tượng hai bên. Tàu ngừng lại ở một trạm nhỏ. Thêm nhiều hành khách lên. Tàu đã đông lại càng đông thêm. Bắt đầu ra ngoại ô Saigon tàu chạy nhanh dần. Những vườn tược nhà cửa chạy lùi lại. Quang cảnh rộng mở và tươi mát dần trải phía trước. Mặt trời đã rọi những tia nắng gắt xuống hai song sắt dài nằm trườn dài bằng bằng qua những thôn ấp xanh mát. Tàu qua cầu chầm chậm. Cây cầu sắt cũ kỹ rỉ sét như từ lâu lắm không được chăm sóc đến. Có một chút gì hiu hắt và đơn lẻ chột vụt giậy trong hồn. Và hình ảnh quê nhà thơ ấu hơn bao giờ rạng rỡ quá đỗi. Những ngày còn thanh bình, khoảng những năm năm chín sáu mươi, gia đình tôi sống ven quốc lộ và đường xe lửa nằm song song sát nách đường số 1. Chiều chiều tôi hay lên đường sắt, ngồi dõi mắt về phía cây cầu sắt phía trước, đếm những chuyến xe đi về. Một lần, suýt chết cũng vì vậy. Ngồi buồn tôi bẻ những cành lá lót trên lòng đường sắt, nằm gối đầu lên đường rầy hát nghêu ngao, gió mát quá ngủ quên lúc nào không hay. Đến khi có chuyến tàu chạy đến kéo còi thét sát bên tai mới thức trực dậy nhảy lẹ ra lề đường vừa lúc đầu máy vừa trở tới tưởng có thể cán dẹp lép. Nhưng chứng nào tật ấy, mỗi chiều tôi lại lên ngồi ở đường sắt đếm những chuyến xe đi về. Như thế, những con đường sắt, tiếng còi tàu, hình ảnh những chuyến tàu rập rền đi lại đã dần dà đi sâu và chìm lắng trong ký ức để rồi nhồm giầy, rục rịch trong đầu những năm tháng gần đây. Một lần trở lại thăm quê nhà cách đây vài năm, nhìn con đường sắt nằm buồn bã rỉ sét bên cây cầu sắt ngày nào rập rền tiếng tàu qua lại bị giật sập nằm chổng chơ lòng lồi đã nổi dậy nỗi niềm bi thiết khôn tả. Chiến tranh đã cắt

đứt lìa con đường sắt thân yêu của ấu thơ tôi thành những đoạn đau xót. Dọc theo quốc lộ 1, nhiều đoạn nguyên cả lẽ đường sắt sắt bị cạy bủ loong, lật ngược chổng chơ lên như hàng giậu sắt đơn độc trên lớp đá đã bị lỗ chỗ loang lổ. Hình ảnh những thân tàu rỉ sét nằm chen giữa đám cỏ dại mọc cao. Những người xếp ga già chiều chiều ngồi chống cằm nhìn hai nhánh đường rầy song song chìm khuất trong cỏ lá ít nhiều gây xúc động những người đi qua. Chuyến tàu xuyên Việt chở những hành khách đầu tiên chạy suốt Saigon Hà Nội là niềm mơ ước của biết bao nhiêu người Việt Nam từ gần hai mươi năm. Giờ đây, tiếng súng tạm yên (trên nguyên tắc, buồn thay). Niềm mơ ước kia chưa thành tựu nhưng những chuyến tàu đầu tiên đã chuyển động. Saigon đi Biên Hòa. Biên Hòa — Long Khánh sắp sửa có xe lửa trong một ngày rất gần. Nha Trang — Tuy Hòa, Nha Trang — Phan Rang, Phan Thiết sắp được nối liền bằng xe lửa. Rồi sẽ đến Huế — Quảng Trị, Huế — Đà Nẵng. Và rồi Đà Nẵng — Qui, Qui Nhơn — Tuy Hòa v.v... Rất hy vọng cuối năm nay tất cả những vết đứt đoạn thương đau kia sẽ được nối kết lại hoàn toàn, tại miền Nam này. Đó không là niềm sung sướng tuyệt vời sao. Ôi, tưởng tượng những chuyến tàu chạy xuyên qua các đường hầm trong lòng núi, chạy dọc theo mé biển sóng vỗ chập chùng trắng xóa. Những người đồng hành trên chuyến tàu thân ái sẽ nở chuyện như bắp rang sau bao năm quần quanh trong những phố phường chật hẹp. « Phố phường chật hẹp người đông đúc ». Từ hồi Trần Tế Xương đã thể hướng chi thành phố bây giờ...

Thân tàu rung nhẹ và chậm dần. Ga Thủ Đức đây rồi. Có nhiều người xuống, thêm nhiều người lên. Cả tàu nhao nhao. Nhất là các cô cậu lần đầu tiên đi tàu, hình ảnh sân ga và quang cảnh nhà cửa ruộng vườn ở quận lỵ là một cái gì lạ lẫm. Phố quận có cái sinh hoạt dễ thương lạ. Đời sống thoáng nhìn êm đềm như bài thơ tiền chiến. Những nhà cửa rải rác ven đường rầy và quanh khu nhà ga lấp lánh dưới nắng mai nhưng đã có phần gay gắt. Tàu ngừng độ năm phút không đủ thời gian để những đôi mắt tò mò hào hứng quan sát và thu nhận hết hình ảnh êm đềm của quê hương yêu dấu. Ở đây không có cảnh đưa tiễn, bịn rịn trên sân ga. Cái cảnh tượng *buồn ga nhỏ* chỉ hiện lên trong đầu những người trẻ mới lớn lên bây giờ như hình ảnh tưởng tượng qua các tác phẩm văn chương. *Những ngày nghỉ học tôi thường đón, Những chuyến tàu đi đến những ga. Tôi đứng ngu ngơ xem tiễn biệt. Lòng buồn đau xót nỗi chia xa. Tôi thấy tôi thương những chuyến tàu, Ngàn đời không đủ sức đi mau. Có chi vương vãi trong hơi mây. Những chiếc loa đầy nặng nề đau...* Đó là bức tranh linh hoạt vẽ lại với tâm hồn đa cảm của chú nhỏ, tiền chiến Tế Hanh. Những người trẻ sau này không còn được cái điểm phúc « đón chuyến tàu đi đến những ga » trong những ngày nghỉ học nữa. Cái hình ảnh chỉ còn lơ mơ hiện lên trong đầu óc. Và tôi tự an ủi mình, ít ra mình cũng đã có được cái điểm phúc nhìn những chuyến tàu băng băng trong sương sớm hay lúc chiều tà, nghe tiếng còi tàu thét lên náo nức giữa đêm khuya và những lần theo chân mẹ tiễn cha tôi ở sân ga thuở nhỏ. Tuy thế, cuộc hành trình bằng xe lửa ngắn ngủi hôm nay cũng làm tôi nao nao khôn tả. Nhất là khi tàu băng ngang

qua những làng mạc, đồng ruộng giống ở quê nhà tôi. Thực ra, ở đâu cũng là quê hương cả nhưng cái tình đậm đà dành cho nơi chốn nhau cất rốn, nơi mình sống những ngày thơ ấu sao nó khấn khít thế.

Tàu lại chạy chậm dần, sắp ngừng. Một cô gái nhỏ đứng cạnh tôi hỏi :
«Gần tới đâu rồi nhỉ». Câu hỏi bị bỏ trống nhân vật được hỏi, nhưng tôi hiểu là cô bé hỏi tôi. Tôi cười thân thiện :

«Hình như ga Dĩ An».

Người bạn nhỏ đồng hành của tôi kêu lên :

«Đẹp quá».

«Cái gì ?» Tôi hỏi lại.

«Ga lớn quá. Dễ thương ghê». Rồi lầm nhẫm trong miệng :

«Dĩ An, Dĩ An. Tên hay ghê».

Đây là một nhà ga khá lớn. Trước kia rất nổi tiếng có nhiều người đẹp. Như hầu hết các nơi khác, nhà ga chưa kịp sửa sang lại tươm tất nghĩa là, vẫn ở trạng thái mới khơi dựng lại, nhưng cái không khí là một không khí sống động. Quà hàng rong rao vang vang trên tàu, dưới đất. Tiếng mời chào của người bán, tiếng cười đùa hỏi han của đám hành khách mới mẻ tạo thành một bản hòa âm reo vui của ngày mới. Những người bạn nhỏ vừa quen trên tàu hỏi han tôi ríu rít. Tôi nào có rảnh rỗi về nơi này hơn gì đâu. Buồn ghê hở. Một quận lỵ trù phú, tươi mát nằm sát nách thủ đô mà không biết rõ. Té ra, mình là một kẻ lạc giữa quê hương mịt mờ nơi chốn thân yêu ! Đáng buồn lắm chứ. Vài hành khách trong lúc tàu ngừng đã xuống ga, chạy lăng xăng mua đồ lặt vặt, quà bánh vội vã nhảy lên tàu khi bánh sắt vừa lăn vòng thứ nhất. Đám hành khách trẻ tuổi có vẻ như còn luyến tiếc sân ga hiền hòa dễ mến này. Những chiếc miệng xinh xắn huyền thuyên cười đùa của các cô nhỏ nữ sinh ở toa tàu kế cạnh làm tôi nhớ đến mấy câu thơ cảm đề La Porte étroite của Bùi Giáng : «Em nằm với lá trong cây. Bữa hôm nay mộng thấy ngày hôm qua. Mối cười ở cuối sân ga...» Vàng, bữa hôm nay mộng thấy ngày hôm qua. Và thấy cả ngày mai nữa. Ngày mai thân yêu của những chuyến tàu xuyên Việt, của những tình thương cũ thức dậy sau những năm dài chinh chiến. Người bạn nhỏ đồng hành của tôi nói buồn ngủ quá. Tôi bảo : «Đề dành tối về nhà ngủ. Đừng dại, uổng lắm. Hãy nhốt hết những sắc màu thân yêu của quê hương kia vào trong đầu. Hãy ngửi hít mùi thơm của gió nội hương đồng kia vào trong phổi đề dành khi trở về Sài Gòn...» Cô nhỏ cười «Anh làm luận văn hả ?» Không đâu cô nhỏ. Đó là niềm vui rạo rực trong hồn tôi từ suốt những năm tháng qua vừa được nhóm dậy. Những con đường sắt hồi sinh. Những nhà ga đã bừng dậy trong nhịp sống mới. Cảm ơn chuyến tàu. Cảm ơn con đường sắt đã đưa tôi đi một đoạn đường quê hương. Đi một tấc đường học một sàng khôn. Tôi muốn nói là, đi thêm một tấc đường tôi có thêm một sàng yêu thương quê hương vốn dĩ quá đẹp quá thơ. Cảm ơn những sân ga lớn nhỏ. Cảm ơn người bạn nhỏ đồng hành, trên chuyến tàu sớm mai hay hết quãng đường đời. Và tôi cảm ơn tôi ấu thơ ngủ trên đường sắt.

Nói đến Biên Hòa bạn sẽ nghĩ ngay đến bưởi. Biên Hòa xư bưởi. Bạn có thể tưởng tượng ra những vườn bưởi, những rừng bưởi của miền quê hương này.

Như những rừng măng cụt ở Lái Thiêu, Bình Dương; những vườn [mận ở Trung Lương, Mỹ Tho... Tàu đậu lại ở ga Biên Hòa sau hơn một giờ rời Saigon. Nhà ga Biên Hòa là một ga lớn, trước kia đầy đủ tiện nghi với một ban điều hành hùng hậu làm việc ngày đêm. Hiện nay đang được trùng tu và phát triển hầu đáp ứng được nhu cầu ngày càng gia tăng rất đáng khuyến khích. Chúng tôi xuống tàu khi nắng đã bắt đầu gay gắt. Sinh hoạt ở đây khá rộn rịp, nhất là bến xe Lam ngay sát cổng ga xe lửa. Từ lâu nay, xe Lam đã là một phương tiện chuyên chở quá thông dụng đối với người Việt Nam, từ quê ra tỉnh. Ngay cả tại Saigon xe Lam đã là một «mốt» quá thịnh hành chưa thay thế được. Và ở đây, xe Lam nối vòng tay với xe lửa, đón hành khách xe lửa từ nhà ga đi ra, đưa họ tản mác về những nơi chốn nào đó. Và vào buổi chiều hai hoặc ba chuyến xe lửa dài lê thê lại kéo đầy ắp người trở lại Saigon mang về nắng gió và bụi đường. Tôi cũng trở lại Saigon vào buổi chiều cùng ngày, vẫn bằng xe lửa. Thành phố bụi bặm ồn ào đón tôi như người khách lạ. Và tôi, tôi cũng mang cảm giác của người lữ hành từ phương xa, xa lắm, trở về.

Về lời hẹn với người bạn ở Tuy Hòa, hy vọng mùa hè này, tôi sẽ ngồi chuyến xe lửa đầu tiên chạy suốt từ Saigon ra Huế. Dĩ nhiên, mỗi nơi dừng lại, tôi sẽ ghé thăm những nhà ga. Tôi sẽ «nuốt chửng» tất cả những sân ga lớn, nhỏ cho thỏa niềm mơ ước. Và khi tàu ngang qua nơi tôi vẫn thường ngồi mỗi chiều thời nhỏ ở quê nhà chắc tôi sẽ khóc. Xin gửi quê hương những giọt lệ nóng hổi hân hoan. Ồi niềm hân hoan bùng dậy trong tôi như nỗi hân hoan của những con đường sắt hồi sinh.

PHẠM CHU SA

(4-73)

HẠ ƠI

Bạn sẽ gọi mùa hè 1973 bằng hai tiếng tuyệt diệu này như bạn gọi em Ơi, anh Ơi, quê hương Ơi... Bởi vì Hạ Ơi là thương yêu Ơi dân trải trên 300 trang sách của những tháng năm đẹp nhất một đời người

HẠ ƠI

TRUYỆN DÀI LÀM QUÀ MÙA HÈ CỦA

DUYÊN ANH

- Thiếu nó hè 1973 là không có mùa xuân trong mùa hạ
- Lên núi mang theo HẠ ƠI. Xuống biển mang theo HẠ ƠI. Ra Trung mang theo HẠ ƠI. Về Nam mang theo HẠ ƠI. Bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào trong hè 1973 phải có trong tay HẠ ƠI.
- HẠ ƠI truyện của độc giả từ 10 tới 100 tuổi.

phát hành trung tuần tháng năm

Họ quen nhau thật là lạ lùng. Đó là cô bé có mái tóc ngang vai và con mèo mắt bi ve. Cô bé thì hay học bài ở cửa sổ, ngồi mơ mộng nữa. Từ cửa sổ nhìn ra biển cô bé chỉ thấy chòm cây bàng xanh mướt, còn biển thì lơ mơ loáng thoáng nên không giúp cô bé mơ mộng được, cả con đường Hoàng Hoa Thám nữa. Xời ơi nắng gì mà chang chang, thấy mà ghét. Chỉ con mèo, con mèo trắng mươn mướt của ai đó hay qua vườn nhà cô bé để ngủ quên, ngủ ở nhánh cây ngọc lan gần cửa sổ phòng cô bé. Không biết vô tình hay cố ý, con mèo thỉnh thoảng lại chớp chớp mắt nhìn cô bé, đó là chưa kể, đôi khi còn kêu meo meo nho nhỏ. Cô bé thích chí lắm, cười hoài, giúp thêm ý cho mơ mộng, cho mấy bài luận (luận của cô hay nhất lớp ấy), cho cả khuôn mặt bầu bĩnh của cô nữa, dễ thương ơi là.

Thế là họ quen nhau, cô bé đặt tên mới cho con mèo hết nửa ngày, Forget-me-not, cái tên dài quá mà cũng dễ thương. Đừng quên tôi, ý cô bé nhắc con mèo ấy mà. Và cô bé xưng bằng tên mình. Ưc Gi. Cũng dễ thương nốt. Cô bé học siêng ghê lắm, dân «gạo» đó. Nhưng mỗi lần thấy con mèo sang đề...ngủ quên là cô bé mừng ghê lắm, cứ y như bắt được vàng. Cô bé kêu gọi vang cả con đường dài đang nghỉ trưa, làm cả những con chim thức dậy náo động tung bưng. Mẹ đi ngang nhăn mặt :

— Ưc Gi làm gì đó, có đề bố ngủ không, bố dậy đánh đòn giờ.

Rồi mẹ lầm bầm :

— Con gái lớn mà còn doãng thế.

Cô bé làm bộ so vai rụt cổ rồi cười xòa, chị Ưc Ti ghê mất kêu :

— Hình như nó bị khủng rồi, kia me, cho nó vào nhà thương nhanh lên...

Có tiếng mẹ cười. Ưc Gi định cãi với chị, nhưng nghĩ sao cô bé lại thôi, cô quay sang háy mải với con mèo.

— Forget-me-not thấy không, suýt chút nữa là Gi ăn đòn rồi.

Con mèo dừng lại trên chót cành cây, còn một chút xiu nữa, con mèo không nhảy qua nó đứng nhìn cô bé. Còn đợi người ta bế nữa à? Con mèo

« xu » mặt làm thính, giận đó, cô bé cười cười rồi nhào người ra bế nó vào, con mèo vẫn lầy, cô bé mắt hờn xin lỗi rồi rít và phải đền bằng một cái « mi » nhẹ lên trán con mèo, nó mới kêu nho nhỏ và vẫy đuôi, nhưng đến phiên cô bé giận. Cô bé giận thì thôi khỏi nói, dễ thương ghê là, hai mắt nhắm nghiền, môi mím lại, mặt hồng lên, tóc rũ ngồn ngang trên vai, con mèo lại rít rít, nó nhảy lên bàn, leo xuống ghế, liếm vào chân trần của cô bé, « người ta » xin lỗi đó. Cô bé mới cười, mím môi, còn giận mà. Một chớp, cho đã đời, cô mới bế nó lên « chổng đôn » lên vai và ca hát vang lừng, mẹ phải xách roi chạy xuống mới thôi. Nó khùng mà. (?)

Đó mới là chuyện giận giận quen quen thôi, chưa kể chuyện đi học, đi nhà thờ, đi chơi biển v.v... Cô bé siêng đi nhà thờ lắm, cũng như đi học. Hồi kia, cô bé phải đi bộ, từ nhà đến trường Thánh Tâm mất mười lăm phút, chưa kể nhiều hôm dậy trễ với làm nũng với mẹ. Và mòn sọ sọ một tháng một đôi guốc gỗ. Mẹ kêu tội nên cho đi xe, xe nhà ấy mà, cái xe của bố đi làm buổi sáng, buổi chiều bác tài chở đi học. Bác chiều cô bé ghê lắm, cô bé đòi đi ngã biển, bác đi ngã biển, cô đòi chở theo con mèo, bác chở con mèo, lúc lên xe thì đủ chuyện, cô và con mèo giận nhau, rồi cô đòi ngừng mua kem, lên chia bác tài, đòi đi mua chiếc vòng san hô đen... Tùm lum hết, mà bác vẫn chiều, chị Ưc Ti biết, kêu bác tài bảo chiều quá nó hư bác chỉ cười thôi, bác dễ yêu ghê. Đến trường cô bé chia tay và bác tài chở con mèo về, trả cho cái cây trước cửa sò phòng cô bé.

À, con mèo của cô bé đó, nó ở cùng đường ấy mà, nhà nó xeo xéo với nhà Ưc Gi, cũng có căn gác gỗ trắng lại có lan can nữa, chiều chiều, có người con trai ra đó đánh đàn, đánh thì nghe « được » mà cứ nhìn cô bé hoài dì òm à. Con mèo thì cũng ngồi đó, nó đợi chiếc xe chở cô bé về là chạy theo sang chơi với cô, chơi hàng xóm láng giềng, giận giận quen quen và học với cô bé.

Nhưng... một hôm, cô bé đang vói tay ôm con mèo sang thì chạm phải một tờ giấy nhỏ, được buộc bằng chỉ trắng vào chân con mèo, làm cô cuống quýt. Cô bé gỡ ra cầm nơi tay, ngượng ngùng. Có phải một lá thư đó không. Ồ ! Lá thư nhiệm mầu làm sao, nó làm mặt cô bé cứ hồng lên, hồng lên và đỏ ửng. Cô bé thấy nóng rang ở má, mạch máu trong người căng thẳng, tim đập thình thịch. Cô mở ra, lá thư chỉ vồn vện :

« Đẳng ấy cho đẳng này làm quen đi.

Nguyễn Quốc Hiệp »

Cô bé bỏ rơi tờ thư xuống đất. È quá, ai mà lại làm cho người ta mắc cỡ. Cô bé dẩu nụ cười trong tóc mà hờn đã ra ngoài cửa sò, cô bé liếc lên căn gác bên kia. Anh chàng đang nhìn cô bé đó kia. Ưc Gi cuống quýt bước lại bàn cầm cúi viết :

« Có phải đẳng ấy hay đánh đàn ở lan can phải không ? Đừng nhìn người ta nữa.

Nguyễn Vũ Ưc Gi »

Cô bé buộc thư lại chỗ cũ, hai tay vẫn còn run rẩy, con mèo hình như hiểu được, nó liếm vào đôi tay đang nóng ran và nhìn cô bé. Cô bế nó lên hôn nhẹ vào trán và trả lại cành cây. Làm giùm sứ giả cho Gi đi bớ ! Cô bé lại

liếc lên bắt gặp Quốc Hiệp đã ngưng đàn, nhìn cô bé đăm đăm đuổi, cô bé giật thót mình, chạy vội đến ghềnh nhào người trên ấy. Lúc này, cô bé giận mình quá khi nhớ đến những lúc giận con mèo, và làm nũng với mẹ. Không biết người ta có thấy không nhỉ? Đến thứ bảy tới, làm sao cô bé xưng tội nữa? Bắt đền à?...

... — Thưa Cha.

— Hử?

— Cho con xưng tội.

— ...

— Thưa Cha cho con xin xưng tội tám tuần... con đã giận hơn ba mẹ nhiều lần, con đã giận hơn anh chị nhiều lần, con đã giận hơn con mèo nhiều lần, con đã giận hơn người ta nhiều lần, con...

— Hết chưa?

— Dạ.

— Hết chưa?

— Dạ... dạ con... con... có quen với một... một... một người con... trai... ở trước nhà thì... thì... có tội không Cha?

— Hử, con mấy tuổi?

— Dạ mười lăm.

— Thôi... con coi chừng. Việc ăn năn đọc năm kinh Lạy Cha, năm kinh Kính Mừng. Lạy Chúa tôi...

Từ đó hai người yêu nhau, vui lắm. Cô bé cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ như ai cướp mất hồn, giả dụ như mẹ bảo cô bé rót nước mời khách, cô lại nhớ Quốc Hiệp và thay vì rót nước, cô ngồi làm thơ, mẹ đợi hoài, đến khi khách về, mẹ túm cổ cô bé ra cho ăn một trận đòn nứt đít nên thân. Nhưng chừng nào tạt ấy, cô cứ mơ mộng và ăn đòn đều đều. Hôm học thi kỳ hai cô cứ mơ mộng quên «tụng» bài, mẹ dọa rồi, cô bé cứ trơ trơ. Cho đến ngày kể cận cô mới học, học cuống quýt, chữ nghĩa không ăn vào óc, và kết quả kỳ thi cô lại ăn đòn, hai roi thôi. Và cô bé đi xưng tội thế này:

— Lạy Cha...

— Hử?

— Xin thương xót con...

— Hử?

— Con hay nhớ người... con trai nên... kỳ thi này con hỏng, lạy Cha, mẹ giận đánh con, xin cha thương xót con.

— Sao nữa?

— Xin cha giúp con, cho con hết mơ mộng.

— Con cố học.

— Nhưng không được, thưa cha.

— Cha biết sao bây giờ.

— Xin cha thương xót con.

— Lạy Chúa tôi...

Cô bé từ đó đã vướng vào cái vòng lần quăn, cô hứa rồi lại quên, quên

(xem tiếp trang 61)

CHỦ TIỆM : KIẾN VÀNG ● QUẢN LÝ : KIẾN CAO CĂNG

phần lan

Ở Phần Lan, bị coi là «vô luân» nhất : Hôn nhau ngoài đường phố hay trong rạp... xinêma. Bạn phải nhớ đang ở trên một phần đất « xem xem » như ở VN (bị 37 lần chiến tranh trong 1000 năm) vấn đề tình ái được coi như chuyện «phòng the». «Nam nữ thọ thọ bất thân» mà lị ! Nhưng mùa hè đàn bà (kể cả các thiếu nữ) có quyền tắm trần truồng trên sông !

— Cũng ở Phần Lan, người ta hay uống sữa trong bữa ăn. Như VN hay uống ba xi... để vậy !

— Ở kề mí các bạn láng giềng như Thụy Điển, Đan Mạch, Na Uy về cảm tình, Phần Lan đối với 3 bạn mình như sau :

1 Na Uy, 2 Đan Mạch, 3 Thụy Điển.
Không ai biết tại sao ?

NHỊ TAM (Tam Kỳ)

mưu kế

Bà chủ nhà đang giận dữ vì cửa kính bỗng dưng bị bể thì một cậu bé chạy vào, tay ôm quả banh lễ phép nói :

— Thưa bà, lát nữa cha tôi sẽ đến đây để chữa kính cho bà.

Nói xong cậu ra đi.

Một lát sau, một người đàn ông đến, im lặng chữa chỗ kính bị vỡ, sau khi xong tất cả, ông ta nói với bà chủ nhà :

— Thưa, xin bà đưa tiền chữa kính.

Bà chủ nhà ngạc nhiên :

— Ô kia ! Cậu bé đã bảo ông là cha của cậu kia mà.

Ông thợ chữa kính tỉnh bơ :

— Thì nó cũng nói với tôi bà là mẹ nó.

NGÂN THƯƠNG

lời trẻ

Con : (sau khi xem một phim chiến tranh trong rạp ciné ra).

— Đây ba, rạp ciné này coi vậy mà chắc quá ba nhỉ ?

Cha : — Ủ, thế tại sao con biết rạp này chắc ?

Con : — Chứ ba không thấy sao ? Bao nhiêu bom đạn nổ long trời lở đất như thế mà nó đâu có việc gì !

Cha : !!!

NGÂN THUƠNG

18 tháng nặng 55 ký

Em bé này là người Thái Lan. Có lẽ là đứa to nhất thế giới. Em tên là Noy, nghĩa là nhỏ và cân nặng 55 ký lô mà chỉ mới có một tuổi rưỡi. Tuy nhiên khi mới sinh ra, em nhỏ bé lắm. Rồi dần dần lớn bằng đứa nhỏ thường. Nhưng nó có tật ăn nhiều khủng khiếp. Hiện nay nó uống 40 bình sữa trong một ngày.

Chưa hết đâu, phải cần hai hoặc ba người để thay áo và tã cho em. Còn mẹ em thì cân nhẹ hơn em tới 10 ký lô. Mỗi lần đưa em đi dạo phố, phải dùng một xe tay có hai gọng thật to.

na uy

— Hãnh diện nhất : đứng hàng ba về hàng hải trên thế giới, dù quốc gia bé nhỏ, nghèo nàn. Rất ghét ông bạn Thụy Điển bởi : Ông bạn quý này ngày xưa đã cai trị Na Uy.

— Thân mật nhất Bắc Âu.

— Trai gái thích thể thao và ái tình. Nhưng vấn đề sinh sản ở Na Uy còn kém xa Việt Nam chúng ta.

NHỊ LAN

(Tam Kỳ)

kiến vàng ơ

VẤN : Kiến Vàng ơ, tại sao hễ ta cứ cầm tới cuốn sách là hai mí mắt nó dôi hớn nhau kỹ, trong khi ngồi ở « giảng đường máy lạnh » thì chúng hằn lại mở căng ra rất ư là sáng suốt. Ta phải làm sao bi giờ, mùa thi cứ tới nơi rồi. Nguy quá.

NGUYỄN TẤN (Saigon)

ĐÁP : Đó là sự thương bạn ạ. Cuốn sách hấp dẫn nhất vẫn là cuốn sách thay đổi hàng tuần trong « giảng đường máy lạnh ». Bạn chỉ cần nhớ một câu châm ngôn vừa mới được... cập nhật hóa là : Nhỏ không học lớn lên làm ... Tổng Giám Đốc Ngân Hàng.

VẤN : Kiến Vàng ơ, nói nhỏ mà nghe, em lỡ yêu người ta rồi nhưng chưa biết tìm cách nào để hai đứa thân nhau. Chỉ cho em với.

ROSETTE

ĐÁP : Hãy rủ chàng đi trượt Patin. « Nắm tay nhau mà té », đồ mờ hời vào mùa này khỏi phải tắm. Vui lắm. Tình ta té nhiều rồi sẽ bền. Tự nhiên mà.

VẤN : Kiến vàng ơ, hỏi sợ KV nổi sùng nhưng cứ hỏi : Có phải chàng Thư ký Tòa Soạn tra « ninh » nhà Chủ nhiệm lắm hay sao mà cứ thấy vác bài Chủ nhiệm dâng lên đầu tờ báo hoài hoài vậy ?

N.V.KH. (Gia định)

ĐÁP : Nếu có biết tổng tích KV mà chơi xỏ thì cũng vẫn giải thích như thường đây. Một số báo cahier đầu và chót bao giờ cũng in sau cùng, bởi Chủ nhiệm ưa trò chơi chạy nước rút nên « chàng » phải ăn hận mà được xếp đứng đầu. Còn hần, tên thư ký tòa soạn lười lỉnh, cũng hay đưa bài sau cùng nên chiếm phần sau. Đơn giản là thế. Théc méc vừa thôi chứ nhỉ ?

khóc cười

— Không có gì mau khô bằng giọt nước mắt.

APOLLONIOS DE RHODES

— Cái khóc cũng có những khoái cảm của nó.

OVIDE

— Ngày bỏ phí nhất trong những ngày là ngày mà ta không cười.

CHAMFORT

— Tôi gấp rút cười về mọi việc, sợ rằng rồi sẽ bị bắt buộc khóc vì mọi việc.

BEAUMARCHAIS

— Hài hước là sự vui sướng của kinh nghiệm.

CHARLIE CHAPLIN

HIỀN THIY HỌA MY (Ghi)

trước khi uống

Một chiếc tàu bị nạn trên Thái bình Dương. Tàu sắp chìm. Trên tàu đang diễn ra một cảnh tượng hãi hùng của cuộc tranh sống...

Một thủy thủ chạy lénh quỳnh trên boong để tìm phương tiện giải thoát hành khách, bỗng anh ta kinh ngạc trước một ông khách đang thản nhiên ngồi ăn bánh mì. Anh thủy thủ lay vai ông khách:

— Thưa ông tàu sắp chìm, ông không biết sao?

Khách so vai mỉm cười:

— Vâng tôi biết thế nào rồi tôi cũng uống nước, nên trước khi uống cần phải ăn một cái gì đã chứ!

chịu

A. Con ngựa đó có thể nhảy được chứ nhỉ.

B. Vâng. Nó có thể nhảy cao bằng Kim Tự Tháp.

A. Nhưng nó không nhảy được. Tôi không thể làm nó nhảy.

B. Kim tự tháp không nhảy được.

sáng kiến hay ho

Ca sĩ Henri Salvador hiện đang nghỉ mát tại Cannes, đã làm mọi người thích thú về một đồ chơi lạ lắp trên chiếc xe Ford Mustang của anh, đó là một cây đàn dương cầm thật nhỏ: dài 50 phân và cao 21 phân đặt ở gần chỗ anh ngồi trên băng trước để anh chơi trong lúc kẹt xe.

NGÒ QUIL SINH

leo tháp eiffel

Tháp Eiffel ở Paris từ mặt đất lên đến đỉnh có gần 3000 nấc thang. Đến ngày khánh thành tháp, ông Eiffel phải leo bộ đến tận đỉnh để treo cờ (lúc ấy chưa có thang máy). Trèo như thế thì số dách quá.

DIỆU VŨ (Cóp)

TRANH VUI, KIẾN CỜM VẼ

chí lý

A. Cừ trắng luôn luôn ăn nhiều hơn cừ đen. Anh biết sao không ?

B. Không. Sao ?

A. Vì cừ trắng nhiều hơn cừ đen.

à thì ra

A, Sao mấy người mập lại tốt quá nhỉ ? Họ chẳng bao giờ cãi nhau.

B. Dễ quá. Mập thì khó đánh nhau, khó chạy.

rắc rối

KHÁCH : Cái gì đây ?

HẦU BÀN : Súp đậu.

KHÁCH : Tôi không hỏi nó là cái gì. Bây giờ nó là cái gì ?

BỒ - CÔNG - ANH (Phỏng)

hay đấy nhỉ

Công Tử tặng cho Tiểu Thư một gói giấy hoa bé bé xinh xinh, có thất nơ hồng cẩn thận và bảo rằng : Về nhà mở ra, em sẽ biết mặt người yêu của anh.

Từng lớp, từng lớp giấy hoa được mở tung ra và sau cùng đó là một cái gương soi.

KIẾN LỬA

chuyện hà tiện

Một ông đi quảng cáo các máy móc dùng trong nhà, bảo bà chủ nhà nọ :

— «Thưa bà đây là cái máy hút bụi đề tôi cho nó chạy thử bà coi.»

— Cảm ơn ông. Tôi không mua đâu, ông nên sang nhà bên cạnh thì hơn. Bà chủ nhà bên ấy vẫn cho tôi mượn máy hút bụi, và tôi nhận thấy cái máy của bà ta không được tốt lắm.

NGÔ QUÍ SINH

di chúc

Bà quả phụ Rosina Hardy đã đề di chúc lại là dành tất cả gia tài của mình gồm 74 triệu quan Pháp cũ cho «Hội bảo vệ mèo hoang».

DIỆU VŨ (Cóp)

TUỔI NGỌC

Sẽ mỗi ngày một mới, mỗi ngày một dễ thương.

làm ơn trả lại

Tại ghi sê một rạp xiê ở Chicago, một tay anh chị bự chĩa cây colt 12 vào cô bán giấy hát :

— Tuồng dở như hạc, cô làm ơn trả lại cho tui tiền vé của... tất cả khán giả. Mau lên !

cẩn thận

Một thương gia biển lận và tham lam, khi chết có dặn lại ba người con trai, lúc nhập quan mỗi người phải bỏ một triệu vào hòm chôn theo ông. Vì có hiếu cả, không ai dám từ chối. Người con lớn nức nở khóc, bỏ một xấp bạc vào hòm, cẩn thận kê dưới đầu cha. Người con thứ hai khóc lớn, bỏ vào một xấp bạc nữa. Người con út, gạt nước mắt, cúi xuống, rất cảm động lượm hai xấp giấy bạc triệu cẩn thận cất vào túi mình rồi viết một cái ngân phiếu ba triệu, kính cẩn để lên ngực xác cha.

PIANO

rồi sao nữa ?

Sún : Tao có kẻ cho mày nghe bữa tao gặp sư tử chưa ?

Lé : Hồi nào ? Nói nghe đi.

Sún : Con sư tử đứng ngay trước mặt tao. Nó lừ đừ đến lại gần.

Tao cũng chậm chạp tiến về phía nó, tiến tới, tiến tới còn một thước, còn 50 phân..

Lé : Rồi sao nữa ?

Sún : Khi hai bên chỉ còn cách nhau 30 phân, thì tao bỏ đi qua coi chuồng khỉ !

GIỚI THIỆU NHỮNG CÂY BÚT

Năm trong dự định của anh em tòa soạn rất lâu. Có thể nói ngay từ số báo ra mắt. Loạt bài GIỚI THIỆU NHỮNG CÂY BÚT TUỔI NGỌC lẽ ra đã được thực hiện. Nhưng vì số phận của Tuổi Ngọc bị quay theo thời cuộc, trong đó có vấn đề giấy báo tăng mỗi năm vài kỳ làm anh em tòa soạn choáng mắt. Loạt bài, với ý định sẽ thực hiện một cách thành thật, nghiêm chỉnh phải gác lại. Hôm nay, Mặc dù số phận của Tuổi Ngọc vẫn còn bị lệ thuộc vào thị trường giấy báo nhưng Tuổi Ngọc sắp sửa thời hai ngọn nến mừng sinh nhật năm thứ hai. Và, trước hết ao ước của anh em tòa soạn chỉ mong Tuổi Ngọc sống tới số 100. Hôm nay tuổi Ngọc đã mang đúng con số 100. Nghĩa là, trong một mơ ước nhỏ nhoi nào đó Tuổi Ngọc đã đi qua một đoạn đường. Bằng những bước chân êm đềm mà lắm hồi hộp.

Hai năm qua. Một thời gian khá dài với bao nhiêu biến đổi. Nhưng tinh thần «Tuổi Ngọc» vẫn đầy ắp trong những trái tim Tuổi Ngọc. Loạt bài GIỚI THIỆU NHỮNG CÂY BÚT TUỔI NGỌC được thực hiện nhằm mục đích đánh dấu sự hợp tác chân tình đó, trước khi bước qua một giai đoạn khác.

Chúng tôi khiêm nhường và một cách rất tự nhiên gọi những người trẻ viết cho Tuổi Ngọc là «Những cây bút Tuổi Ngọc». Loạt bài này sẽ lần lượt thực hiện ở mỗi số báo với hình thức là một bài phỏng vấn, hay gọi là một bài nói chuyện với những cây bút đã viết thường xuyên cho Tuổi Ngọc.

T.N : Liên bắt đầu ở báo nào, năm

ĐTHL : Liên bắt đầu được đăng báo khoảng năm 1968.

T.N : Liên còn đăng lần đầu ?

ĐTHL : Liên khi mình khi thấy tên chắc mình cũng có điều tự nhiên hết đăng lần đầu, trừ..

T.N : Liên có học hành ?

ĐTHL : Nếu có nhỏ nhỏ tặng nhưng Liên vẫn yêu bậc Đại học, ra trường học; một phần là thời gian viết lách

BÔ THỊ HỒNG LIÊN

Sinh ngày 14-5-1954, hiện học ban Văn Chương Việt Nam tại Đại Học Văn Khoa Saigon. Đã có những bài đăng trên Tuổi Ngọc từ những số 30 và liên tục sau đó. Văn của Liên rất hiền, nhẹ nhàng. Lối trình bày ý tưởng của Liên đôi khi có một chút chau chấu của con gái nhưng rất tự nhiên. Các nhân vật của Liên là hình ảnh của những hàng cây bên đường vào những giờ ngái ngủ, những chùm lá trầu sượng rũ xuống. Bao giờ cũng thế. Rồi những giọt sương rụng và là một chút lạnh lạnh còn sót lại, sau khi ta đọc những dòng chữ Liên viết.

VỀ LỐI XƯA, một bài văn Liên chọn là bài văn mới nhất, ưng ý, tiêu biểu của nàng.

T.N : Liên bắt đầu viết khi nào? Bài được đăng lần đầu ở báo nào, năm nào?

ĐTHL: Liên bắt đầu viết năm học đệ ngũ. Bài đầu tiên được đăng báo là bài «Hélène» trên Tuổi Hoa số 98, khoảng năm 1968.

T.N: Liên còn nhớ cảm tưởng lúc biết bài mình được đăng lần đầu?

ĐTHL: Liên không nhớ rõ cảm tưởng đầu tiên của mình khi thấy tên trên báo ra sao, nhưng nghĩ khi đó chắc mình cũng cảm động và thích ghê lắm. Đó cũng là điều tự nhiên hết sức đối với những người mới có bài đăng lần đầu, trừ... trường hợp ngoại lệ thì không kể.

T.N: Liên có ước vọng và dự tính gì về việc viết lách, học hành?

ĐTHL: Nếu có phương tiện, sẽ xuất bản một tập thơ nho nhỏ tặng những người thân thiết vì mặc dù viết văn nhưng Liên vẫn yêu thơ hơn. Mai sau nếu được học hết bậc Đại học, ra trường Liên sẽ cố gắng chọn nghề dạy học; một phần là yêu nghề, một phần nghĩ sẽ có nhiều thời gian viết lách hơn.

T.N: Thế thì viết lách có là một cần thiết với Liên? Hay chỉ là để «giải trí»?

ĐTHL: Đối với Liên, viết là một việc cũng rất tự nhiên, cần thiết như mọi cái cần thiết khác. Nhất là những khi tâm hồn bị giao động mạnh, nghĩ rằng viết như một cần thiết để lấy lại quân bình trong tâm trí, giải tỏa bớt những ần ức. Phải nói rằng Liên rất thích viết văn và hy vọng sẽ tiến xa nhiều hơn trong tương lai.

T.N: Một câu hỏi chót, Liên có ý kiến, đề nghị gì dành cho Tuổi Ngọc không. Liên có truyện nào mới nhất và ưng ý nhất đó không?

ĐTHL: Liên không dám có đề nghị gì cho TN hết nhưng nghĩ rằng TN là một tuần báo có vẻ hơi lãng mạn. Tuy nhiên đó cũng là một yếu tố khiến Liên cảm thấy gần gũi với Tuổi Ngọc hơn, cảm thấy TN «hiểu» mình hơn. Dĩ nhiên TN cũng không thiếu gì những mục thiết thực như: Bệnh mới lớn, Biết một biết mười... Về khoản này thì Liên ký cả hai tay và mong rằng TN sẽ sống mãi và đẹp mãi. Gửi TN cái truyện mới nhất của Liên mà Liên cảm thấy ưng ý nhất. Dĩ nhiên không bao giờ mình ưng ý cái gì một cách hoàn toàn (cười).

VỀ LỐI XƯA

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

Nhã Chi. Tiếng gọi xoáy buốt trong đêm dài. Những bước chân lao đao hụt hẫng cùng với những cánh cửa đồng loạt mở ra. Những dãy hành lang chạy dài hun hút nơi đây và giảng đường rực rỡ ánh đèn đã được bỏ lại sau lưng. Tiếng gọi tên tôi thẳm thẳm, xa vắng như từ một chốn nào đó xa xăm vọng lại. Có thể nào thấy được gì không nhỉ từ sâu trong bóng đêm cùng khắp. Gió rít dài trên hàng cây cao trước mặt. Bóng tối. Bóng tối lao đao trong tầm tay. Hãy mở cánh cửa do dự và tìm lấy một lối đường. Tự mình tìm lấy mà đi. Như thế, sẽ không có gì để ân hận nhiều quá...

Buổi học tối cuối cùng đã chấm dứt, đồng loạt với những nụ cười bùng nổ trên nhiều khuôn mặt. Chỗ ngồi thôi bỏ lại. Ngày mai sẽ chẳng biết về đâu. Chỉ còn tiếng gió thổi dài u uất bên vai khi tôi một mình đứng nán lại bên ngoài cửa lớp. Hãy nói với tôi một lời nào đó hỏi những bức tường, gương cách biệt. Nói bằng sự im lặng tốt cùng đã từ bao năm tháng. Lần cuối, khi những cánh cửa vẫn còn mở ra. Và trên những dãy hành lang chập chùng này vẫn còn chưa thừa bước chân người qua. Ngày mai. Tôi muốn khóc khi nghĩ đến điều đó. Cũng giống như dĩ vãng chìm khuất trong bóng mờ u ám. Nào gió, nào mây không gửi được gì về phương ấy, không xóa được dùm lòng vết thương đau êm ái. Cõi đời lạ xa và cách biệt này có còn đón nhận tôi từ nay? Vũ ơi. Tiếng gọi rơi vào thính không xa thẳm, vào chốn nào bát ngát mênh mông. Làm sao nghe được tiếng trả lời từ cõi lòng khép kín. Làm sao lúc chỉ có một mình tôi đứng đây lạc lõng. Vịn tay vào thành lan can âm buồn tôi ngẩng nhìn bầu trời đầy sao trên cao. Vạt áo bay phấp phới, quần quít đôi chân tê cứng buốt lạnh. Sao rơi về đỉnh đồi với hàng cây lặng buồn bên kia. Thứ ánh sáng xanh biếc ấy tràn ngập bầu trời đêm nay. Những mắt sao đang cười lấp lánh bên nhau hẳn thế với tôi, dù thật sự chúng vẫn còn cách xa lằng lắc. Áo tưởng một ngày nào vẫn chưa xóa bỏ được như lòng vẫn ước ao. Thật thế Vũ ạ. Khi bây giờ em đứng đây nghe thì thẳm bên vai hiu hắt. Vẫn là ảo tưởng một thứ gió từ phương xa tới, từ thành phố hoa vàng đó ngan ngát mùi hương. Những lối đường thênh thang không dẫn được

về đầu khi chỉ có một mình bước lối. Chẳng còn nhớ được gì hồi những ngày xưa thân thiết đã qua đi. Đường như giấc mơ đã kéo dài quá lâu đến làm tôi tuyệt vọng. Đêm trống rỗng cò đơn cũng như tôi không có được đến một ít phút giây chờ đợi. Nào biết phải chờ đợi gì nữa đây khi chẳng thể một lần bước qua lần ranh phân định ấy. Những nụ cười đã vô cùng ngạo nghễ, những bàn tay thân ái đan nhau đã buông rơi ngày tháng.

Tôi muốn nói một lần như thế với những cánh sao phương cũ đã băng qua đời không mong gì tìm thấy lại. Có nghe gì không trong bóng tối mịt mùng, tiếng gió rít dài, van vãn trong lòng nhau. Từ một ngày vỡ tan tiếng hát. Những con đường đã ngủ im trong mưa. Những cánh hoa đã khép lại ngõ ngang. Là cả một sự phũ phàng từ chối. Đời từ ấy biết quay quắt nhớ thương. Buồn nhẹ như mưa bay, ào ạt như sóng dữ. Kỷ niệm về pháp phới bay trên hàng cây tưởng nhớ. Những góc hành lang, bậc tam cấp xanh rêu của một thời đã mất. Hàng phượng nở hoa, vuông cỏ xanh loáng nước làm ướt bước chân đi. Mặt đất nâu nồng nàn hương sứ trắng và những con chim sẽ nhỏ nép đầu vào nhau run rẩy. Mùa hạ nào đã đi qua thành phố ấy, sinh nhật trong mưa với giọng hát lên cao. Buổi chiều đẹp đẽ huy hoàng đã tắt theo ánh nắng. Mỗi tình tan biến theo hoàng hôn. Những cánh chim trở về vườn cũ không mong gì thấy lại thuở yên vui. Chỉ còn lại những giọt mưa ngậm ngùi làm ứa vàng ngọn cỏ. Thành phố mờ mịt khói sương trong mắt đó còn gửi lại gì không? Tôi muốn dang tay ôm hết cả một trời thương nhớ. Hạnh phúc thoáng qua như một cơn mưa bóng mây. Ồi, hãy nói cho tôi biết hồi những giọt mưa sắc lạnh nhịp nhàng rơi. Đã cuốn hết chưa những làn bụi đỏ, đã thay áo mới chưa những cánh hoa vàng rực rỡ? Mắt người nhìn có còn thiết tha, âu yếm khi mỗi lần qua đó, con đường ngan ngát hương bay. Lòng vẫn đầy ắp hình ảnh của một buổi chiều tháng sáu khi đi qua ngôi trường khép cổng lặng lẽ. Mắt đã cay cay khi nhìn cánh phượng tươi nằm dài trên bãi cỏ ướt mưa, những ô kính đục màu trong bóng chiều rơi. Nghe một chút mệnh mang nào đến từ trong trái đất. Và lòng tôi chịu nặng những ưu tư khôn tả. Những ngày tháng kéo nhau qua không chờ đợi, lạ lẫm đến vô tình mà vẫn chưa có một chút gì giữ lại được trong lòng tay quạnh quẽ. Mất. Mất hoài mà không níu được gì để trăm lần thua thiệt. Có nghĩa lý gì những giọt nước mắt rơi rớt một mình để âm thầm khô héo trên môi, má. Nào có ai đâu để chia xẻ một nụ cười, để lau giùm nguồn lệ long lanh. Vũ. Thật sự chúng ta đã nói gì với nhau chiều hôm ấy. Buổi chiều cuối cùng ly biệt đã phủ thêm lên cuộc đời vốn u ám những nỗi lao đao nghiệt ngã.

Tiếng vỡ tan từ tay người giận dỗi, những mảnh vỡ sắc nhọn cứa đứt lòng nhau. Âm thanh chát chúa làm thức tỉnh buổi chiều rơi chậm chậm. Mưa. Mưa thống thiết ngoài kia. Trên mái ngói đỏ màu năm tháng, ướt đẫm những hàng rào hoa giấy khô khan. Lối về đã sũng nước, đã lấy lại bùn nhơ. Mặt đất không giữ được chân người đi, vỡ ra dưới cơn mưa vội vã. Không có thể còn nói lên được gì hết sao mưa. Kề cả tiếng kêu trầm thống, cuống quýt trong tim từ nỗi kinh hoàng biết mình đã đánh rơi, đã lạc mất nguồn vui. Không bắt được mây cũng không cầm được gió nhưng những ngón tay run rẩy nhỏ bé hôm xưa đã tội tình gì để xa nhau. Mặt bàn xoay tròn nhây nhây, hai linh hồn mỗi nơi đuổi bắt nhau. Suốt đời sẽ chỉ một nhòai, quanh quẩn

trong phạm vi nhỏ hẹp. Đối diện nhau lần cuối rồi thôi, quay lưng đi chỉ còn bắt chụp được ảo ảnh. Tôi biết hồn mình vẫn còn xao động quá nhiều từ đó. Nhiều quá để khó thể quên đi bao kỷ niệm ăm ắp buồn vui, xui khiến lòng chùng bao nỗi nhớ quất quay. Một thứ tuyệt vọng đang mơ hồ kết hình, hàng rào khói sương u uất không phá vỡ nổi nên suốt đời nhìn thấy mặt nhau bờ ngõ, nên cùng đi mà chẳng tới cùng nơi. Những dấu chân bỏ lại không được ai biết đến, ngã đường nào cũng vắng ngắt cô đơn. Tôi chẳng còn là tôi của một thời thơ mộng. Tuổi nhỏ vụt thoát mù tăm. Bây giờ là tháng ngày buồn thảm. Thật sự Vũ ạ, có còn nghĩ gì được nữa chẳng bình ảnh đôi cánh chim nương theo chiều gió. Hình ảnh ngôi nhà, giàn hoa nhỏ đã được phát ra trên môi. Nụ cười nửa miệng thân yêu đã biến thành ngạo nghễ. Mái tóc dài thời ngoan ngoãn ngủ trên vai để nghe lời thầm thì âu yếm. Tay em lạnh băng và mắt tràn những lệ. Từ lầu cao này nếu nhảy vào bóng tối lạ lùng, trên bãi cỏ xanh non chắc sẽ phải làm ra một điều thay đổi nào đó. Bởi cuộc sống từ đây xa lạ, buồn thảm quá Vũ ơi. Em đã rón leo lên hết ngọn núi cao, em đã muốn đi về miền đồng bằng ngập tràn hoa thơm, suối biếc; em đã muốn thôi quay nhìn về dĩ vãng, dưới vực buồn nào có được gì vui. Em đã hát ca như một người nào khác, đã nở nụ cười, đã cố gắng mở rộng lại tấm lòng với những kẻ thân sơ quen biết... Nhưng đường dài quá và em cô đơn nhỏ bé quá, vực sâu vẫn gần hơn hờ Vũ? Như... từ đây nhìn xuống bóng tối lao đao, không gian đã biến dần trong mắt.

Vì sao tội nghiệp nào đã rơi xuống bên vai an ủi, cánh gió nào đã mang lại về bao âm hưởng xa xôi trên hàng cây xám xịt. Tiếng giày gõ nhẹ trên hành lang mờ nhạt. Tôi nghĩ đến những bậc thang uốn quanh cũ kỹ dẫn lên đây. Không. Chẳng phải là Vũ với những bậc tam cấp dẫn vào lớp học ngày xưa. Vũ có bao giờ đến được nơi đây, có bao giờ thấy được dãy hành lang dài đặc nơi tôi đứng. Mọi cái đã biến thành xa lạ, mỗi người đã có một đời riêng không liên hệ. Thứ tình cảm rơi rớt chấp nối còn lại mong manh như một sợi tơ chờ một cơn gió nhẹ để đứt lìa. Tôi muốn thối vào đó những nỗi đớn đau của mình, hơi ấm sẽ ru lại lòng nhau, nỗi buồn sẽ đi yên ngủ. Một ngày nào đó trời trong và gió lặng, đôi cánh chim có về theo mùa mới. Từ chỗ đứng trong hồn người đơn sơ nhìn lại, chút dĩ vãng buồn sẽ tan biến mất, mù tăm dưới lòng vực sâu hun hút.

Ánh sáng mờ bừng ra cùng với tiếng giày nện rõ trên nền gạch hoa. Một góc hành lang rực rỡ ánh đèn nơi tôi đứng. Một nửa gương mặt chìm khuất trong bóng đêm hiện ra bờ ngõ. Tiếng kêu ngạc nhiên không vượt thoát khỏi bờ môi nhỏ. Bác lao công quen thuộc nhìn tôi mỉm cười cởi mở, màu áo vàng trông hiu hắt dưới ánh điện đêm. Bước chân ra vùng ánh sáng, bác tiến đến gần tôi, dựa vào lan can nhìn xuống dưới nơi góc nhà để xe. Chùm chìa khóa chạm vào thành sắt lạnh, tiếng kêu ngân dài xói buốt sự im lặng tĩnh mịch. Bác lao công nhìn xuống bàn tay mình rồi quay sang tôi.

— Cô không về sao, lớp học muộn nhất cũng sắp về rồi kia.

Tôi nhìn theo ngón tay chỉ của bác, khuất dưới mấy hàng cây cao, màu vàng nhạt trong căn phòng nhỏ hắt ra hòa hợp với màu đêm. Thế giới yên

lĩnh quá như từ đây đến đó đã biến thành hai nơi cách biệt. Tôi vén lại mái tóc rối bời, nhặt mấy cuốn vở đầm ướt sương đêm lên ấn sát vào lòng nói bằng quơ :

— Bàc có thấy đêm mùa hạ nhiều sao ghê không?

Bàc lao công nở nụ cười tự nhiên nghe thật quen thuộc và êm ái.

— Nhưng chút nữa và ngày mai trở đi cô sẽ không còn đứng đây ngắm được sao nữa. Năm nào cũng thế, bao giờ khi hai cây phượng bắt đầu nở hoa ngoài cổng trường là ở đây bắt đầu vắng ngắt. Có ít người quay lại mùa này năm sau để nhìn cây phượng thêm một lần nở hoa. Những người trẻ thì lớn lên và người già thì càng già hơn...

Tôi đan những ngón tay trắng xanh của mình vào nhau, mơ hồ một nụ cười buồn trên môi. Chớp mắt nhìn những hàng cây vẫn đứng im ngạo nghễ, những ngôi sao vẫn lạnh lùng im bóng. Đừng khóc. Đừng khóc. Tôi tự nhủ thầm lòng mình như thế. Tôi hất mạnh mái tóc ra sau, cố giữ giọng bình thản :

— Thật vậy sao bàc? Nhưng cháu sẽ là người đầu tiên quay lại năm sau mà.

— Ừ, nhưng khuya rồi cô nên về đi. Tôi còn phải rung chuông và khóa cổng nữa. Ngày mai, những công việc này sẽ được ngưng một thời gian, chắc tôi sẽ nghe thiếu nhiều lắm.

Ừ thì tôi cũng đang thiếu nhiều thứ lắm chứ. Từ khi đánh rơi ánh mắt thân yêu cùng nụ cười thân ái, niềm vui nhỏ nhoi bay xa, lọt khỏi kẽ tay nhỏ mềm mại. Tôi muốn nói lên một điều gì đó để nhẹ bớt nỗi lòng lạnh ngắt, muốn tìm lại một chút hương xưa đủ để làm hồng đôi má. Nhưng sự thiếu thốn đã lấp đầy khoảng trống, mỗi ngày mỗi quen dần đi cho đến một lúc nào nhận thấy... biết mình đã mất đi niềm vui thân ái nhất.

Một loạt chuông rung êm ái làm tôi bừng tỉnh cơn mơ. Chào vội bàc lao công tôi leo vội vĩa xuống những bậc thang khuất khúc. Bàn tay run rẩy niu lấy thành lan can trơn tuột. Nhã Chi. Tiếng gọi lại vang lên rền rĩ. Cúi chừng vấp ngã trong bóng đêm cùng khắp. Hành lang âm u chạy dài sau lưng, vượt khỏi cánh cổng sắt cùng lúc với những hàng người tủa ra, tôi cúi đầu đi thẳng. Đường phố xa lạ, những gương mặt chung quanh cũng ồn ào xa lạ. Chỉ có những hàng cây cao đứng im như vĩnh cửu. Ở một nơi đó có những hàng cây mãi mãi lặng im như thế. Gió hát dài trên không. Đêm tháng năm bỗng ngán lại ngổ ngàng. Bờ vai lạnh ướt nỗi cô đơn. Tôi muốn gọi tên Vũ, nhờ gió đem đến tận ngàn xa. Đêm nay trong nỗi lao đao bừng vỡ tôi đã đi tìm khắp lối mà chẳng thấy được gì. Đi dưới đèn đường mờ nhạt, dưới vòm cây giao lá, giọng hát nào bay về quán quít hương xưa. Lạc mất đường thôi Vũ ạ. Đêm vô tình cuốn hút đời nhau. Đêm lá rơi ngập bờ vai nhỏ. Ngày mai. Sẽ biến mất hết như cánh lá nhỏ những dấu chân kỷ niệm. Người quét đường nào sẽ vun lại chúng bên nhau. Buổi sáng mờ sương sẽ thơm ngát mùi hương lá mục, ẩm khói trong đôi mắt sê nâu. Những cánh lá rụng tràn đêm nay sẽ một lần vượt thoát hướng mình vào giữa chốn nào mệnh mông rục rũ..

Trên lối về đêm nay xa lạ, tiếng gọi tên người đã mãi những âm hao.

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

truyện dài MƯƠNG MẠN

Con Cầm Anh khiêm tốn hơn giảm bớt số lượng.

— Bạn hãy chép đúng một bản, gửi cho người bạn thương. Bằng không, người ấy sẽ cầm sừng bạn trong vòng một phần mười tích tắc.

Tiếng cười mỗi lúc mỗi phồn thịnh. Cả bọn đồng đảo tranh nhau cười nói, sáng chế lệ như chớp hàng chục câu đe dọa rùng rợn. Nhưng nội dung Thiên linh chuỗi không thấy đưa nào đề cập tới chuyện cải đổi. Dường như tất cả cùng đồng ý Thiên linh chuỗi rủa là tới rồi, hay rồi.

Tôi hoan hỉ, không ngờ Thiên linh chuỗi đã gây nên cả một « phong trào » chép, phát biểu, cười, thịnh hỉ đến thế.

Tôi tạm chiếm chỗ ngồi của giáo sư (đang giữa giờ chơi, cô giáo, thầy giáo rút về « ở ăn » dưới văn phòng xơi nước trà giải lao cả rồi) đưa cao tay khoát bảo tụi nó im lặng. Trĩ tôi vừa nảy ra một sáng kiến tình nghịch:

— Ê tụi bây im lặng nghe tau đề nghị một cách chơi tuyệt cú mèo.

Đám đồng lao nhao:

— Nói lệ đi Hạt Tiêu.

— Tụi tau bầu mi làm nữ chúa.

— Ê, Hạt Tiêu, bộ định đại nào há?

Tôi hét to:

— Tụi bây ồn ào như cái bồ chao làm hư cả kế hoạch bí mật.

Mọi cái miệng đều ngậm lại, vẽ thành những nụ cười chờ đợi thật dễ thương. Tôi hạ thấp giọng, làm ra vẻ.... nữ chúa:

— Tụi mình chép mỗi đưa một Thiên linh chuỗi, đưa cho tụi lớp khác chép thêm càng nhiều càng tốt. Dĩ nhiên chép nguyên văn Thiên linh chuỗi thôi, còn lời đe dọa tùy theo tài sáng tạo siêu quần bạt chúng của mỗi đưa. Ví dụ: Bạn hãy chép đúng 1.001 bản gửi cho 1.001 người bạn quen biết. Bằng không, bạn sẽ biến thành con chó, con mèo, chuồn chuồn, bướm bướm, cào cào, châu chấu, trâu, bò vân vân và vân vân. Tùy thích.

Quỳnh Hương, Huệ Giao, Ngọc Quý nóng nảy:

— Rồi để làm chi?

— Ra chợ Đồng Ba phát cho mấy chị tiêu thương à?

— Gửi khắp nước há?

Tôi lắc đầu, chậm rãi:

— Giờ ra chơi sáng mai, tụi mình chơi trò thả thư vào khuôn viên trường Quốc Học.

Vài đứa xôn xao thắc mắc:

— Để cho mấy cu cậu Quốc Học tưởng mình thả thư tỏ tình à?

Tôi xua hai tay, dỗ au má:

— Không phải, không phải. Thiên linh chuỗi chỉ là cái cớ, những lời dọa: biến thành chó, mèo, chuồn chuồn, châu chấu mới quan trọng. Minh gián tiếp mắng các cu cậu là chó, mèo, chuồn chuồn, châu chấu... để trả thù sự chọc ghẹo, tinh nghịch của các cu cậu lâu nay làm tụi mình quê. Bữa nay chọc quê lại chơi.

Nghịch tình là « nghề » của lũ ma học trò từ nghìn xưa đến nghìn sau không phân biệt, giới, dốt, trai, gái. Những nhố bạn của tôi, ai cũng yêu nghề... tinh nghịch. Những mắt sáng môi cười đồng loạt ngược lên, hứa hẹn chiến thắng. Từng tràng vỗ tay hưởng ứng tưởng chừng sập cả dãy lầu, kéo dài.

Mặt trận chếp Thiên linh chuỗi theo chiến thuật vết dầu loang, giây chuyền, lan rộng.

Trường Quốc Học sát nách trường Đồng Khánh, chỉ cách nhau con đường hẹp, chừng 150 cái gang tay.

Với hai hàng cây đồ bóng rợp quanh năm, con đường vừa là lằn ranh phân chia hai ngôi trường con trai con gái, vừa là khu chợ nho nhỏ, họp bởi các bà bán hàng rong ngồi dọc dài hai bên lề. Hàng bán đủ thứ: khoai sắn luộc, ổi mạn, cam quýt, bánh kẹo, chưa kể những xe bán nước giải khát, bò khô, mực khô ép vụn vụn và vụn vụn.

Trước giờ vào học, xe đạp hàng nối hàng, con đường tràn ngập áo trắng của học trò trai gái. Các cô nương Đồng Khánh tóc dài, tóc kẹp, tóc thề, tóc ngắn, mắt một mí, hai mí, mí rười trong sáng hồn nhiên; nón nghiêng, nón che, nón cầm tay đủ bộ điệu và, phần nhiều những chiếc cặp sách thường sẵn sàng mở ra, dòn vào đó đủ thứ đồ ăn vặt, từ củ sắn béo ngậy, trái ổi trái dâu, bò khô, xi rô đông lạnh... Các cu cậu Quốc Học ít ăn quà vặt, đứng dài thành hai hàng rào danh dự, lấy những thân cây làm điểm tựa cặp sách ôm ngang ngực, hoặc thỉnh thoảng vờ cuốn tròn đất túi quần, hiên ngang hoặc len lén đưa những đôi mắt sáng quắc « ăn » từng dáng đi điệu bước, khuôn mặt dịu dàng, đôi tay mượt mượt lông măng của các cô trường bạn. Vài cậu bạo miệng bạo mồm ê ê, a a! Chọc các cô trở tài lờm, háy nguyệt.

Giờ ra chơi, sinh hoạt thả bộ, mua quà lại tái diễn. Và, sau này hình như có quá nhiều cặp Quốc Học—Đồng Khánh chọn «con đường biên giới» làm nơi hò hẹn, tặng vật tỏ tình là những củ sắn, trái ổi... mùi hương tình học trò thoảng bay tới tận chỗ qui vị sư phụ, nên, một biện pháp dịu dàng đã được thi hành: Giờ ra chơi của Quốc Học chậm hơn Đồng Khánh 15 phút.

Lớp tôi ở sát lề đường, những cu cậu Quốc Học ra chơi trễ hơn mười lăm phút, thường ném giấy vò cục viết vài câu vờ vờ bắn lên cửa sổ, hoặc nói vọng sang hàng rào những lời ghẹo chọc:

— Ê ! Tụi bay thấy không ? Cô nàng ngồi sát cửa sổ đang ngủ gật.

— Coi tề, mới bị «chột vịt» hay rằng mà mặt ủ mày chau rứa o tề ...

Người canh sát già đứng đầu ngã ba cười theo bọn trẻ, rồi trịnh trọng nàng chiếc xúp lê đeo tòng teng trước ngực lên mỗi thời roét roét mấy hồi dài. Bọn trẻ học trò hè nhau bỏ chạy. Cứ thế lập đi lập lại, hàng ngày.

Tiếng cười đùa của lũ nam sinh vào giờ chơi dưới lòng đường, vọng rõ mồn một vào tai bọn nữ sinh, làm các cô bồn chồn, mắt kiên cường trực chỉ bảng đen, nhưng lòng cơ hồ chùng sát xuống tận «con đường biên giới» ! Những lúc đó, lời giảng của thầy, cô mơ huyền gửi vút theo gió ngàn bay.

Đồng Khánh, Quốc Học : hai ngôi trường gái trai, đứng gần kề nhau ngót nửa thế kỷ rồi, lứa môn sinh đầu tiên, hẳn giờ có lắm người đã lên chức ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại. Hai trường cũng khoác chung áo màu hồng thắm, cùng mang vẻ qui phái cổ điển, cùng ngược mặt trông ra giống sông Hương, ngậm ngùi nhìn lớp lớp triều đại đóng rêu xanh dưới chân kỷ đài Phú văn Lâu lừng lững. Tiếng kiêng từ trường này, âm vọng sang tìm trường kia. Tiếng học trò nô đùa trường này, rung động tới mảnh lòng trường kia, chung lẫn khi hậu trầm trầm của Huế, hai ngôi trường tựa đôi tình nhân thủy chung sát vai nhau từ ấu thơ cho tới thuở bạc đầu.

Ngoài «con đường biên giới», các cô các cậu Đồng Khánh, Quốc Học còn có chung khu công viên rợp bóng cây chạy dọc theo bờ sông, trước mặt trường. Chung những chuyển buýt vàng, xanh chiều chiều, sớm sớm.

Công viên : Rải rác rất nhiều ghế đá kê ngu ngơ dưới những giàn bông giấy, đỏ nồng thắm và tím mộng mơ. Những ngày chớm thu, buổi sáng, sương mù bàng bạc ngủ muợn trên mặt sông, công viên bàng hoàng thức dậy bởi gót hài, tiếng guốc nhẹ nhàng của những cô học trò từ bên tề sông tới trường sớm, phiêu bồng lướt trên thảm cỏ xanh nhung, mắt gửi xa lên những những chiếc lá óng mượt men mùa, khế nâng tà áo lụa ngồi xuống mặt ghế đá ẩm lạnh hơi sương, chụm đầu vào nhau, thì thầm chuyện kể. Rồi nắng lên, rực rỡ tả ngạn — hữu ngạn đôi bờ ; tiếng guốc đông hơn, màu áo trắng ngợp hơn, tiếng cười nói chuyện kể đầy hơn, công viên mở rộng lòng ra đón lũ học trò gái trai trầy hội. Bên ngoài cổng trường nghiêm kín, công viên chính là thiên đường bao la. Áo lụa lồng gió dạt bay, tóc thơ ôm vai gầy nhợt, mắt háy nguyệt gửi trao dưới một vòm trời óng ả và bao dung, giữa khung cảnh quá thơ rất mộng ; chính là những tình tự tiên khởi, cưu mang từ thuở học trò, để rồi phôi dựng nên linh hồn đa cảm, đa sầu, lãng mạn của những gái Huế và trai Huế. Những gái và trai không bao giờ thấy rõ lòng thương thành phố, quê quán lúc còn ở, khi xa lại quay quắt, đòi đoạ nhớ về. Khi xa mới nhìn rõ mặt yêu thương. *Coi tề, tình cảm chi mà lạ kỳ ! Nhớ Huế bất chết cha ! Nhớ rứa tề !*

Công viên trải dài dọc sông tới hôn mũi cầu Trường Tiền, mơn man mép lề trường Đại Học. Lẽ thê những sớm tối mưa. Mưa hát trên cây, mưa ngùi ngùi cất giữ chất nồng trong tóc, mưa khoan thai những bước diu nhau

— Ngược mặt lên trời, cười ruồi, không thềm nghe.

— Ở đó mà không thềm nghe. Không nghe cũng phải điếc tai vì nghìn lời vo ve, vụn lời xuyên tạc.

và mưa ràn rụa qua lòng. Một chiếc lá nhạt từ mặt đường cầm lên tay, theo mưa mà đi, đi miết, một mình, thế nào mắt cũng ứa lệ, và, nếu lắng lòng trầm xuống, sẽ nghe bày cuội nhỏ trên lối mòn, những cọng cỏ trẻ mạnh sức sống của công viên bảo rằng : *Buồn lắm phải không, bạn hãy khóc cho thỏa thích đi !*

Và, những chuyến buýt vàng xanh : không có chuyến buýt nào đẹp bằng những chuyến buýt ngày ngày ngang qua Đồng Khánh, Quốc Học, tràn bám đầy lá me và lòng đầy những cò những cậu học trò. Những chuyến xe khởi đi từ chợ Đông Ba mệnh mông phồn tạp, xuyên qua trung tâm thành phố, vượt cầu Trường Tiền rồi êm đềm lăn bánh dưới những tán cây chụm đầu nhau thăm thẳm xanh lòng đường Lê Lợi. Dọc đường, hình ảnh đáng yêu nhất là, những cánh tay áo trắng của các cô học trò đưa ra cửa xe ngoắc vẫy gọi kêu các cô bạn đi xe đạp, ngoắc vẫy tay chưa đủ, kê xe đạp người xe buýt, bắt kê thiên hạ trời đất, riu rít bắt chuyện nhau. Vừa trò chuyện vừa nhai bánh mì, bánh ú... tỉnh khô. Rồi xe dừng lại trước công trường, có những đôi mắt ngăm hện nhau gặp gỡ ở «con đường biên giới», hoặc giữa công viên có cát chõ cõ hện.

Chị Hải Cát bảo : con đường biên giới, công viên và những chuyến buýt là «ông Tơ bà Nguyệt» thất kết nên khá nhiều cuộc tình Đồng Khánh, Quốc Học. 100 cuộc tình có tới 99 mối đi tới hôn nhân, chỉ có một cuộc tình lỡ dở vì chàng trẻ chuyến buýt, hay nàng lỡ đứt quai quố không tới kịp giờ hẹn ở công viên gì gì đó. Nền tin không ?

Tôi bảo cho tôi nghe : Hạt Tiêu. Đừng quá phiêu lưu nghĩ xa tới những cuộc tình vội. Hãy tạm tin lời chị Hải Cát một nửa thôi, nửa kia đợi tới *mùa sau* sẽ xét lại chứ, trò chơi Thiên linh chuỗi vừa khởi đầu, hứa hẹn nhiều hấp dẫn. Hãy nhớ mi là «nữ chúa» lãnh đạo cả một bày nữ binh lặn !

3.

Tưởng tượng trăm cánh thư mang Thiên linh chuỗi được trăm bàn tay ngà cùng lúc tung cao, cơ hồ trăm cánh bướm bay phiêu bồng qua hàng rào, nhẹ nhàng đáp xuống sân cỏ trường Quốc Học. Hình ảnh ấy đưa nào cũng cho là tuyệt vời kiêu diễm, duyên dáng tận thần. Các cu cậu Quốc Học ắt phải một phen ngẩn ngơ trước vũ điệu thả thư ướt át mùi thơ chất mọng.

Nhưng hai phút rưỡi trước giờ hành động, quá nửa số cô nương trong đoàn nữ binh xinh đẹp bỗng thấy chùn chân, e ngại — vì ột đột, mắc cỡ. Lý do thật đơn giản và bất ngờ.

— Giờ ra chơi. « Con đường biên giới » đông đảo rứa, làm răng tụi mình khơi khơi thư thả được ? Dị ờm !

— ột đột nổi da gà !

— Nhiều đũa sẽ làm mình phóng thư « cua » tụi Quốc Học.

— Sức mẩy !

— Thi tau ví dụ thiên hạ hiền lành rứa, tụi bày ăn răng nói răng với người ta ?

- Binh sách Tôn Tử.
- Cuội Tử.
- Tầm-bây- Tử.
- Thôi, trở lại vấn đề di chớ. Làm răng đề thả Thiên linh Chuỗi tới tay tụi Quốc Học. Ồi, đó là câu hỏi nát óc.
- Mi sắp ca cái lương hay răng mà ời với a?
- Im lặng. Tau có ý kiến.
- Nói đi.
- Anh tau đi lính không quân, lái trực thăng, tau sẽ mượn anh ấy một chuyến bay đêm, thả thư xuống vòm trời Quốc Học.
- Nhiều tiếng vỗ tay xen lẫn tiếng cười.
- Ê, Nhuệ Giao. Anh mi đẹp trai không?
- Anh mi có răng khềnh không?
- Anh mi cười có lúm đồng tiền không?
- Nói với anh mi cho tau tháp tùng chuyến bay đêm với nghe.
- Đề chi?
- Đề tay thả thư và mắt nhìn sao, vừa nhìn vừa ngủ gục.
- Tiếng vỗ bàn ghế và tiếng cười ồn náo.
- Từ chừ con Nhuệ Giao nên kêu con Cầm Anh là chị dâu đi.
- Tầm bây nờ.
- Thừa chị Cầm Anh yêu dấu của tui.
- Chị Cầm Anh thân mến, bay đêm xong chị làm ơn nói lại cảm tưởng cho chúng em biết với hí!
- Lại lạc đề nữa rồi. Tụi bây chi chi mô mô không à. Nên đuổi anh con Nhuệ Giao đi chỗ khác chơi, đây là việc của mình, mình làm. Việc nhỏ.
- Hãy coi những lời vo ve của thiên hạ như kinh cầu nguyện cầu an, cầu siêu.
- Ê, tụi bây coi, con Thu Thu sắp thành bồ tát rồi, nghe ai nói chi cũng ngỡ là kinh hết.
- Một cái mõ, một cái chuông và một ngôi chùa cho Thu Thu.
- Nếu Thu Thu đi tu, tau sẽ tặng một chai dầu vị yểu.
- Tau tặng hấn một hũ dưa cải.
- Tau tặng một xâu chuỗi hột.
- Dừng lại, đừng chọc Thu Thu nữa, ngó cặp mắt hấn đỏ nơi rồi tề, sắp mưa tới nơi.
- Tụi bây toàn nói chuyện bá láp, lạc đề cả chục cây số rồi, mau mau trở lại gấp.
- Coi tề, con Hạt Tiêu chỉ ngồi nhàn răng ra cười, nữ chúa chi mà cù lần rừa?
- Tụi bây cứ đối thoại chan chát nữa đi, chặp nữa tau đúc kết lấy ý kiến mô hay nhất, nữ chúa là người hạ lệnh tối hậu, bàn bạc tốn nước bọt là quyền của tụi bây.
- Mi theo luật mô mà nói rừa?
- Luật rừng!

(còn nữa)

CHUYỆN LOÀI DÃ TRĂNG

CẨM CHƯƠNG

Buổi chiều Phiên đến thăm tôi khi mặt trời xế ngả. Mấy chậu hoa đại nở hồng cả sân thượng. Mùi ngọc lan thoang thoang trong gió và hình như mùa hạ đang lần dò về thành phố. Phiên đến với vẻ mặt hơi buồn buồn. Hai đứa bắt ghế ngồi ở ngoài sân nói chuyện dưới giàn hoa tigôn. Phiên trao tôi mấy cành hoa phượng.

— Chứng nào nghĩ hè, cô nhỏ ?

— Không biết nữa, chứng nghĩ biết liền, hỏi chi vậy.

— Hỏi cho biết, cô nhỏ thi chưa ?

— Đang thi anh cứ đến phá người ta không cho học bài chi hết. Mai mốt ở lại lớp chị Châu đánh chết.

— Cho đáng đời cô nhỏ.

— Anh tàng ghê bằng người ta mà cứ gọi cô nhỏ.

Phiên trợn mắt :

— Cô nhỏ mà bằng anh.

Tôi hất mặt nhìn Phiên :

— Chứ sao.

— Anh người lớn, còn cô nhỏ bé tí. Bộ thích làm người lớn lắm sao ?

— «Xời» ời. Mười bảy tuổi sinh nhật rồi đó. Chị Châu bảo em lớn rồi.

— Chị Châu dọa đó, cô nhỏ.

Phiên mỉm cười vu vơ.

— Hôm nay anh kể chuyện con dã tràng xe cát cho em nghe nhà.

Phiên lắc đầu nhẹ nhẹ kèm theo câu trả lời :

— Khất cô nhỏ lần nữa, anh không thể kể được.

— Cờ sao ?

Phiên bối rối một thoáng rồi nói luôn :

— Thôi để mai mốt anh kể.

— Anh hứa cuối quá đi.

Im lặng tự dưng rơi xuống. Phiên rút thuốc ra hút, mắt nhìn xa xăm. Tiếng sóng biển vỗ vào mạn đá vỡ oà từng đợt bọt trắng xóa. Con thủy triều nào vừa lên. Dấu chân nào có còn đậm nét trên cát trắng. Tiếng reo của những hàng phi lao dưới kia thật êm đềm như : tình tự. Bộ đồ tím của Phiên nổi bật trong buổi chiều sắp tắt. Phiên nhả khói theo từng vòng tròn quện lấy nhau thật hay mà có lần nào Phiên khoe với tôi : Tụi bạn dạy anh đấy, tập mãi mới được.

— Hôm nay sao anh buồn thế hở Phiên?

— Đầu có, anh vui như tết ấy chứ cô nhỏ.

Tôi vùng vằng :

— Anh giấu phải không. Không chối cãi vào đâu được. Nhìn mặt anh là biết liền.

— Anh đầu có giấu.

— Có phải cô nào hớp hồn anh không ? Mắt tôi cười với mắt Phiên. Phiên mỉm cười chọc tôi.

— Ờ ờ, cô nhỏ làm thầy bói hay ghê.

Tôi cười trừ :

— Anh đừng buồn nhé Phiên. Anh mà buồn mặt mày trông chẳng giống ai. Phiên gạt đầu thật ngoan, lấy trong túi áo ra cái vỏ ốc trao tôi.

— Anh có cái này cho cô nhỏ.

Tôi mân mê vỏ ốc trắng trên tay, nỗi buồn nào vừa thoáng qua cho giọng nói chùng xuống :

— Cho vỏ ốc xui lắm.

— Anh đầu có biết.

Phiên trả lời hờ hững. Những đợt sóng ngầm đang nổi lên trong lòng Phiên. Không biết phải nói cho Khánh hay im lặng đi và viết một lá thư gửi lại. Phiên nhìn tôi thật lâu. Khuôn mặt còn thơ ngây quá. Dù sao cũng phải nói cho Khánh biết. Không thể nào để Khánh nuôi ảo tưởng. Phiên rít một hơi thuốc, đầu hơi cúi xuống nói thật mau :

— Mai anh về Thuận An rồi, cô nhỏ ạ.

Giống tổ võ tinh trời dậy, giọng tôi hốt hoảng :

— Anh về phép.

— Không, anh được đòi về.

— Sao anh không nói sớm hơn.

— Bây giờ anh vẫn thấy chưa muộn mà cô nhỏ.

Giọng tôi nắc nheo :

— Anh ác quá. Ác như lão phù thủy, anh biết không ?

Nước mắt tôi trào ra mặn môi, mơ hồ tiếng Phiên bên tai.

— Đừng khóc nghe cô nhỏ. Anh không yên lòng.

Giọng nói Phiên trầm ấm như một cung nhạc buồn. Hạnh phúc chưa đến mà đã đi. Khuôn mặt Phiên nhòa nhòa qua màn nước mắt. Rồi tiếng chân quày quã ra về. Hơi thở nhẹ trên mái tóc dịu dàng và cái nhìn ngàn kiếp không quên. Cõi thiên đường dừng lại ở đó. Mình lạc dấu nhau mất rồi. Tôi ở đây chắt chiu từng kỷ niệm, quay quắt với nỗi nhớ không rời. Anh sẽ tới những nơi nào nữa trong tương lai hỡi Phiên. Những tên lạ hoắc mà có lần anh đặt chân tới đó. Năm Căn, Cam Ranh, Qui Nhơn, Tiên Sa, Hoàng Sa, Thuận An...

Cánh cổng khép lại, giọng tôi lạc lõng đưa tiễn:

— Anh đi bằng an.

— Cô nhỏ đừng buồn.

Nhã Thục, không kè tiếp, chị vẫn hiểu những gì xảy ra cho em sau đó phải không. Con bệnh vàng võ người kéo dài một tháng.

— Ừ chị hiểu.

Và bây giờ chị biết tại sao em không phù đầu cho chị rồi chứ.

Tôi quay lại. Khuôn mặt Nhã Thục chưa lần nào buồn bằng. Chiếc áo cười bằng nhung lông lạnh kim tuyến, chiếc áo phủ đầu màu hồng dịu dàng. Sơn phấn trang điểm. Phần em đó Thiện Khánh. Cũng may cho em phải không Thục. Em biết bây giờ vẫn còn sớm. Tại tôi ngu quá. Không chờ thiệp cưới tới nơi, mới đọc thư là xin chị Châu đi ngay. Đề bây giờ nếp sống bình thân tạo được trong ba năm nay sụp đổ. Tôi mềm yếu lắm. Với nhau bây giờ mình chỉ là cố nhân thôi Phiên.

Đặt hai tay lên vai Nhã Thục, tôi mỉm cười với chị.

— Cười với em đi Thục. Cười cho em vui. Xin lỗi chị nhé Thục. Sáng mai em về Huế thăm Hậu rồi em vô Nha Trang luôn. Bác và Thục tha lỗi cho em nghe.

Tôi đi vào giấc ngủ đêm nay bằng nụ cười như mếu của chị Thục và giọng nói xót xa. Chị không ngờ. Chị yêu dấu, hạnh phúc tri mãi đắng cay và đời sống quá nhiều nỗi bất ngờ phải không chị. Gió sắt se trên từng tàn lá sau nhà. Mong chị hạnh phúc.

CÀM CHUÔNG

tưởng tượng ngày về hà nội

Chim yêu dấu về trên mái cũ
Hót ca vang điệp khúc thanh bình
Con tàu nhỏ chở đầy thương nhớ
Về nơi xưa Hà Nội thân tình

Em yêu dấu Hòa bình đã đến
Chuông hân hoan reo báo tin mừng
Xuống đi em tàu đã đến bến
Hãy vui mừng cho lệ rung rung

Phố Hà Nội một thời yêu dấu
Ta trở về rung động mẽ hoan
Nghe trong tim rộn ràng nhịp máu
Lãng quên đời có lúc thương đau

Thăm lại chưa em vườn ruộng cũ
Những người thân một thuở ấu thời
Trong gió có mùi hương ấp ủ
Của bao nhiêu nước mắt nụ cười

Thấy không em Hà Nội lòng hương
Trong tim ta trong cả mọi người
NGUY SƠN

như là hạt cát

trăm chiều vỡ tan dưới mộng
một đời vỡ dưới chân em
thân ta như là hạt cát
ngỡ tình yêu như lụa mềm

em qua trên đường hôn hờ
hân hoan hái trái mộng đầu
vô tình em đau hay biết
dưới chân một hạt cát đau...

hồn nhiên

em quỳ hồn nhiên dưới lá
ngậm ngùi như giọt sương mai
lóc bay vui từng sợi lạ
ra lòng một chút nắng phai
NGŨ LUÂN

đợi mùa tan

NHỚ NGƯỜI

đêm xanh nhớ áo em vàng
nhớ người Tư mã nhớ dân Tương như
ngày hồng rơi xuống vô hư
một vầng mây bạc rơi lìa trong khuya
ĐAU THƯƠNG

chim về, cọng cỏ non xanh
trăng đêm xuống tự bên mình đau hay
hương yêu chưa rụng đã đầy
nghe mưa lạnh gọi một ngày đau
thương

TIÊU QUYÊN

đưa cảnh dương tử về trời
nửa đêm nằm mộng nhớ người áo hoa
tiêu quyên dừng cuối giang hà
hai tay ôm mảnh trăng tà gọi sương
PHẠM KHÁNH VŨ

một chiều ở thiên an

áo bay trắng cả núi đồi
em qua nón nhỏ gọi mời cuộc vui
nặng hìn hắt chỗ anh ngồi
chiều rơi chậm chậm những lời tàn
em vô tình thả nụ cười
vương trong anh nỗi ngậm ngùi nghìn
năm
Rừng thông trải lá em nằm
(Anh về với hái nửa hồn thương đau)
TRẦN THUY DU

và sẽ hết tháng giêng

bên hồ giữa một tháng giêng
tôi ngồi nghe lạnh man nhiên nỗi buồn
ôi người như thề hạt sương
rơi trên vạt áo từ hương đêm nào
người đi trời đất xôn xao
trái tim tôi cũng nhiệm màu tiếng kêu

người xa

Đã tàn một cuộc tình chưa
Sao chim thôi hót bên bờ trăm năm
Và ai dạo khúc hồ cầm
Cho ta nhớ những mùa trăng đã tàn
PHAN NHÃ UYÊN UYÊN

vĩnh hội

Về đây mà tháng mưa buồn lắm
Phố cũng buồn che mặt khói sương
Và ai áo nhỏ đi qua đó
Ta thấy lòng ta vạn dặm buồn

Ôi chao tim nhỏ rung khe khẽ
Tiếng thuở nào đâu mới đợi về
Ai gõ lên ta niềm nhớ bé
Bé ngày tháng cũ của ta kia

Bé của một thời ta lặn dạn
Về đây hìn hắt tiếng chim kêu
Thấy ai xanh thoáng trong vườn mận
Lòng đã như Kim nhớ Thúy Kiều

Giờ đã như sương và như mây
Vẫn đời phiêu bạt ta về đây
Lòng ngỡ như tan vào sương muối
Buồn gõ lang thang những gót giày
NGUYỄN TÂM THƯƠNG

người đã đến

Em đã đến tháng ngày êm ả nhất
Mong trong hồn những nụ sư linh anh
Ta đừng gọi từng mối cười chắt ngát
Tình sợi buồn lầy lắt ở chung quanh

Em đã đến áo mây trời bay lác
Có bàn tay vẫy gọi bước chân người
Có tình yêu làm thơm ngát bờ môi
Có khói nhớ thả lên trời, sợi biếc

Em đã đến trên tay đời tưởng tiếc
Mà thời gian bay mãi đến vô cùng
Dẫu trăm năm tình có phai đi hết
Em sẽ về như thoáng nhớ rừng rừng
TÔN NỮ THU DUNG

hạnh phúc khói sương

Nghe chút buồn xưa về reo vui
Ngày tháng trong ta quá đổi ngậm ngùi
Đã thấy nụ cười trong tiếng khóc
Hạnh phúc nào êm như niềm vui?

Hỏi người : hạnh phúc có thật không
Hạnh phúc mong manh như cánh hồng
Hạnh phúc mơ hồ như khói mỏng
Hạnh phúc nào tan theo hư không

Đường lá chiều xưa ta bước đi
Vườn hương thơm ngát cánh tường vi
Ta hái bằng đôi tay mộng tưởng
Hạnh phúc nhạt nhòa trên mắt mi

Những ngày những tháng sẽ đi qua
Giữ mãi trong ta thuở ngọc ngà
Ta ủ tình hồng trong hơi thở
Hạnh phúc tuyệt vời và thiết tha
LYNH THANH THẢO

NG. CẨM

PHƯƠNG TRỜI ĐẰM ĐẰM

Nghiên nè, phố Hạ bây giờ trời còn mưa to mưa nhỏ giọt vẫn giọt dài như ngày Hoài đi?

Nhớ vô cùng là nhớ, thương vô cùng là thương, góc trời mười hai năm xa xôi đó. Những giọt sầu tháng mười long lanh đọng trên hàng lá kim điệp xanh non, như hoa lá cỏ cây cùng cùng với trời ứa nước mắt tiễn Hoài xa rời quận ly, làm « người lớn », sống một đời sống khác. Hàng kim điệp mà có lần. Trái Chanh từ thành phố này trở về cứ khen lấy khen để làm cái cô nhỏ Hoài bỏ công chăm bón phải ngưng ngưng. Đẹp để gì anh, tại thành phố anh ở chỉ có tiếng động và khói xăng, nhà cửa đường nhựa chen chúc, nên cây lá trở thành quý giá hiếm hoi. Nhưng có phải là cả ba đứa đều ưa thích hoa kim điệp, vì nó mang chút hơi hương của quê nhà đơn sơ, nhớ nhớ mong mong. Hoài đã làm kẻ ở xa và Hoài đang cảm nhận sâu xa nỗi nhớ mong đó đây. Nghiên ở lại nhớ giữ Gò Dầu Hạ cho Hoài, từ cái bao la của một bầu trời xanh êm đêm buổi sáng đến trường, đến cái nhỏ nhoi của một viên sỏi lẻ loi bên đường buổi chiều lang thang. Hoài đi rồi Hoài lại về, nhưng Nghiên thấy không, ý nghĩa vẫn là một đứt rời dĩ vãng, một ngã rẽ quan trọng, một chia xa khác biệt. Nghiên còn một năm nữa, nhưng Hoài đã hết, đã lìa. Thành phố này không có sự thân mật như phố mình đâu Nghiên. Trái Chanh với Hoài đã cùng ở đây, nhưng có mỗi mắt tìm cũng chẳng nhìn thấy nhau.

Quê nhà mình khốn khổ, thấp thỏm chạy loạn suốt cả một mùa hè nên không có một cái tiệc nào đưa Hoài vào Đại học như nhóm mình đã đưa Trái Chanh, Diệu Thuốc và Cua Đồng năm xưa. Rồi Diệu Thuốc và Cua Đồng đi lính bất ngờ, cũng trong cái mùa hè đầy bất trắc này. Minh họp mặt ở một chỗ không hề chọn lựa là quân trường Thủ Đức. Ngày chủ nhật với hai ông lính mới tóc tai lả hoắc, với má Cua Đồng sứt sùi, với ba Diệu Thuốc xa vắng, với bạn bè cảm thông chia xẻ. Đầu môi là phố Hạ nắng, là quận ly mưa, là tuổi mới lớn ngập đầy ước vọng là những ngày vui rộn rã,

tiếng cười bằng hữu, những đêm êm ả sum họp gia đình. Gó Dấu Hạ, mình không nói, nhưng đó đã là đất hứa cho những đứa con đi xa. Nghiền ới, bầy sung sướng làm người của phố nhỏ, hãy hân hoan làm người còn ở lại quê nhà, dù chỉ một năm ngắn ngủi rồi sẽ xa như Hoài.

Hoàng Hạc hiện cửa đóng im ỉm nhện giăng lớp lớp rồi phải không Nghiền? Còn có một nồi chè nào cho ngày họp mặt bạn bè thân thiết ngồi quanh vòng tròn. Còn có một chiều mưa tuyết với nào ngồi nghe Trái Chanh hát Bến Xuân, dặn dò Hoài mai một lớn lên em hãy học Văn Khoa. Thứ, Trái Chanh của Hoài, làm lười Hoài chua và mắt Hoài xốt một chút xiu rồi đó nghe, tiếng hát và cái gì mơ hồ là lạ của anh. Hồi Diều Thuộc, tiếng guitar trầm trầm của anh chưa nhòa trong trí nhớ của Hoài, của Nghiền đâu, và Cua Đồng ới, điệu harmonica anh thổi vẫn còn vang vọng hoài hoài. Cả hơi thở một thời trẻ dại của bọn mình nữa, Hoài biết vẫn còn quấn quýt đâu đó trong không gian bát ngát phố Hạ nữa. Nghiền ới từ trong mỗi trái tim của chúng ta đã có những mạch máu ràng buộc với phố nhỏ, cái góc đời bé mọn hiền lành nuôi nấng ta lớn lên.

Những đóa hoa yêu thương đã nở, vĩnh viễn không bao giờ tàn phai nơi đó. Thương quá cô Trầm những ngày xách cơm gạo lứt muối mè đến nhà trọ, những lần chung dù với cô đi với trời mưa nhẹ nhẹ. Ngày khai giảng niên học cuối của Hoài và cô ở trường HT, cô về với quả hồng ướp lạnh từ Đà Lạt cho bé con. Một chú nai bằng gỗ thông ngơ ngác đặt trong tủ sách bé con, mà cô bảo trông nó tội nghiệp như học trò côi cút của cô. Đà Lạt sương dày, cảm cảm giá rét bây giờ lại là chỗ trú ẩn ấm áp dài lâu của cô.

Những cô nhỏ học trò mới toanh mà đồ BTX có dễ thương đến mấy, Hoài cũng chẳng thêm ganh tị xiu nào đâu. Hoài «xi phàn» tim cô rồi, ở cái ngàn to lắm mà nhỏ lắm nên chẳng ai thấy được đề kéo Hoài ra đâu. Bởi *tơ không chùng trong vườn xanh khép kín, quê hương mình còn đó ngập trùng dương. Bởi quê hương này vẫn quê hương yêu thương thái thủy, khung trời này vẫn khung trời mở ngõ thênh thang...* Chao ới sao những bài triết của cô chẳng được một phần dịu dàng như thơ cô? Mắt cô đang đọng đầy thương mến, bờ cổ xanh nhưng mượt, mái hiên trường chim hót liu lo, Hoài tìm ở đâu ra nếu không phải là ở phố Hạ yêu dấu? Chỉ có nơi đó, tim mới đập cùng một nhịp, cô giáo học trò mới nhìn thấy được nhau.

Và cũng chỉ nơi đó mới có những chiều chủ nhật đi bộ hàng mấy cây số lên nơi tịch mịch uống trà với người thi sĩ già. Ồi người thi sĩ, lòng chỉ thích quay lui ở ần mà đời cứ kéo vào vòng hệ lụy khổ đau. Nơi thềm nhà tình lặng, dưới bóng mát hai gốc tùng, người thi sĩ, Nghiền và Hoài đã đi qua biết bao nhiêu là bến bờ xa lạ, bao nhiêu là chặng đường đời mù mịt chỉ với tách trà tàn và dăm ba chiếc bánh ngọt! Người thi sĩ trong những thi sĩ, làm thơ cho người khác ngâm và chỉ ngâm những bài thơ không phải của mình. Nhớ quả những nhánh lúa ngâm sữa còn xanh ngọt ngào, hai đứa tham

lam hải, tham lam nhâm nhi mỗi lần về ngang cánh đồng, thơm thơm chi lạ. Quê hương cô cần khô sỏi đá cũng mềm đi bởi nguồn yêu thương rào rạt của lòng mình hã Nghiên !

Chiều cùng Nghiên đạp xe qua cầu, nước Vàm Cỏ lặng lẽ chảy xuôi, từng đám lục bình xanh xanh trở hoa tím phôi lưu. Gió lồng lộng thổi cho tóc dài rối tung. Những chùm hoa đại dọc đường lên biên giới, hai bên lãnh tử tha hồ dừng xe hái đầy hai túi áo. Hoa một mạc và đại như tuổi mình lớn đầu mà chỉ ngu ngốc thích tìm chơi trò trẻ con. Cầu vắng thừa người nên cứ việc tự do ngêu ngao :

Qua cầu ngã nón trông cầu

Cầu bao nhiêu nhịp «da tui sàu» bấy nhiêu !

Ông lính gác cầu có lắc đầu bảo mình không điên cũng được. Không sao mà, vì thỉnh thoảng cỡi bỏ vỏ áo bình thường, làm người không điên giấy lát cũng thú vị lắm. Nghiên nè, ai sẽ thay chỗ Hoài đạp xe song song với Nghiên những chiều dạo chơi long rong ? Ai cũng được, nhưng nhớ đừng là một... gã hủ của nghe. Gì thì cũng phải cho xong xuôi cái tú đôi, đâu phải cứng lòng nhắm mắt quay lưng để giữ vững lời tâm niệm như Hoài. Rồi sẽ sung sướng thở phào, ngày tên tuổi Nghiên nằm trên bảng vàng. Một châu bánh trán phơ sương với giò lược Gia Quỳnh đãi Nghiên, Hoài chưa quên đâu.

Nơi đây Hoài vẫn nôn nao mỗi khi tình cờ thấy chuyến xe đồ xuôi về phố Hạ. Trong cái đầu bé tí của Hoài nhảy nhót biết bao là bóng hình thương mến. Ở đó mái tóc ba nhuộm đầy sương trắng nhưng vẫn còn cồng lưng vì đám con nhỏ đại khờ. Ở đó bàn thờ má khói hương lãnh đãng mà ngày xưa mỗi tối Hoài thường thấp nhang với cõi lòng thanh thoát khi nhớ má.

Sáng sớm thức dậy nằm nường trên giường, lắng nghe chim sẻ riu rít trên mái ngói, mắt khép mơ màng để hồn bay bổng. Òi «ngày xưa» của Hoài nhiều nhiều nữa, Hoài kể đến bao giờ cho hết hã Nghiên ? Đường máu tin gần bó, tình đã nặng, nghĩa đã sâu, phố phường bé nhỏ thân yêu, Hoài kể sao cho hết ?

Nghiên thân mến của Hoài, sáng hay ra đứng ngoài balcon khu chung cư ngộp đầy tiếng động, nhìn lên khoảng trời vuông vức trên đầu, Hoài tình cờ thấy cụm mây hồng nhạt lững lờ trôi ngang. Nó nhỏ nhoi tội nghiệp lắm Nghiên. Như Hoài bây giờ, lưng lơ lui tới ra vào, đi chợ làm bếp, ra phố về nhà, gì gì cũng thui thủi một mình trong cái nhà hộp quẹt. Nghiên nhớ không đôi câu thơ này :

Cánh hồng bay bổng tuyệt vời

Đã mòn con mắt phương trời dăm dăm.

Kiều nhớ mong Từ Hải thi ăn thua chi đến Hoài nhớ mong về phố Hạ ? Vậy mà thơ thắm thía quá Nghiên ơi. Nhưng dù sao Hoài cũng đã đến đây, tập làm quen với những thứ chưa quen. Cái trường dạy học to lớn cũ kỹ kia Hoài tự hỏi nó chứa những thứ gì trong đó ? Hoài lên đường chỉ vốn vẹn với một trái tim và cõi lòng ngát xanh mở rộng.

Hỡi Saigon rộn rịp biển người xe cộ, biết Hoài có thương được em như đã thương phố Hạ xa vời ?

NG. CẦM

anh chị yêu đầu

truyện dài ĐÌNH TIẾN LUYỆN

Buổi chiều, tôi mê man trong cơn sốt. Khi tỉnh dậy tôi thấy trán mình vã mồ hôi. Nắng cuối ngày chủ nhật từng vạt lớn còn nằm dưới chân dốc. Những vạt nắng quái thật dễ sợ. Tôi xin cô Ngân một ly nước, uống một hơi mà nghe rõ từng giọt nước lạnh trôi xuống. Ngồi dựa lưng vào tường và ôm chiếc gối đầy lòng, tôi thở mệt nhọc.

— 6 giờ chưa hờ cô?

— Kém mười phút nữa. Hồi này cháu mê gì dữ thần vậy.

— Gì cơ ạ?

— Cô thấy cháu ú ớ gọi ai đó, nghe không rõ.

— Vậy hờ cô.

Tôi đưa tay đỡ lấy cái đầu hình như đang chổng chất đầy sỏi đá, nặng chình chịch:

— Hình như cháu thấy cháu cưỡi ngựa, không, hình như cháu đuổi theo một con ngựa trắng...

Hình như trên con ngựa trắng ấy có Chi cưỡi. Tôi đuổi theo mãi con ngựa trắng trong cơn mê đến lúc tỉnh dậy thì mệt nhoài. Tôi thắc mắc, tôi quay cuồng, không hiểu tại sao mình lại bị ám ảnh bởi hình ảnh người đàn ông và con ngựa trắng hoài như vậy. Tôi không tin rằng chuyện khó chịu của buổi chiều chủ nhật ấy ở nhà chú Thuyền sẽ còn liên hệ với tôi. Trong bệnh hoạn, cơn mê là bóng đen mờ lối, làm sao giải thích được. Tôi thu người lại với nỗi lo sợ mất Chi của đầu giấc ngủ vui ban trưa.

— Sao cháu muốn chết quá cô ạ.

Cô Ngân đang xếp đặt những cuốn sách bừa bộn trên bàn tôi, bỗng ngừng tay nhìn lại.

— Rõ ràng cháu có vẻ lạ lắm rồi đấy nhé. Có thấy mệt nhiều không?

— Không, cháu đang tỉnh táo lắm mà.

— Đôi khi mình cứ tưởng là thế nhưng kỳ thực là tinh thần đang mệt mà không biết. Cháu có vẻ bị quan quá.

Cô Ngân bật tiếng cười khan rồi tiếp tục với công việc, dọn dẹp lại cái phòng dùm tôi.

Con trai mới đụng ốm đau một tí là đã bị quan đầy rầy rồi. Câu nói của cô không ngờ khiến tôi chạnh tự ái. Tôi nghĩ tới Chi và câu cảnh cáo của Sơ Giám Thị. Có phải chỉ từng ấy chuyện mà khiến tôi lo lắng lao đao cả tuần lễ nay. Tôi yếu đuối thật. Tôi cũng hiểu rồi đâu phải tất cả mọi điều mình muốn đều được chiều chuộng. Sống là phần đấu. Chút tự ái là những hạt cát đang chà lên da thịt của một đứa con trai ấy là tôi, ran ran nóng. Tôi tung cái gối đang ôm trong lòng xuống giường.

— Châu đi đâu vậy ?

Cô Ngân hốt hoảng nhìn tôi đứng dậy khỏi giường :

— Cần gì cô lấy cho.

— Châu chẳng cần gì cả. Tại thấy chồn chân quá.

Tôi ra đứng ở cửa sổ, đặt cả hai bàn tay trên mặt kính nhìn ra phía ngoài. Dưới chân con dốc, đám bụi vàng vừa tung lên trong cơn gió bất chợt, cuốn theo những chiếc lá khô cong queo, rồi tất cả nhẹ nhàng rơi vào hai bên bờ cỏ. Lặng yên.

Khi ấy, tiếng chuông 6 giờ của nhà thờ chánh tòa đổ rì rầm từng tiếng một, thật chậm. Từng tiếng một ngân nga trong lồng ngực tôi, nghèn nghẹn. Đã hết một ngày chủ nhật. Một chủ nhật tôi không có Chi.

MÙA HẠ

chương tám

Trường đang dừng nói chuyện với đám bạn gái vừa thấy tôi ở cổng hắt đã vội chạy ra, hai cánh tay áo len cột lại trước ngực bay bay, trông hắt có vẻ hơn hờ.

— Sao cả tuần nay không thấy tới trường. Cũng định tới tìm cậu. Chuyện gì vậy ?

— Đau.

— Đau kỹ thế cơ à, hèn chi thấy mặt mũi hốc hác hắt ra.

— Cũng xoàng vậy. Đầu đã chết.

Trường bả vai tôi cười lớn. Mỗi ngày thấy bạn ta mỗi lạ quá.

— Cậu đi cours đều không, Trường ?

— Điềm danh từng giờ, sức mấy dám nghỉ.

— Có thông cáo gì mới không ?

— Cậu biết gì về vụ thi cử chưa ?

— Chưa.

— Tuần tới bắt đầu nộp đơn, cuối tháng sáu thi.

— Vậy hử.

Những cuốn sách trong tay tôi bỗng thấy nặng nề, trong khi đầu óc tôi tưởng như nhẹ tênh. Tôi theo Trường đến bên đám bạn cả trai cả gái đang chụm nhau cười nói. Sao tôi chẳng có lời nào để góp với họ. Sao tôi thấy ai

cũng đứng đưng. Ngồi hai giờ Kinh tế học tôi cũng chỉ ghi được cái tựa. Tiếng giáo sư đều đều mãi vô nghĩa. Tôi nghĩ tới Chi, chắc giờ này em cũng đang ở lớp học. Không biết có bao giờ em nghĩ tới tôi một chút trên những trang vở em mở ra, hôm qua hay hôm nay. Và không biết có bao giờ em nghĩ rằng tôi đang nhớ em, nhớ em đến lịm người, như bây giờ đây. Nhưng Chi ạ, hãy ngoan mãi nha bé. Hãy cúi đầu thật dễ thương trên cuốn vở và môi hồng hãy khẽ nhăm đọc bài. Hãy hồn nhiên như chim muông. Tâm hồn em, xin nhẹ tênh như những phiến mây trắng trên trời. Và hãy vui. Mỗi em cười suốt ngày để mắt em long lanh suốt ngày. Còn phần anh, anh xin chia lại những nỗi buồn cùng những muôn phiền dẫu vặt vãnh này. Anh muốn thu mình lại, là ngọn cỏ vùi dập dưới chân em qua. Bé yêu dấu, để anh nhớ bé đến ngọt môi như bây giờ.

Tôi cười thầm một mình khi nghĩ ra rằng, có thể nào gọi là mình đang tương tư. *Anh Huy tương tư em Chi*. Những cuốn sách hồ hững trên tay, tôi bước ra khỏi lớp với nụ cười nhỏ. Trời mưa, mưa trắng xóa, sinh viên đứng hàng dài dưới những hiên lớp nhìn ra trời mưa. Mưa nhỏ vừa đủ để chẳng ai dám bước ra khỏi chỗ đứng. Các lối đi trong khuôn viên trường vắng hoe. Đám mimosa viền hai bên đường có lẽ những chùm hoa nhung vàng đã rũ hết cả, chúng ngã rạp theo từng cơn gió và những cành lá màu bạc đôi khi tưởng lẫn vào những hàng mưa. Có một cặp **tách** bạn bè, bỏ hàng hiên đi ngược lên thư viện. Tiếng la ó ở phía hàng hiên bên kia.

— Biểu diễn dù mới kìa.

Người con trai cầm chiếc dù cho cô bạn đang núp chung quay lại cười. Chiếc dù đỏ nổi bật trong màn mưa với hai người. Rồi thỉnh thoảng lại thêm một cặp bước ra. Họ che chung một chiếc áo mưa, hoặc núp chung một chiếc dù đi bên nhau thông thả, tình tứ. Cuối cùng là một cái thú đi bên nhau trong mưa. Khối cô cậu rủ nhau đi vòng các con đường trong trường, và đám con trai ở hàng hiên đối diện luôn ồn ào cười nói.

— Quấn rũ con nhà người ta bỏ học hử.

— Dấu áo mưa đi rồi đòi đi chung hử.

Khi trời còn mưa nhỏ, tôi rời hàng hiên lớp chạy đi tìm Trường. Cũng đúng lúc Trường đi tìm tôi, hai đứa đụng đầu ở một lối rẽ.

Trường ôm vai tôi :

— Còn giờ nào nữa không?

— Hai giờ sau hình như nghỉ.

— Hình như à.

— Ừ, hình như ông thầy kẹt máy bay.

Chúng tôi chạy lúp xúp qua mấy hàng hiên đi ra chỗ đậu xe, gió thổi quất những hạt mưa rất mát. Trường hỏi tôi :

— Đi uống cà phê nhé.

— Ngồi quán buổi sáng chán chết.

— Minh có hẹn với mấy người bạn ở ngoài đó.

— Bạn trai hay bạn gái?

Trường nhếch môi cười, nhìn tôi :

— Điều đó có hệ gì đâu?

Tôi cũng cười theo hần :

— Thì cũng hỏi vậy thôi.

Trường âm ừ một câu hát trong miệng. Khi xe ngừng lại ở một ngã tư, hắn quay sang hỏi tôi :

— Ở Saigon cậu có nhiều bạn không ?

— Biết mình rồi mà. Rất ít.

— Đó là từ bao giờ.

— Bây giờ vẫn vậy.

Trường cười lớn :

— Điều đó khó tin quá.

— Khó tin nhưng có thật.

Trường vẫn cười. Tôi hét lên : cười chi dữ vậy. Trường nhìn tôi lạ lùng lúc hắn bất chợt ngừng xe lại ở một lề đường. Cái lối nhìn khó hiểu của hắn luôn làm tôi nghĩ ngợi. Tôi quay sang hỏi Trường :

— Còn cậu thì sao ?

— Sao nghĩa là sao ?

— Nghĩa là có những thay đổi.

— Dĩ nhiên là có.

— Thí dụ.

— Như sự thành hình một tập tình ca, chẳng hạn.

— Còn nữa chứ.

— Còn gì nữa ?

— Người hay khóc của cậu đâu rồi ?

— Quên hả ?

— Dấu nằng ở đâu rồi ?

— Chỉ còn những giọt nước mắt, đã khô.

Bất chợt Trường cười buồn trong câu hát. *Tiếng người linh bỏ ta đi như những dòng sông nhỏ. Ôi những dòng sông nhỏ, lời hẹn hò là những cơn mưa.* Tôi tưởng hắn có thể ứa nước mắt ở cuối câu hát. Lời hẹn hò là những cơn mưa phải không Huy. Những cơn mưa bụi, mưa không kịp ướt đất. Những cơn mưa hương mưa hoa trong đời, cuối cùng chỉ còn lại chút xốt xa, nghèn nghẹn nơi ngực khi tưởng lại. Quyên hay khóc ngày nào của Trường bây giờ chỉ còn lại là những giọt nước mắt đã khô. Những giọt nước mắt đã khô, tôi có thể tưởng tượng ra được, ở một góc nào đó của chiếc khăn trắng cầm tay của người con gái ấy còn in lại những dấu vết. Và Trường, dạo chúng tôi còn luôn gặp nhau, có dịp hắn vẫn thường nói, sao nằng hay khóc. Quyên hay khóc và nằng khóc trôi luôn cả một mối tình thơ mộng.

Thay vì đi thẳng lối Trần Hưng Đạo, Trường lại thả xe vòng xuống bờ hồ, qua cầu rồi leo dốc lên khu Hòa Bình. Trường còn đi mấy vòng nữa trước khi ngừng ở quán Tùng. Trời dứt hột và bắt đầu có một chút nắng quý hóa trải trên các mái nhà, phố xá khi chúng tôi bước xuống xe. Mãi đến lúc này chúng tôi mới nói chuyện với nhau trở lại.

— Hẹn mười giờ mà bây giờ đã gần mười một, không chừng họ bay cả rồi.

— Rất có lý do. Trời cũng vừa tạnh mưa.

Chúng tôi đứng ở cửa, ngó khắp một lượt trong quán trước khi bước lên lầu trên. Trường gọi một chai 33. Tôi gọi một ly sữa nóng. Trường bảo tôi, cậu lúc nào cũng như con gái. Và hần cười, Nếu hần biết là tôi đã nhớ Chi ngay từ khi đặt chân vào quán. Nếu hần biết Chi và tôi đôi lần đã bước vào đây, trong những chiều chủ nhật trước. Nếu hần biết được rằng bây giờ đây tôi đang uống thay cho Chi một ly sữa nóng. Và nhất định chẳng có ai hiểu được, tôi đang nghĩ tới em. Nghĩ tới em mỗi lúc.

Trường chia cho tôi một liều thuốc, tôi lắc đầu.

— Thỉnh thoảng tôi vẫn thấy cậu hút cơ mà.

— Nhưng không ai hút thuốc khi uống sữa bao giờ.

— Nhưng cũng không có người con trai nào vào quán kêu một ly sữa bao giờ.

— Bộ nhìn tôi đáng buồn cười lắm hử?

— Buồn cười thì không. Nhưng mà lạ.

— Tôi thích vậy.

— Cậu thì bao giờ chả thế, khác người không hà.

— Tôi chả bao giờ nghĩ rằng mình phải lập dị một chút cho thiên hạ chú ý tới.

— Thì có ai nghĩ oan cho cậu thế bao giờ đâu, sao lại biện minh.

Trường phả mạnh khói thuốc về phía tôi, cười cười. Sống với mình đã vất vả, sống với những người khác nữa, quả là một điều quá mệt. Phải không Huy. Tôi vẫn nghĩ thế. Tôi thích những người có đời sống hướng về nội tâm. Đó là một đời sống khó khăn nhưng hạnh phúc. Trường dụi tắt điếu thuốc vào gót giày, cười nhỏ:

— Tôi đang ngắm nhìn cậu đó Huy ạ.

Tiếng nhạc từ góc phòng du dương một bản tình ca màu xanh. Tình ca ngâm ngùi. Tôi và Trường ra khỏi quán, trưa nắng bỗng rực rỡ trên mặt đường còn đọng nước. Trường cởi bỏ áo len ném lại băng sau. Trường nói, người hẹn mình hôm nay là hai chị em mình kèm học. Chắc mai gặp lại, các nàng hận mình ghê lắm. Bây giờ con gái lằng mằng khủng khiếp. Các nàng chẳng thêm học toán, học sinh ngữ, các nàng đòi thầy giáo ôm đàn và tán lời nhạc cho các nàng nghe.

— Bởi thế mà thầy giáo hẹn học trò ở quán cà phê hử?

— Bậy nào.

— Chứ không phải cậu vừa nói.

— Thì học trò hẹn thầy giáo chứ bộ.

Trường cười. Đùa vậy. Học trò với thầy giáo gì đâu. Hai nàng hình như có họ có hàng xa lắc xa lơ gì với mình đó mà.

Họ hàng đục nhau chan chát ở ngoài đường rồi dắt nhau về nhà mới nhận ra nhau. Họ hàng của những người lớn thôi.

(Còn tiếp)

DƯỚI GIÀN HOA TÍM

DIỄM PH.

Làm sao quên đôi mắt Ngọc, long lanh chút gì u uất đau thương. Nàng tiến chân ra tới cổng, họ nắm tay nhau cùng dừng lại dưới giàn bông tím. Nỗi thình lạng mệnh mông quá đổi. Nàng gỡ bàn tay mình rời khỏi những ngón lạnh, nói khẽ thôi anh về. Chàng quay đi thật mau, e bắt gặp ánh mắt nhìn theo làm mềm yếu lòng. Bước chân bỗng nhẹ hồng như mây bay. Tự nhiên trí chàng hiện về những câu thơ cũ. *Mơ ước là ngọn khói. Bay hoài lên trời cao. Hương không tràn nổi nhớ. Sầu rơi biên giới nào.* Ừ, anh ước làm ngọn khói, khói thuốc xanh biếc quanh quần hoài ở phòng em. Ban này, ngồi gần bên nhau mà hai người tưởng chừng đã ra khỏi biên giới đời nhau mất rồi.

Nàng muốn khóc khi trông thấy bóng Điều lăm lăm trên con dốc đá, lênh đênh. Mở cánh cửa, tần ngần bước vào khép lại. Từng khoảng không chia buồn rưng rưng, nàng đứng ngây sửng, bàng hoàng ngó hai chiếc lá nơi quai guốc. Hai chiếc lá ủa vàng, đỏ hỏn em, sầu héo muộn phiền. Tất cả đang ngả nghiêng trước mặt, nàng nhủ thầm đừng mong chi giữ riêng nụ cười kiêu bạc ấy, hạnh phúc đâu cho em dung thân.

Những chuyến xe thời gian lướt trôi, đắm khơi trảy nhịp. Buổi chiều ngậm ngùi của hai người đã qua, chiếc cầu vòng mong manh cũng gãy đổ ngàn chia. Điều, chàng là chim, chim bỏ núi rừng bay về miền biển cả. Nơi đó có trời xanh và sóng bát ngát vỗ về, chàng mong người ngoại.

Đêm tối, chàng thơ thẩn một mình. Cát êm dưới chân, trăng sao lấp lánh trên cao. Dựa bên ghềnh đá cheo leo, chàng áp chiếc vỏ ốc vào tai nghe tiếng gọi trùng dương, chàng nghe cơ hồ hơi thở thơm hương nồng nàn của người yêu dấu, Ngọc ơi Ngọc ơi.

Không còn chi trong cõi sương mù băng giá, bởi vì chàng vừa buông mình xuống đáy sâu. Sóng biển hát khúc hân hoan đón người khách lạ... Mừng người đến với chúng em, này đây là cõi vô biên của người, chan hòa vũng máu hồng tươi, chuống ngân đưa tiễn dưới trời huyền vi...

Dạ khúc còn vang vọng đến thiên thu mà không ai hay biết.

Chốn xa, thiếu nữ mỗi ngày mỗi tàn phai. Một lần nhớ lại tình xưa, nàng khóc nhỏ giữa hoang vu. Nhưng giờ đây, dù cho bao nhiêu giọt lệ rơi, cũng chẳng thể nào ngập đầy trái tim quanh bâu kia được nữa.

DIỄM PH.

RỒI MƯA SẼ QUA THÀNH PHỐ NÀY

TỪ HOÀI TẤN

Những đêm, và những đêm ngồi lại rất lâu trước bàn viết — ngồi để không làm gì cả — nghe hơi đêm bốc tỏa một làn hương quen của những ngày lang thang cũ. Tôi đã sống già nửa đời để chẳng thấy làm một việc gì có ích. Tôi sống và hoài niệm quá khứ. Nhìn lại như là một thói quen không bỏ được.

Và đêm nay, thêm một lần nhìn lại — cái nhìn về một quãng đời đẹp nhất : Tình yêu. Có những mối tình phải quên đi nhưng mỗi người còn giữ riêng lại được cho mình một hình bóng vĩnh cửu, không hẳn phải là mối tình đầu, có thể ở đâu đó của một chặng đời đáng nhớ.

Vậy thì, tôi giữ lại cho tôi một hình bóng : L.

Tôi quen nàng qua một cô bạn, cô bạn này là em của tên bạn tôi. Cái sự làm quen này cũng không mấy hứng thú lắm. Nàng còn nhỏ, bởi còn đi học nên mở miệng ra là nói chuyện học với hành, không còn cái gì khác hơn.

Một tối buồn trong những buổi tối buồn trong đời, tôi vác xe tới nhà tên bạn. Cô em gái ra mở cổng bảo là hắn đã đi chơi và mời tôi vào nhà. Đừng suy nghĩ, chẳng biết đi đâu, không lẽ lại lang thang, tôi vào nhà.

Nàng ngồi trên ghế chằm chú đọc cuốn sách gì đó, thoáng nhìn cái gáy và cách trình bày bìa tôi đoán là một cuốn sách giáo khoa. Nàng đứng dậy, chào và định bước vô trong. Cô em tên bạn ngăn lại và bảo ngồi chơi. Xong, cô nhỏ mở một màn giới thiệu tên tuổi và kèm theo sự nghiệp. Tôi được biết nàng đang theo học năm cuối của một trường Nữ trung học nọ.

Không khí im lặng và có vẻ nặng nề khó chịu. Tôi ngồi đốt thuốc, dấn mắt vào mái tóc hớt ngắn theo kiểu con trai của nàng và tôi bật cười.

Nàng mở to cặp mắt nhìn tôi và tôi nhận ra mình chưa bao giờ thấy được một đôi mắt đẹp như thế ! Cô nhỏ em tên bạn hỏi :

— Anh có chuyện gì vui thích vậy ?

— Ờ, ờ. Tôi thấy dạo này mấy cô nhỏ muốn thoát giống hết.

— Là sao anh ?

— Tôi xem nơi cách trang phục và trình bày mình trước mọi người.

Cô em tên bạn nheo con mắt tinh nghịch :

— Vậy chứ em cũng thấy mấy ông con trai cũng muốn « hóa thân » hết trơn.

Chà, cô nhỏ này cũng « ngoan » dữ a ! Tôi thầm nghĩ. Rồi nói :

— Tôi xét đoán trên đa số. Còn cô nói về một số ít người không đáng kể mà có lẽ giờ cũng không còn dấu vết gì cả, bởi các thầy cảnh sát dạo này làm việc rất đặc lực.

Hai cô bé cười. Nụ cười của nàng cũng đẹp, một trong những nụ cười đẹp tôi thường mơ thấy.

Từ nãy giờ nàng không nói một tiếng. Nhưng cần gì, đôi mắt nàng quá đẹp, nụ cười nàng cũng đẹp nữa tôi thấy đã rất đầy đủ. Có lẽ nếu như nàng nói nhiều tôi sẽ hết mè ngay. Cái tinh tôi khá kỳ cục. Tôi ưa thích những người im lặng trong khi tôi nói và ngược lại nếu họ nói tôi sẽ giữ yên cái miệng.

Tôi ngồi trò chuyện chốc lát thì tên bạn ở đâu mò về. Hắn cũng một cây tia lia như em gái. Hắn hỏi nàng về ông bà già nàng đại khái sức khỏe, công việc. Nàng chỉ dạ có một tiếng độc nhất. Cho đến khi ra về nàng chỉ nói thêm được một câu chào. Đến trước mặt tôi nàng khẽ mỉm cười. Tôi hỏi :

— Có thể bữa nào anh lại chơi được không ?

Nàng im lặng một lúc (suy nghĩ) :

— Được. Nhưng buổi sáng L. đi học, buổi chiều bận việc nhà và buổi tối thì ba không cho đi đâu chơi ngoại trừ lại nhà Kim (tên em gái bạn tôi).

Tôi cười :

— Vậy là không được rồi chứ gì ? Đâu có buổi nào L. rảnh đâu.

— Có giờ rảnh thôi. Anh lại chừng ba bốn giờ thì được.

— Giờ L. về một mình ?

— Không. Có thằng em đón ngoài cổng, nó học buổi tối.

— À, à. Tôi gật gù.

Nàng cúi đầu chào tôi rồi theo cô bạn ra cửa. Thằng bạn trời đánh của tôi trêu tôi bắt đầu cảm cúm trái mùa rồi. Tôi cười bảo nó không biết chừng bệnh tình rồi ra sẽ nặng lắm đó.

Tháng ba. Thành phố còn những trưa nắng cháy, đập xe về rất cả da mặt. Những hàng cây xanh mát dần để lại những gốc cây trơ trụi rồi cũng được bới đi làm củi. Thị dân càng ngày càng nhiều và nhà cửa bắt đầu lấn hết đường sá. Xe cộ bốc khói mù mịt, thở không ra hơi. Tôi kiếm sống ở một công ty nọ, của tư nhân nên đỡ khổ. Đại khái là tôi cũng không lo về vấn đề ăn ở bao nhiêu. Buổi chiều thường trở về một mình, lên sân thượng bắc ghế, đọc sách hay là nghĩ ngợi lung tung.

Bây giờ thì L. đã chiếm rất nhiều thời giờ của tôi. Nàng hiện ra bất cứ ở đâu tôi nhìn thấy. Góc bàn, học tủ, cảnh lá non trên sân thượng và tất cả.

Mong mỗi gặp nàng vào buổi chiều, ba bốn giờ thì không thể đi luôn được, tụi trong phòng nó nhìn ngấm lạ mắt là mình khó ở. Thôi đành năm ba buổi mới «lặn» một buổi.

Đến nhà L. phải qua vài con hẻm. Nói là hẻm nhưng đường rộng, hai chiếc xe vận tải hạng nặng tránh nhau còn được. Nhà có dán bông giấy trước cửa, mùa này khô lá hết, cò lẽ mỗi buổi sáng L. phải bẻ bộn hốt ba đăm lá chết này. L. được mô tả như là một người bẻ bộn nhất trong gia đình. Máy ông anh lớn đi lính ở xa, bà chị cũng đi làm ít khi có ở nhà và mấy cậu em nhỏ nhit, ăn rồi học và thỉnh thoảng «phá nhà chơi cho đỡ buồn». Tuy vậy tụi nó sợ L. ra phết, L. nói, còn chừng bốn tháng nữa L. thi cử. Nàng lo phát ốm ra. Tới lại nhà, phiên giận về chuyện này thì L. nói:

— Thi lỡ rớt quê lắm.

— Quê thì về quê mình ở. Huề bình ai cũng mong về quê.

— Anh chuyên môn nói giỡn không hà!

— Vậy chứ L. lo làm gì cho mệt. Tại sao lại không tin tưởng vào mình được. Anh đã từng thất bại nên biết. Lo âu, trông ngóng sẽ làm L. bối rối, đầu óc lung tung học có vô chữ nào đâu.

— Anh nói hay đấy, nhưng rớt, chắc L. không dám nhìn mặt ai hết.

— Cả anh nữa?

— Đề coi!

— L. đậu hay rớt không quan hệ gì đối với anh. Anh mong L. giỏi về một cái khác.

— Cái khác? Cái gì vậy ông cụ?

— Giờ thì không nói được.

— Mai mốt nhé.

— Cũng không.

— Thôi ngày kia ngày kia ngày kia...

— Không được. Bao giờ em thi xong hãy hay.

L. chợt nhường mắt lên, nhìn tôi chăm chú. Nàng vừa chum chim cười vừa hỏi:

— Ai là em của ông vậy?

Tôi thoáng nghĩ tới câu nói vừa rồi. Tôi cười, lấp lửng:

— Ờ. Ai đó không biết!

— Ai cho biết tên thử «coi có đặng» không?

— Đặng là chuyện chắc. Số một La Mã mà. Thôi học đi cô nhỏ, nữa lớn rồi hay.

Nàng sửa lại dáng ngồi ngay ngắn, khuôn mặt nghiêm nghị «một cách tiểu lâm» và cái giọng nói dài nhão nhẹt:

— Dạ. Xin vâng lời ông cụ.

Tôi bật cười một lúc. Bàn tay trắng mịn của nàng nằm dễ thương trên trang sách. Tôi chợt muốn áp vào môi. Tôi nhẹ cầm tay nàng, nghe nàng thoáng vùng vằng một cách yếu ớt rồi thôi, những ngón tay bắt đầu thấy run trong lòng tôi. Tôi nói buồn rầu:

— Có lẽ anh sẽ thừa tới đây, kể từ ngày mai.

L. sững sốt lát lâu, nàng mới ngáp ngừng:

— Anh... sao vậy?

Tôi im lặng. Tôi nhớ giọng của ông bố nàng vào một chiều hôm trước gặp ngoài đường. Đại khái ông nói L. còn nhỏ, thi cử và vân vân.

— L. thi cho có kết quả đi. Cố gắng là được. L. có cần anh giúp đỡ gì không? Anh có mấy ông bạn có lẽ sẽ làm giám khảo ở đây.

Nàng hình như không nghe thấy tôi nói gì cả. Đôi mắt quay đi chỗ khác và bỗng dưng tôi nhận ra nàng khóc từ lúc nào. Tôi bóp nhẹ tay nàng và nghĩ thầm các cô gái sao mau khóc vậy.

Tôi nói:

— Anh có điều gì... Sao L...?

L. chợt khóc òa. Nàng khóc như con nít. Tôi ngồi lại gần nàng giữ đầu nàng trong ngực và nghe nàng nói tức uất:

— Sao anh không tới luôn đi cho khỏe?

À.. à.. mấy cô nhỏ thiệt..!, tôi nghĩ thầm. Tôi ve vuốt tóc nàng dù đầu tóc ngắn, thưa nhưng mịn và dịu dàng. Tôi có cảm tưởng mình đang vỗ về một cô em nhỏ hồn giận của thời xưa kia. Thời xưa, khoảng hơn mười năm trước còn sống ở quê nhà, ông bà cụ và mấy đứa em gái. Tình cảnh đã đưa tôi về đây, những năm phiêu dạt buồn và cô độc của quá khứ. Tự dưng lòng tôi cũng bồi hồi và một chút nghèn nghẹn dâng lên trong cổ. L. đến với tôi ở đoạn thời gian trống rỗng nhất. L. chiếm ngự và lấp đầy. L. giúp tôi hăng hái, yêu và vui. Tại sao tôi lại không muốn giữ nàng mãi cho tôi nhỉ? Những cuộc tình duyên thuở trước ấy vẫn làm tôi luôn đắn đo và nghĩ ngợi không đầu.

Tôi nhẹ nhàng nói với L. khi nàng còn đang gục mặt trên ngực tôi:

— L. không hiểu gì cả. Anh nói là ít tới chứ có phải không tới luôn đâu. L. sắp lớn rồi, đã bước qua năm mười bảy tuổi rồi. Thôi cô nhỏ à, cười một phát cho ngon lành thử coi.

Nàng vẫn dỗi hờn, vẫn lúc lắc cái đầu, vẫn nói không vui tí nào cả.

— Ai mà cười với ông.

— Vậy chứ chắc cô nhỏ có người để cười rồi?

— Ủ ầy, tức không?

— Mặc mớ gì tôi mà tức. Ai thấy kệ chứ.

Tôi đỡ nhẹ nàng ngồi ngay ngắn lại. Tôi giả bộ nghiêm trang:

— Thôi anh về.

L. mỉm cười, chế nhạo:

— Ê, ê mắc cỡ! Người ta mới nói một chút mà đòi về.

— Anh đau tim kinh niên. Lỡ xỉu trong nhà không có ai nâng đỡ, ra đường vậy mà đông người, có xe đến bệnh viện ngay.

Nàng tưởng thật:

— L. đi lấy thuốc nghe.

Nàng vội chạy vào trong nhà. Tôi ngồi nhìn bộ dáng nàng. Bao giờ cũng rất dễ thương và bao giờ cũng muốn «thơ» cả nhưng chưa bao giờ chịu để tôi hôn lên môi. Tôi cười khẽ một mình.

Tôi «biến» đi một vài tuần lễ sau sau đó. Có lẽ L. sẽ nhớ tôi lắm nhưng tôi không muốn phiền lòng ông bố nàng. Ông bố nàng gặp tôi lần nữa và nói có vẻ đùa (nhưng tôi nghĩ là ông giận tôi): Hình như tên cậu đây cả sách

vở nó. Tôi đón nàng ở trường và nói cho nàng biết tôi sẽ bề bộn công việc trong một vài tháng và nếu cần tôi sẽ gửi thư.

Rất lâu sau đó một buổi trưa, L. tìm đến nhà tôi một mình báo tin nàng đã có kết quả kỳ thi và đang sửa soạn đề thi vào một trường chuyên môn nào đó. Nhưng khuôn mặt nàng buồn thảm lạ lùng, thân thể gầy sút. Đôi mắt hơi thâm và mái tóc ngắn có lẽ không được hớt, lộn xộn. Nàng nói :

— Ba có gặp anh phải không?

Tôi im lặng.

— Ba không muốn L. gặp anh nữa.

Tôi vẫn im lặng. Và nàng khóc nức lên. Tôi không nghe tôi nói gì lúc ấy. Hình như tôi lặng yên suốt buổi trưa hôm đó cho đến khi nàng về.

Tới bây giờ tôi vẫn yêu L. vô cùng và hơn hết thấy mọi thứ.

Mùa hè đang bắt đầu. Những ngày tháng đối với tôi bao giờ cũng thấy dài đặc và mỗi đêm, L. vẫn ở trong lòng tôi với nỗi dịu dàng đau đớn. Mùa hè đã bắt đầu và cùng với những cơn mưa vào buổi chiều trong thành phố. Đi về, đốt thuốc, thở khỏi một mình.

Ngày mai, mưa sẽ rơi trên thành phố. Và L. mặt mờ vẫn sáng rõ trong lòng tôi, khi đêm xuống.

TỪ HOÀI TẤN

bọt nước trắng ● nguyên quốc hiệp

(tiếp theo trang 27)

rồi lại hứa, cuối cùng cô buông tay và ngồi khóc, buồn đến chết đi được. Bây giờ cô hết chơi với con mèo. Hai đứa hết thân, mà cô bé mắc thân Quốc Hiệp rồi còn đâu mà thân con mèo, chỉ nhớ một tí thôi. Chị Ưc Gi biết, nhưng không nói, lâu lâu lại háy mắt với cô bé, hay hỏi :

— Quốc Hiệp ra sao rồi?

Làm cô bé đỏ mặt. Có một lần Ưc Gi ngồi chải tóc trước gương hết hai tiếng, ủi áo quần hết một tiếng. Chị Ti kêu :

— Có hẹn hả?

Nói thực to làm cô bé hết hồn. Mẹ nghi, hỏi :

— Hẹn ai đó Gi?

Chị lại đỡ lời :

— Nó hẹn với tụi bạn đó, ăn gì đó mà mẹ.

Rồi chị háy mắt với cô bé. Cô sợ muốn rụng tim ra luôn, chơi chị ác quá, từ đó thôi, cô bé giữ gìn ý tứ hơn, ra đường đi ngay ngắn hết còn tung tăng như trước. Mẹ thờ dài :

— Giời ơi ! Con gái giờ điệu ròi điệu rụng.

..Bây giờ, cô bé cũng quên xưng tội, ít xem lễ nhà thờ. Quốc Hiệp đã làm cô quên hết, cô chỉ nhớ Quốc Hiệp và những phiên bọt biển Quốc Hiệp tặng cô hôm sinh nhật :

« Cô bé giống như bọt biển trắng dễ thương ghê là ».

Chừng đó thôi và bài hát nữa : « Anh theo là theo cô nàng ... »

NGUYỄN QUỐC HIỆP

TÒA SOẠN

● **NGUYỄN HỒ TRƯỜNG** (Ban Mê Thuột) : Cái gì ở bước đầu cũng khó chữ đầu riêng gì công việc viết văn? Những bài thơ đó đang đọc. Chúc bạn thành công với những dự định nói trong thư.

● **NGUYỄN DUY** (Tây Ninh) : Ở Tây Ninh cũng có nhiều cây bút viết cho Tuổi Ngọc đấy chứ. Rất nhiều trường hợp như thế. Những bài nào hay sẽ được nhận ra ngay và Tòa Soạn cho đăng với niềm sung sướng của mình. Cảm ơn lời chúc lành của em dành cho Tòa Soạn.

● **CẢNH VÂN** (Vĩnh Bình) : Có thể viết bất cứ đề tài gì miễn đừng ra ngoài phạm vi Tuổi Ngọc. Nếu bài được chọn đăng sẽ được sắp theo thứ tự và lần lượt đăng ở mỗi kỳ báo. Bài viết một mặt giấy bỏ vào bì thư gửi về Tòa Soạn Tuổi Ngọc. Ngoài ra không còn thể lệ gì khác.

● **NGUYỄN M BÌNH** (Cần Thơ) : Đã nhận được mấy bài thơ của bạn. Thay đổi từ số 100 ấy chứ.

● **NGUYỄN THỊ THỰC HIỀN** (?) : có một cô đồng viên đặc lực như em TN sẽ tin tưởng một ngày đẹp trời quảng

gây để đi xe đạp mini. Tòa Soạn cảm ơn lời chúc lành của em.

● **THOÀNG** (Huế) : Thư «than thở» của Chủ Nhiệm như hồi chuông báo thức anh em Tòa Soạn ấy mà. Yên tâm, TN chưa chết đâu. Bài đang đọc.

● **LÊ THỊ CHIÊU HOÀNG** (Thị Nghè) : Như vậy, do một cơn mưa, mà TN được thêm một người bạn mới. Bức thư của cháu làm tòa soạn cảm động. Cháu cứ viết bài cho TN nhé.

● **PIVOINE** (Đà Nẵng) : Chủ nghĩ cháu nên ký một bút hiệu thôi, ký nhiều bút hiệu cháu sẽ chán và không bằng lòng với một bút hiệu nào cả.

TN sẽ cố gắng sống cho qua thời gian này. Phải tin tưởng ở tương lai chứ cháu. Hai người cháu hỏi thăm gửi lời cảm ơn lại cháu đó.

● **HOÀI HUYỀN** (Huế) : Tòa Soạn rất vui khi nhận được sự cộng tác quý báu của bạn. Bài đang đọc. Đừng sốt ruột nhé. Thông cảm cho tờ báo ít trang mà bài vở quá nhiều.

● **HUY LIÊN** (Gia Định) : Rất vui mừng được sự cộng tác của bạn. TN không phải của một nhóm người nào hết, mà của tất cả mọi người còn thiết tha với kỷ niệm. Bạn cứ yên tâm khi gửi bài về Tòa Soạn.

● **NGUYỄN THỊ QUAN SAN** (Đà Nẵng) : Tình trạng chung của các báo bây giờ là vậy chứ không riêng gì Tuổi Ngọc. Câu em nói thà không đọc thì thôi chứ không đọc « cộp » làm Tòa Soạn cảm động ghê.

● **DẠ QUÊ** (Saigon) : Thư em làm Tòa Soạn ngậm ngùi. Nói thế chứ tiêu chuẩn chọn bài của TN đâu có khó đến như vậy. Hy vọng rồi bài em sẽ được đăng để TN khỏi mang tiếng là « tờ báo khó đăng bài nhất thế giới ».

● **XUYỀN VĂN TRỰC** (Qui Nhơn) : Bài nào hay sẽ chọn đăng ngay. Còn « phê bình » bài của độc giả Tòa Soạn không dám và cũng không nên làm dù có lời yên cầu. Không viết thư riêng được vì Tòa Soạn rất bận.

● **TẠ THỊ YẾN** (Biên Hòa) : sẽ gửi tặng em Tuổi Ngọc số 92. Không cần phải trả tiền. Em chờ nhé.

● **HÙNG** (Cần Thơ) : Tòa Soạn không có lệ giữ lại bản thảo nếu bài bị loại nên việc chần chờ không thể giải quyết được. Châu thông cảm cho nhé.

● **BÍCH CHÂN** (Đà Lạt) : Chắc khi trả lời thư này châu đã về Biên Hòa rồi nhỉ ? Xa một nơi mình thích cũng buồn nhưng về một nơi ở mới cũng vui. Bài châu tòa soạn đang đọc.

● **NGUYỄN MÂY THU** (Khánh Hội) : Người em đoán không phải là Ngọc Thân Ái đâu. Đi khỏi chỗ cũ làm sao mà trở về được nữa. Bây giờ phải « từ thủ » ở 9B115 Thành Mẫu rồi. A. 286

Công Lý là một địa chỉ mà chẳng ai lời đó làm việc cả. Em lời không gặp cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

● **ĐẠM THẢO** (Đà Lạt) : Không thể trả lời dài được vì còn trả lời thư cho nhiều bạn ngọc khác nữa. ĐTL lên thật là ĐTL. Tên thật của của TKT có ở bìa sau mấy cuốn sách xuất bản. Châu tìm đọc sẽ thấy.

● **TRẦN THUY HẢI YẾN** (Saigon) : Em cứ viết bài cho TN. Các bạn khác cũng thế. Không việc gì khiến em phải ngại cả.

● **THỎ ĐẾ** (Sa Đéc) : Chưa đâu châu ạ. Chủ Nhiệm mệt mỏi nên chỉ than thở thế thôi. TN vẫn rán chống gậy mà đi để chờ đợi . . . năm mới hy vọng sẽ khá hơn. Hạc Thành Hoa dạy học ở Sa Đéc. Nếu cháu học Nữ Trung Học có lẽ cháu là học trò của ông ấy mà không biết.

● **ĐAN VÂN** (?) Bài cháu Tòa Soạn đang đọc. Làm thơ hợp với TN sẽ có hy vọng đăng hơn.

● **ĐÌNH VÔ DANH** (?) : Buồn cái gì mà có vẻ chán đời thế hả người Bạn ? Tuổi Ngọc vẫn còn cầm cự để chờ ngày tươi đẹp hơn.

● **THOẠI KHA TÚ** (Huế) : Mấy hôm có mưa đầu mùa châu ạ. Thời tiết đã đổi rồi. Hy vọng TN cũng thay đổi theo thời tiết mới. Nghĩa là, bước sang những ngày tươi đẹp hơn.

● **NGUYỄN NGÃ CA** (Biên Hòa) : Thư cháu lẫn lộn trong đồng bài cao như núi hôm nay mới được tìm thấy. Vội trả lời ngay, châu thông cảm cho nhé. Rất cảm động trước sự lo lắng của cháu. Gửi bài mới cho chủ đi.

● **PHÙNG ĐU TỬ** : Có ai sinh ra đã là thi sĩ đâu. Bạn cứ làm những gì mình thích rồi sẽ thấy không quá khó khăn như bạn tưởng. Đồng ý điều đề cập trong thư nhưng không phải vì thế mà « chết nửa cuộc đời ».

● **HOÀI ĐƠN PHƯƠNG (Lai Khê)** : Những đề nghị của bạn rất hợp lý. Từ số 100 trở đi sẽ có những thay đổi theo như bạn đã yêu cầu. Về tranh, ĐTL sẽ trả lời cho bạn sau.

● **LÊ THỊ MỸ HOA (Nha Trang)** : Cảm ơn lời khen của cháu. Khi nào xuất bản chú sẽ nhờ tới cháu chứ. Còn mấy bài kia đang đọc.

● **HẢI ÂU (Saigon)** : Mỗi người có một cá tính riêng biệt, làm sao sống cho vừa lòng mọi người được. Cháu đừng nên thắc mắc lắm chuyện này. Cảm ơn những lời khen của cháu. Biết khuyên cháu gì bây giờ ?

● **TRẦN BÌNH SƠN CÚC (Đà Nẵng)** : Cháu cố động hăng như vậy chắc từ những số sau TN sẽ bán lên. Yên chí đi. TN còn cảm ơn được mà. Bài của cháu Tòa Soạn đang đọc.

● **NHAN THỊ HỒNG NHUNG (Mỹ Tho)** : Tiêu sử của Duyên Anh có ở bìa sau mấy cuốn sách. Cách tốt nhất cháu ra ngay nhà sách dưới đó mua một quyển, chép tiêu sử mà làm thuyết trình. Gửi thư xuống dưới e không kịp. Cháu đồng ý không ?

● **PHÙ CHÍ HOÀNG (Đà Lạt)** : Hoạt động của nhóm cháu thật đáng ca ngợi. Chắc chưa thể tăng giá ngay bây giờ được. Dĩ nhiên rất cần sự cố gắng rộng rãi. Cháu cứ làm giúp đi. Mấy bài đó Tòa soạn đang đọc.

● **NGUYỄN DUY KHOÀI (Quang Trung)** : Thỉnh thoảng, một vài số đặc biệt Tuổi Ngọc mới đăng nhạc. Trường

hợp những bản nhạc của bạn Tòa soạn sẽ dành, nên có dịp sẽ dùng đến.

● **UÛ THẢO (Biên Hòa)** : Buổi sáng thường có đông đủ Anh em Tòa Soạn. Kiến Vàng, làm sao mà biết là trai hay gái. Cháu thử bắt một chú Kiến vàng ngoài cây xem.

● **PHẠM TẮT LOAN (?)** : Tòa soạn lúc nào cũng mong sự hợp tác quý báu đó. Em đừng ngại.

● **PHẠM VŨ PHƯƠNG TRÂM (Huế)** : Vào Saigon khi muốn ghé thăm Tòa soạn, cháu chỉ việc tìm địa chỉ đã ghi của TN, 9B/15 Thánh Mẫu Chi Hòa. Bài cháu đang đọc.

● **HỒ NGUYỄN NGHIÊM (Hội An)** : Những đề nghị của bạn, Tòa soạn sẽ lưu ý. Biên thư riêng à. Khó quá.

● **NGƯỜI NGỌC (Pleiku)** : Bài của bạn Tòa soạn đang đọc. Ai bảo linh hồn bay không còn tâm hồn Tuổi Ngọc ?

● **TRẦN MẶC THYLINH** : « Tình biên » đang đọc, nếu được sẽ đi trong một số tới. Tập chờ đợi cho quen nhé. Cảm ơn cháu về những lời thăm hỏi.

● **LÂM THÁI KHANH (Saigon)** : Bài của cháu hợp lệ rồi. Đừng lo. Không đời nào thất lạc bài vở đâu. Cảm ơn lời chúc của « con én lạ ».

● **PHẠM CAO HOÀNG (Đà Lạt)** : Đã nhận được bài thơ và cả thư sau của anh. Sẽ điều chỉnh lại như ý anh. Sao lâu quá, không thấy viết gì. Ăn dật kỹ quá vậy.

● **HÀN THUYỀN (CTD)** : Cháu hiểu lầm quá lớn. TN không chủ trương đăng toàn bài của các nhà văn đã nổi tiếng mà TN chỉ đăng bài của bạn Ngọc thôi. Thỉnh thoảng mới có bài của các nhà văn cháu nói.